ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\S\Star Trek\Lovci času.pdb

PDB Name: AViP-Lovci času
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 1.2.2004
Modification Date: 1.2.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Roku 2277 útočí flotila Pozemské říše na centrum Romulanské republiky. V okamžiku beznaděje se však najde řešení ... Moment ... Pozemská říše? Romulanská republika? Co je tohle za divný vesmír?

První část ze šesti.
Lovci času

Ve vesmíru je vše v pohybu. Náhodný pohyb atomů, molekul a nejrůznějších druhů částic vytváří v každý okamžik jinou kombinaci - přitom každá z nich je unikátní a už nikdy se nebude opakovat. Osud jednoho člověka, ba celého lidstva je z hlediska vesmíru čímsi zcela zanedbatelným a závisí jen na tom, co jedni nazývají vůlí Boží a druzí zase slepou náhodou. Ať už tak nebo onak, i nepatrná změna ve stavu jednoho atomu nebo molekuly může zcela změnit osud člověka.

Případně lidstva.

Nebo celé galaxie.

A k tomu všemu ta změna nemusí být náhodná...

část 1.
Stejný čas, jiný vesmír

Vesmírná loď Romulanské republiky byla poškozena - na jejím trupu bylo vidět četné stopy po zásazích z různých zbraní. Motory lodi však zasaženy dosud nebyly a tak se jí dařilo svým pronásledovatelům unikat úspěšně - prozatím.
Loď neustále kličkovala a měnila kurs - a její kapitán si zoufale uvědomoval, že je jen otázkou času, než udělá tu jednu osudnou chybu, tu chybu, která je vždy chybou poslední. Loď byla nová, i když by to do ní podle jejího vzhledu nikdo neřekl a také její posádku tvořili vesměs nováčci - stateční, odhodlaní, ale špatně vycvičení a bez bojových zkušeností. I samotný kapitán by byl za normálních okolností nanejvýš druhý důstojník, jenže okolnosti, ve kterých se nacházela nejen jeho loď, ale celá Romulanská republika byly všechno, jen ne normální.

Můstek lodi dosud poškozen nebyl, ale na panelech blikala změť kontrolek - a nápadně mnoho z nich mělo červenou barvu. Kapitán lodi seděl ve svém křesle a snažil se ze všech sil tvářit klidně. Příliš se mu to nedařilo.
"Hlášení o stavu, subkomandére!"
Subkomandér se přestal věnovat svému stanovišti. V jeho pohledu byla vidět značná nervozita. "Pane, neustále nás pronásleduje nepřátelský křižník, nedaří se nám ho setřást! A navíc detekujeme nejméně ještě jednu další nepřátelskou loď na kolizním kurzu!"
"A co naše lodě? Kde jsou? Jaká je naše pozice vůči nim?"
"Pane, naše lodě jsou rozprášeny po celé soustavě, v našem bezprostředním okolí nikdo není!"
Kapitán se na okamžik zamyslel, jako by zvažoval nějaké možnosti. "Najděte nejbližší loď a zavolejte je! Ať nám letí naproti, my uděláme totéž! Musíme prostě vydržet, než dorazí posily."
"Rozkaz pane." Subkomandér manipuloval chvíli se svým panelem.
Spojovací důstojník po chvíli hlásil: "Pane, jedna z našich lodí nás informuje, že se obrací směrem k nám, jim se podařilo protivníka porazit!"
"Výborně. Kormidelníku, nastavte kurs směrem k ní a pokračujte v úhybných manévrech." Zdálo se, jako by se kapitánovi ulevilo.
Kapitán se snažil před posádkou vypadat klidně, protože z celé posádky jen on sám nejlépe věděl, jak špatná je celková situace. Věděl také, že v systému Romii prostě není dost lodí na to, aby odrazily útočníka. Alespoň ne v tento okamžik. Posily byly sice přislíbeny, ale kdy dorazí, to nevěděl nejspíš nikdo. "Braňte systém Romii do poslední lodi a do posledního muže", tak zněl rozkaz, který dostala flotila před začátkem bitvy a jak to tak vypadalo, nic jiného jí nejspíš ani nezbude. Systém Romii představoval klíčovou pozici a každému na obou stranách konfliktu bylo naprosto jasné, že ten, kdo ovládne Romii, má na Romulus, vzdálený jen několik světelných let, otevřenou cestu.

Lodí otřásl zásah. Subkomandér opět vzhlédl od svého panelu. "Pane, zásah na levoboku. Tentokrát je proražena gondola warpového pohonu. Ztrácíme plazmu."

"Uzavřete přívod plazmy do gondoly. Vypusťte té lodi do dráhy miny. Sdělte strojovně, aby byli připraveni aktivovat maskovací zařízení na můj povel. Poloha nepřátelských lodí?"

"Jedna loď je za námi - a dohání nás! Ta loď, kterou jsme předtím zaznamenali, změnila kurz a už nás nesleduje. Jiné lodě nedetekuji - ale plazma z proražené gondoly nám částečně ruší senzory a také nemáme dost energie na plný průzkum."

"Převeďte všechnu dostupnou energii do senzorů. Bude-li třeba, odpojte klidně i podporu života, protože jestli nás nachytá nějaká nepřátelská loď zatímco budeme spouštět maskovací zařízení, tak ji stejně už nebudeme potřebovat!"

"Rozkaz pane. Máme jasný obraz okolí. Až na našeho pronásledovatele nic." Úleva byla v subkomandérově hlase takřka hmatatelná.

"Skvěle! Co naše miny?" I kapitánovi se evidentně ulevilo a tvářil se o poznání klidněji.

"Vypuštěny, protivník se je snaží zneškodnit a zpomalil!"

"Ještě lépe! Je přívod plazmy do levoboční gondoly uzavřen? Nechci nechávat za sebou vlečku!" Kapitán moc dobře věděl, že plazma unikající z gondol vytváří v interakci s polem maskovacího zařízení nádherné světelné efekty, které jsou schopné prozradit polohu lodi.

"Strojovna hlásí: přívod plazmy uzavřen, gondola odstavena, připraveni aktivovat maskovací zařízení na váš povel! Ale varují nás. Poškození lodi znemožňuje kompletní zamaskování. Ale na zakrytí radarové signatury by to mělo stačit." - "to sakra bude muset, jinak se odtud nevyhrabeme", pomyslel si kapitán a nahlas zavelel: "Připravit aktivaci maskovacího zařízení! Na můj povel: Aktivovat!"

"Podle rozkazu! Štíty odpojeny! Maskovací zařízení aktivní! Maskovací pole úspěšně vybuzeno!" monotónním hlasem přeříkával pobočník zprávy ze strojovny - když tu náhle můstkem zaznělo: "KONTÁÁÁKT! KONTAKT NA VERTIKÁLE V ZENITU! NEPŘÁTELSKÝ KŘIŽNÍK V DOSTŘELU!!!" Subkomandér se přestal ovládat a hystericky křičel na celý můstek, jako by snad mohl protivníka odehnat jen svým křikem.

Kapitán okamžitě pochopil celý rozsah problému. "Přerušit aktivaci maskování! Zapnout štíty! Úhybný manévr!"

Zároveň však velmi dobře věděl, že jeho loď byla zastižena s "kalhotami dole" a nebude schopna se protivníkovi postavit a že už je pozdě - na cokoliv.

Subkomandér hlásil na celý můstek vzrušeným hlasem: "ČTYŘI TORPÉDA! Zásah za 5, 4, 3, 2, 1, ..."

Náhle celý můstek vybuchl. Kapitán ucítil podivnou lehkost - stačil si ještě uvědomit, že vysadila umělá gravitace lodi. Pak ho cosi vrhlo strašlivou silou proti stěně - selhaly inerciální tlumiče. Při pohledu zvenčí se zdálo, jako by loď ještě chvíli držela pohromadě, jako by se snad vzpírala neúprosným fyzikálním zákonům - a pak se působením vnitřních tlaků nehlučně rozpadla.

Velitel nepřátelského křižníku se usmíval. Romulané byli, málo platné, nižší rasa. Nejsou schopni se poučit z minulých chyb, jinak by už dávno věděli, že Říše vyvinula velmi kvalitní "maskování" radarové signatury a že senzory romulanských lodí nejsou své protivníky schopny včas zachytit. Na straně druhé, bylo pravděpodobné, že nikdo z Romulanů tento typ útoku nikdy nepřežil, takže se vlastně neměli ani poučit z čeho. Že by romulanská tajná služba, známá Tal Shiar, byla opravdu tak bezzubá?

Loď Pozemské říše prolétala polem trosek, které zbylo z kdysi hrdé lodi Romulanské republiky. Na jejím talířovitém trupu bylo vidět nečitelné číslice a pod nimi zřetelný nápis "Vorgehen".

"Kormidelníku, nastavte kurs k nejbližší nepřátelské lodi. Máme v tomto systému ještě mnoho práce. Komunikace, informujte velení o dalším úspěchu."

Na můstku stojící první důstojník se na chvíli zamyslel, osmělil se a řekl: "Určitě si budou chtít tuto loď připsat také kamarádi ze Starrsinn."

Kapitán neodporoval a jen se usmál. "Pravidla znáte a oni je také znají. Kdo zničí loď, ten si ji započítá a tomu jde také odměna. Dostanou maximálně nějaký plíšek, ale nic víc!"

První důstojník usoudil, že pro své kolegy z lodi Starrsinn udělal už dost a tak raději už nic k tomuto tématu neřekl. Místo toho se obrátil na muže, který obsluhoval komunikační zařízení: "Kontaktujte je a zeptejte se jich, jestli nepotřebují pomoc. Pakliže jsou bojeschopní, ať s námi vytvoří formaci, budeme pokračovat v boji společně." Zadíval se na kapitána, jestli s jeho názorem souhlasí. Kapitán jen mlčky pokýval hlavou.

Za okamžik dorazila z druhé lodi odpověď. "Jsou sice lehce poškozeni, ale jejich palebná síla je nezmenšená a jsou připraveni nás následovat, pane!" hlásil spojař.

"Nuže dobrá. Kormidelníku, kdeže je ta nejbližší loď?" obrátil se kapitán na muže u řízení.

Muž očividně váhal s odpovědí. Nakonec řekl. "Tedy pane, ony jsou to vlastně lodi dvě."

"A co je s nimi za problém?"

"On to vlastně není problém, jako to, že je to celé prostě divné..."

"Dejte situační plán na hlavní obrazovku!" Kapitán ztrácel trpělivost čím dál tím víc.

Hlavní obrazovka se rozsvítila. Byly na ní dvě lodě - romulanské, to bylo vidět. A také bylo vidět, že každá z nich je nějak poškozena. Ta bližší z nich byla poněkud pod rovinou ekliptiky soustavy Romii a vypadala, že je mrtvá. Jediné známky pohybu na ní byly unikající plyny z jejího vnitřku. Ta druhá byla sice "naživu", ale evidentně měla něco s řízením, protože se neustále točila v kruzích - nebo spíše v nepravidelných osmičkách.

Kapitán pochopil, proč muž u kormidla zaváhal. Ty lodi vypadaly, že jsou vyřízené, ale také to mohla být z jejich strany lest. Zrovna se chystal vydat rozkazy k průzkumu oněch lodí, když se ozval radista: "Pane, chce s námi mluvit kapitán lodě Starrsinn."

"Dejte ho na obrazovku!"

Obrazovka se rozzářila a objevil se kapitán druhé lodi. "Tyhle lodě nám už nesebereš, Jacobe! Ty jsou naše!" sdělil kapitán druhé lodi celému můstku.

Kormidelník poznamenal: "Naši kolegové vyrazili plnou rychlostí k oněm lodím."

"Počkej, proboha, vždyť to může být lest. A pokud není, stejně jsou vyřízení" snažil se kapitán zadržet sesterskou loď.

"Jsme ve válečné zóně a jakákoli loď nepřítele musí být zničena nebo obsazena, to víš stejně dobře jako já!" odpověděl kapitán druhé lodi upjatě.

"Může to být lest, nikdo nehlásil boj s těmito loděmi. Zvládneme to společně, počkej přece na nás!"

"Zvládneme?!? Měl jsem pocit, že zrovna TY se s nikým o své cíle nedělíš, Jacobe Goergu! Tentokrát to budu já, kdo si započítá bezpracný sestřel! Konec přenosu!" kapitán druhé lodě se již přestal zcela ovládat.

"Kormidelníku, následujte je!" Ale kapitán Goerg věděl, že je pozdě na cokoliv. Druhá loď už měla příliš velký náskok a tak se mohl jedině dívat, do čeho se druhá loď řítí. Nahlas pronesl: "Pánové, pamatujte si, že lodě Raumwaffe obvykle dostávají jména podle svého chování. Jistě teď už každý chápe, proč se loď našich kolegů jmenuje Starrsinn."

Na můstku se ozval tlumený smích, ale bylo jasné, že se posádka můstku do smíchu spíše nutí.

"Jenže, než naši milí kamarádi ze Starrsinn provedou nějakou hloupost" (na okamžik se zarazil, protože si uvědomil, že posádka Starrsinn už svou poslední hloupost pravděpodobně udělala - ale proč je hned pomlouvat?), my se podíváme do naší databáze, co nám poví o romulanských lodích s touto registrací, přesněji, jestli s nimi už někdo bojoval. Je to až příliš divné."

První důstojník už usilovně vyhledával v lodním počítači. "Pane, něco mám. S těmito loďmi se skutečně naše lodě už střetly."

"Zajímavé. Které to byly? Jsou ještě v systému?"

"To je právě to, v čem je problém. S těmito loďmi se už střetly naše lodě Streben a Adler, ale to bylo před třemi týdny úplně někde jinde - a žádná z nich ani nepůsobí v tomto systému, takže omyl v určení data i místa je zcela vyloučen."

Starrsinn se mezitím přiblížila na dosah svých transportérů k první romulanské lodi a bylo jasné, že se její kapitán pokusí o výsadek na palubu.

Náhle se stalo několik věcí najednou: zdánlivě mrtvá loď vztyčila štíty a loď, která doposud bezcílně kroužila vesmírem, nahodila motory a zamířila ke Starrsinn. První loď mezitím zahájila na Starrsinn palbu.

Radista se ozval: "Pane, Starrsinn ztratila kompletní výsadek a její štíty jsou dole! Ty zelenokrevný bestie je trhají na kusy!"

Kapitán jen stěží potlačoval vzrušení: "Maximální impuls! Nabít všechny zbraně!"

Vorgehen se maximální rychlostí blížila k místu střetu - ale předem bylo jasné, že dorazí pozdě. Starrsinn se už začala rozpadat.

Ozval se velitel transportní místnosti: "Pane, mám zahájit přenos přeživších ze Starrsinn?"

"Prozatím negativní. Vypnout štíty v přítomnosti nepřátelských lodí by byla sebevražda. Jestli zvítězíme, pak je budeme moci vzít na palubu." A pro řízení palby zavelel: "Zahajte palbu."

Šlo to snáze, než čekal. Obě romulanské lodě byly již značně poškozené z předchozích bojů a proti Vorgehen neměly nejmenší šanci. Bylo zjevné, že Romulané provedli jen ty nejnutnější opravy, aby obě lodi mohly střílet a letět, ale na nic víc už neměli čas. Přesto tento incident posádku Vorgehen šokoval.

"Nějací přeživší ze Starrsinn?"

"Nikdo, pane... ani nestačili nastoupit do záchranných modulů..."

"Informujte OKR o situaci a že Romulané používají lodě poškozené v předchozích bojích jako návnadu. Ať se nikdo nepokouší o výsadek na loď, o které neví, kdo ji zneškodnil."

Po chvíli se ozval radista: "Pane, zpráva z OKR. Chce s vámi mluvit admirál Stocker."

Kapitán se stále nemohl vzpamatovat ze ztráty sesterské lodi. Proto řekl jen "dejte ho na obrazovku".

Na obrazovce se objevil jeho nadřízený, admirál Stocker. "Jacobe, gratuluji k úspěšné bojové akci!"

"Pro některé nebyla tak docela úspěšná, pane."

"Ale no tak si to tak neber. Dříve či později museli na tu svou tvrdohlavost dojet tak jako tak. Nicméně, co je v tento okamžik opravdu důležité: k soustavě Romii se blíží silná flotila složená dílem z romulanských záloh a z lodí těch takzvaných Svobodných Klingonů."

"Cože? Myslel jsem, že Klingoni jsou minulost!"

"To také jsou. Politicky ano. Jenže prakticky celá jejich flotila unikla a nyní bojuje na straně romulanů. Musíme se stáhnout. Však se do tohoto systému ještě vrátíme, to ti slibuji. A tvá Vorgehen nás povede ke konečnému vítězství! OKR končí. Heil und Sieg!"

První důstojník chvíli sledoval obrazovku na svém stanovišti a pak prohlásil: "Kapitáne, detekuji VK signatury všude kolem nás. Admirál měl pravdu, musíme se stáhnout."

Jacob Goerg přemýšlel jen okamžik. "Kormidelníku, kurs k nejbližší základně Raumwaffe. VK faktor 5! Los!"

Vorgehen opustila systém Romii, aby se do něj už nikdy nevrátila, i když by tomu nikdo z její posádky v ten okamžik určitě nevěřil.

Bitva o Romii byla jen další z mnoha bitev, které již po desetiletí zuřily mezi flotilami Pozemské říše a Romulanské republiky. Ovšem systém Romii leží hluboko v romulanském území a jeho zisk - či ztráta - byly schopny rozhodnout o průběhu celého tažení.

Nicméně válka byla už rozhodnuta tak jako tak. Romulané nezvládali vyrábět náhradní lodě za ty zničené a nestíhali

pro ně cvičit posádky. Na druhé straně pro Říši pracovaly loděnice snad poloviny galaxie, či přesněji, všechny loděnice pozemské, vulkánské a klingonské, nemluvě o loděnicích dalších porobených ras. Také otroků pracovalo v Říši neuvěřitelné množství - a nedávné vítězství nad Klingony Říši dodalo, kromě obrovského množství průmyslových kapacit, také prozatím téměř nevyčerpatelnou zásobu otroků nových.

Jistě, existovaly exilové organizace jiných civilizací, ale to byly pouhé zbytky někdejších samostatných světů. A Pozemská říše se roztahovala galaxií jako ohavný černý mrak, který vše pohltí a přetvoří k obrazu svému.

Přesto však i uprostřed beznaděje občas zasvítí jiskřička: oběti statečných obránců systému Romii nebyly zbytečné. V okamžiku, kdy se už zdálo, že bitva je neodvratně prohraná, dorazily na bojiště tak dlouho očekávané posily - podařilo se opravit část lodí poškozených v předchozích bojích - a také se podařilo vytáhnout z doků všechny nové lodě, který byly alespoň rámcově bojeschopné.
Svobodné civilizace galaxie tak získaly nejméně další dva pozemské roky, které bylo možné zasvětit přípravám na obranu před agresorem - a tyto dva roky bylo možné zasvětit vývoji a výrobě nových zbraní - a tyto dva roky bylo možné věnovat přípravě strategie pro zdržení nelítostného agresora a snad i jeho zastavení a pak možná jednoho dne i jeho porážku.

Romulanský senát se sešel právě z tohoto důvodu: aby projednal možnosti další obrany a stanovil strategické cíle do budoucna.

Bylo jasné, že Říše se dříve či později pokusí o odvetu - a zcela jasné také bylo, že podruhé by už štěstí nemuselo být na straně obránců.

Budova senátu bylo plná delegátů ze všech končin republiky. Také tam bylo plno nejrůznějších bytostí, které byly vyhnány Říší ze svých planet a které nyní doufaly v nemožné - a sice v to, že se romulanskému senátu podaří nějaký zázračný recept proti pozemšťanům přece jenom najít.

Zasedání senátu se zúčastnil i prétor Nanclus, známý jak svými schopnostmi diplomatickými, tak těmi, kvůli kterým jsou občas diplomaté z cizího území vyhoštěni. Nyní však byl hlavou Romulanské republiky a bylo vidět, že by byl ochoten spojit se s kýmkoliv, jen kdyby se mu pozemšťany podařilo zastavit.

Jako první promluvil mladý a teprve nedávno zvolený senátor Pardek, který zároveň řídil schůzi senátu:

"Vážený senáte slavné Romulanské republiky, vážení občané, vážení hosté z blízka i z daleka. Sešli jsme se zde dnes, abychom takto veřejně projednali možnosti obrany a dalšího postupu proti Pozemské Říši." Pardek zcela záměrně mluvil v náznacích a nepříliš konkrétně, aby snad nevyděsil veřejné mínění ještě více, než už vyděšené bylo.
Pardek pokračoval:"Dovolte mi, abych stručně zrekapituloval historii bojů s Pozemskou říší. S tímto protivníkem bojujeme již více než sto let, a jak se zdá, válka vstoupila do finální fáze, ve které už dojde k definitivnímu rozhodnutí. Současný pozemský führer Hans Gill dal opakovaně najevo, že hodlá 'konečně vyřešit' tzv. Romulanskou otázku jednou provždy a na žádosti o diplomatická jednání zásadně neodpovídá. Pro ty z vás, kteří by snad nevěděli, co v terminologii Říše znamená pojem 'konečné řešení' připomínám, že to znamená totální zotročení dotyčného národa nebo rasy a jeho dřívější či pozdější totální vyhlazení.

Jaké jsou tedy naše možnosti? Nuže, stručně řečeno, nevalné. Nejsme schopni pozemšťany zadržet na více nežli pět let a i to je otázka. Proto je zapotřebí abychom urychleně přišli s nějakým radikálním řešením, nejlépe takovým, které by nás zbavilo hrozby pozemšťanů jednou provždy. Žádám admirála Tala, aby nám podal zprávu o stavu naší flotily".
Admirál Tal se zvedl na tribuně. "Jak už řekl ctěný senátor Pardek, naše situace není dobrá. Naše lodě se sice technologicky vyrovnají pozemským, ale naše loděnice nebyly nikdy dimenzované pro potřeby takové ohromné výstavby a nestačí dodávat náhradní plavidla. Ale dokud pozemšťané bojovali na mnoha frontách, nebyla naše situace kritická a zde je třeba poznamenat, že předchozí vlády ostudně zanedbaly výstavbu nových loděnic pro potřeby naší flotily."
Tal se na chvíli odmlčel, snad čekal, že někdo vystoupí na obhajobu minulých vlád. Ale nikdo se neozval, všem bylo jasné, že situace je opravdu vážná.

"Porážka Klingonské říše, ke které došlo před několika lety, zásadně změnila situaci. Jestliže do té doby stáli pozemšťané proti dvěma protivníkům se srovnatelnou technologií, nyní už stojí jen proti jednomu. Co je horší, pozemšťané získali značné hospodářské a průmyslové zdroje Klingonské říše a to jim umožnilo svou produkci válečných plavidel prakticky zdvojnásobit. Tento nepříznivý trend sice na naší straně do jisté míry dočasně vyrovnává ta skutečnost, že Klingonům se povedlo zachránit značnou část své flotily a ta nyní bojuje na naší straně, nicméně z dlouhodobého hlediska je naše situace vojensky neudržitelná".

O slovo se přihlásil jeden ze senátorů: "Chcete tedy říci, že cokoliv uděláme, je válka s pozemšťany prohraná? Myslel jsem, že jsme zde měli řešení hledat, ne se rovnou vzdát!" Z lavic senátorů i z hlediště publika se ozývaly souhlasné i nesouhlasné výkřiky.

Pardek musel zakročit: "Ticho v sále. Admirále Tale, prosím pokračujte." Admirál tedy pokračoval v projevu. "Co tedy nyní můžeme udělat, ptáte se? Navrhuji zahájit urychlenou výstavbu loděnic na opačné straně Romulanské republiky, tam nebudou v bezprostředním ohrožení a naše flotila bude mít zajištěné dodávky nových plavidel - až do úplného konce. Dále navrhuji vypravit sérii misí do oblastí odvrácených od Pozemské říše s cílem navázat diplomatické styky s dalšími civilizacemi a získat u nich eventuálně pomoc. To je vše, co mohu nyní navrhovat."

Pardek si opět vzal slovo. "Děkuji Admirálu Talovi za stručný nástin vojenské situace. Jsem si jist, že budete mít na admirála mnoho otázek a proto bych navrhoval, abychom tyto otázky řešili odděleně v kuloárech. Určitě se k nim ještě vrátíme a za sebe říkám, že admirálovy návrhy na výstavbu loděnic a průzkum neznámých částí galaxie podpořím. Ale

to bude ještě záležitostí další rozpravy."

Pardek se na chvíli odmlčel a pak předal slovo dalšímu řečníkovi.

Řečníci se střídali, aniž by ovšem zaznělo něco zásadně jiného, než co už bylo řečeno tolikrát předtím. Bylo to únavné a postupně všichni v sále přestali věnovat pozornost tomu, co se dělo na pódiu.

V předposlední řadě sedadel senátu seděl velvyslanec Sarek z Vulkánu a trpělivě čekal, až na něj přijde řada. Bylo mu jasné, že nejprve se musí vymluvit všichni vyšší i nižší senátoři a hodnostáři Romulanské republiky. Sarek nikam nespěchal. Byl nyní představitelem Vulkánského exilu a jako takový měl sice právo mluvit, ale skoro až na konci. Nezasvěcenému pozorovateli by se zdálo, že se Sarek choulí do svého hnědého pláště, jako by mu snad byla zima, nebo jako by dokonce spal, Sarek se však věnoval meditacím a úvahám o minulosti a budoucnosti. A ačkoliv jako správný Vulkánec nedával najevo žádné emoce, vždy ho zabolelo u srdce, když si vzpomněl na svého syna Spocka a svou ženu Amandu. Jeho žena pocházela ze Země z rodiny, která proti pozemské nacistické vládě bojovala už po generace a Sarek díky ní jako jeden z mála přítomných v sále věděl, že Pozemšťané nejsou automaticky ze své přirozenosti zlí.

Vzpomínal na ten den, kdy na orbitu Vulkánu dorazila pozemská invazní armáda a kdy zahynula jeho žena a krátce na to i jeho syn. Nejprve pozemšťané zajali jeho ženu a kapitán Peik ji zastřelil za "prznění rasy", jak prohlásil. O několik hodin později onoho muže našel Spock a vystřelil na něj ze starého disruptoru.

Jak se ovšem ukázalo, onen disruptor nebyl zcela nabitý a kapitán Peik zásah přežil, byť strašlivě popálený a zmrzačený. Jeho syn byl zajat a o několik dní později demonstrativně zastřelen jakýmsi mladým poručíkem ze stejné lodi jako byl onen kapitán. Onen poručík se jmenoval Jacob Goerg. Ten později udělal závratnou kariéru a nyní byl na oné lodi velitelem.

Sarek si dopřál luxus nenávisti vůči Jacobu Goergovi a pomyslel si: "Nuže, kapitáne Goergu, pokud půjde všechno podle mého plánu, vymažu nejen vás, ale i celou tu vaši nacistickou říši z historie. Bude to pomsta mého syna, který už před mnoha lety přišel na způsob, jak vás všechny zničit a udělat z vesmíru lepší místo. Dosud mne nikdo neposlouchal, ale dnes mne poslouchat budou. Protože já jsem jediný, kdo má opravdové řešení."

Jednání senátu se pomalu chýlilo ke konci. Pardek odňal slovo vyloženě senilnímu senátorovi za nějaký bezvýznamný okrsek a oznámil, že do konce schůze budou už jen tři vystoupení. Sarek okamžitě zpozorněl, protože věděl, že brzy bude na řadě a že i řečník, který bude mluvit před ním rozhodně nebude tuctový tlachal.

Pardek oznámil dalšího řečníka. "Jako další promluví zástupce Svobodných Klingonů, generál Chang."

Chang seděl kousek od Sareka a tak chvilku trvalo, než sešel dolů. Postavil se na pódium, sebevědomě se rozhlédl a zahájil svůj projev.

"Ctění senátoři, představitelé všech svobodných civilizací galaxie a vůbec všichni, kdo mne nyní posloucháte. Dnes jsme zde slyšeli mnoho slov, která se týkala naší situace. Některá byla moudrá, některá byla moudrá méně a některá byla zcela nemoudrá. Ale jedno je spojovalo. Spojovala je snaha o nalezení nějakého řešení této naší situace, ve které jsme se všichni ocitli."

Chang udělal dramatickou pauzu.

"Především je zcela nutné odmítnout návrhy, abychom se vzdali pozemšťanům. Neboť jak se praví: 'zbabělci zemřou mnohokrát před svou smrtí, ale statečný ji okusí jen jednou'. Už mnohokrát bylo řečeno, že kapitulace se naprosto neslučuje s čímkoli - včetně zachování naší existence.

Proto mi dovolte, abych vás seznámil ve stručnosti s technologickými možnostmi, které nyní máme. Neboť i když byla Klingonská říše dočasně poražena, s pomocí nových zbraní bude obnovena v celém svém rozsahu a ještě slavnější.

Těsně před naší porážkou se podařilo zpracovat a do použitelného stavu přivést zbraň, o které si troufám prohlásit, že zcela změní průběh války."

Sarek zpozorněl, klingonská tajná superzbraň mohla udělat razantní škrt přes jeho plány. Chang pokračoval.

"Jistě si vzpomínáte, jak krátce po pádu naší říše došlo v systému Talinor k výbuchu supernovy. Pro nezasvěcené dodávám, že systém Talinor sloužil jako energetická zásobárna pro značnou část našeho impéria. Než aby Talinor padl do rukou pozemšťanům, raději jsme ho zničili. Systém Talinor byl zničen naší novou zbraní - a co více, zbraní, o které pozemšťané dosud nevědí."

Sarek si pomyslel, že teď už určitě ano. A možná i to byl Changův záměr.

"Aniž bych zabíhal do technických podrobností, kterým stejně nerozumím," (zdrženlivé veselí v sále)"mohu vám ve stručnosti říci toto: dokážeme zkonvertovat běžnou hvězdnou loď se standardním warpovým pohonem na zbraň, která dokáže změnit hvězdu v supernovu. A jediné, o co vás žádám, je podpora pro tento plán. S malou flotilou takto upravených lodí můžeme pozemšťany doslova vypálit do základů - a co zbude si můžeme rozdělit. Pozemská říše už nikdy nepovstane, aby nás ohrožovala!"

Changova poslední slova měla na přítomné v sále doslova elektrizující účinek - v celém sále povstávali jedinci i celé skupiny z lavic a ze všech stran se ozývalo volání "pryč s pozemšťany!", "spalte je do posledního", "konečné řešení pozemské otázky!"

Chang se zcela evidentně opájel nadšením přítomných. Proto rychle uzavřel svou řeč. "Toto je jen hrubý nástin možností, které nyní máme. Nyní je třeba projednat celý problém v kuloárech a dojednat podrobnosti. Bude-li nám osud jen trochu nakloněn, za rok bude v celé galaxii mír a pozemská Říše bude jen ošklivou noční můrou, které zanikla v očistné záři supernov."

Pardek musel krotit shromáždění. "Žádám o klid, schůze ještě neskončila. Ještě jsou na pořadu dvě vystoupení.

Prosím o klid."

Chang odcházel z pódia následován suitou obdivovatelů a vrhal na všechny strany své úsměvy.

Pardekovi se konečně podařilo zjednat v sále jakýsi klid.

"Jako další vystoupí zástupce planety Vulkán, velvyslanec Sarek".

Sarek vystoupil na pódium. Rozhlédl se po sále. Bylo mu jasné, že jeho pozice nebude jednoduchá. Chang již všechny přítomné navnadil na snadné řešení a nebude nic příjemného všechny připravit o iluze, které snad mají.

"Vážené shromáždění. Jak je vám všem zajisté velmi dobře známo, byl to právě Vulkán, kdo kdysi uskutečnil první kontakt s civilizací, kterou nyní známe jako 'Pozemskou říši'. Sto let jsme se snažili agresivní touhy pozemšťanů potlačovat, a dalších sto jsme s nimi válčili. Mnozí z nás položili při obraně našeho rodného světa své životy. Připomínám, že naše planeta je rodným světem nejen pro nás Vulkánce, ale i pro Romulany. Máme společnou minulost - a budou-li tomu okolnosti nakloněny, budeme mít i společnou budoucnost."

Na chvíli se odmlčel. Cítil, že se mu diváky zaujmout příliš nezdařilo. Přesto se rozhodl využít této chvíle k prosazení svého plánu.

"Můj předřečník, vrchní velitel Klingonských Obraných sil, náš ctěný spolubojovník proti pozemským nacistům, generál Chang, vám naznačil určité řešení, které by snad mohlo být pro naši situaci použitelné.
Dovolím si však nesouhlasit s použitím takovéto zbraně." V sále se zvedla vlna nesouhlasu. Sarek však pokračoval. "Ne, opravdu si nepřeji vítězství pozemšťanů a už vůbec ne proto, že má zesnulá žena byla původem ze Země, jak by mi snad mohl někdo podsouvat. Naopak. Přeji si naprostou likvidaci všeho, co třeba jen vzdáleně připomíná pozemský nacistický režim. Ale přesto není likvidace protivníka pomocí umělých supernov dobrý nápad. Je jen otázkou času, nežli budou pohrobci Pozemské říše schopni tuto technologii napodobit. Přáli byste si snad, aby se slunce vašich rodných planet změnila v supernovy? Kdo nám zaručí, že tyto zbraně po porážce pozemšťanů neobrátíme proti sobě, jako tomu bylo už tolikrát v minulosti?"
Cítil, že nálada v sále se pomalu mění v jeho prospěch.

"Byli bychom snad lepší, kdybychom proti našemu nepříteli použili stejný postup, který by použil on, kdyby mohl"? Ze sálu se ozvalo nesouhlasné volání "máme na to přece právo, vždyť nás vyvražďují" a dokonce se ozývaly výkřiky typu "pryč s vulkánskými zrádci!"

Sarek zvýšil hlas. "Vyslechněte mne, prosím. Není logické jen částečně zničit protivníka, který se neštítí použít jakýkoli prostředek. Dříve nebo později se pokusí o odvetu. Jediné logické řešení je totální zničení takového protivníka, jednou jedinou akcí a jednou provždy - a to takovým způsobem, že se už nikdy nepostaví na nohy. Můj syn Spock vypracoval vědeckou teorii, která, pokud bude uvedena do praxe, navždy změní rozložení sil v galaxii."

Tentokrát byl zájem diváků v sále téměř hmatatelný. O Spockových objevech už kolovaly legendy.

"To co navrhuji, jedni označí za plán šílený, další za odvážný a ti nejmoudřejší ho označí za zoufalý - a přece za jediný možný. Navrhuji:" (ticho v sále bylo skoro hrobové) "nahrazení naší reality realitou jinou, v níž prostě něco jako Pozemská říše nebude existovat. Generál Chang nazval pozemskou říši 'ošklivou noční můrou'. Musím s ním souhlasit. Ale mnohem lepší způsob, jak se noční můry zbavit, je se z ní probudit do svěžího rána, a co více, nic si z oné noční můry nepamatovat. Jsem připraven podat kompetentním místům kompletní plány vypracované mým synem a věřím, že můj plán bude shledán proveditelným a účinným". Sarek musel mluvit velmi obecně o svém plánu. Měl oprávněné obavy z pozemských špehů. Ale nejen z nich. I spousta z těch, kteří by si přáli naprosté zničení Pozemské říše, určitě zaváhá, když se dozví, že jeho plán může vlastně ohrozit i jejich postavení - protože spousta z těch, kteří se dostali na vysoké posty v této době vděčilo za ně ne svým schopnostem, ale tomu, že jejich předchůdci padli v bojích.

V sále se strhla vřava. Senátoři i ostatní přítomní se snažili dostat k Sarekovi. Musel být ze sálu vyveden eskortou vojenské policie, která střežila objekt, jinak by ho přítomní snad umačkali. Na odchodu ještě stačil zaslechnout jak se Pardek snaží opět uklidnit vášně v sále a jak vyzývá Prétora Nancluse, aby pronesl závěrečný projev. Nanclus začal mluvit, ale to už Sarek skoro neslyšel. Stráž ho odvedla do jedné z mnoha místností v budově, které byly určené pro jednání v soukromí. Místnost sama o sobě nebyla nijak přepychově zařízena. Neměla žádná okna a veškeré její vybavení tvořil prostý stůl a několik židlí. A co bylo nejdůležitější, v místnosti byl instalován přístroj umožňující rušit odposlech všemi známými metodami.

V místnosti už čekal Sarekův pobočník Stonn. Sarek se na něho podíval a řekl: "Zaujal jsem jejich pozornost. Budou chtít s námi mluvit." Víc nebylo potřeba říkat. Sarek se posadil na jednu z židlí a pokynul Stonnovi aby učinil totéž. Strážný se obrátil na Sareka: "Prétor Nanclus chce s vámi mluvit a dorazí, jakmile mu to jeho povinnosti v Senátu dovolí. Počkejte tu, prosím, na něj. Kdybyste něco potřebovali, na chodbě je služba." A odešel.

Ukázalo se, že Vulkánci museli počkat déle, než se domnívali. Po několika hodinách se konečně dveře místnosti otevřely a do nich vstoupil prétor Nanclus, doprovázený senátorem Pardekem a admirálem Talem.

Nanclus přešel přes místnost ke stolu, zapnul rušící zařízení a posadil se na židli naproti Sarekovi.

"Zaujal jste mne, Sareku z Vulkánu. A očividně nejen mne. V posledních několika hodinách bylo největší zábavou agentů Tal Shiaru stíhání, odposlech a rušení zpráv pozemských agentů. Několik jsme jich našli i na půdě senátu. Popravdě, už onen Changův návrh by vyvolal veliký zájem jejich rozvědky, ale v jeho případě jsme alespoň měli nějaké náznaky předem a pozemšťané určitě také - koneckonců, když vám krátce po obsazení hvězdného systému jeho slunce doslova pod rukama vybuchne, ač bylo předtím vysoce stabilní a prognóza zněla na nejméně miliardu let, tak vám to asi začne být divné. Nedělejte si iluze, dříve nebo později se někomu z nich podaří dostat zprávu ven, takže budeme

muset celou věc vyřídit rychle. Ale jak jsem při rozhovoru s našimi teoretiky pochopil, tak jakkoliv máme v určitém směru času málo, v jiném ho máme naopak dostatek. Ten váš návrh Sareku..." Nanclus se na chvíli odmlčel. "Měl jste pravdu. Je šíleně a zoufale odvážný, ale je to asi jediné možné řešení, pokud bude fungovat.
Protože všichni víme co jsou Klingoni a speciálně ten jejich generál Chang zač, že ano. A že nebude váhat s použitím nové zbraně proti komukoliv, byť by to byl včerejší spojenec.
Proto také souhlasím s vaším plánem na vytvoření nové reality, i když je mi jasné, že v ní asi už nebudu Prétorem." Usmál se. "Ale než být Prétorem republiky odsouzené ke zkáze, to radši být prostým občanem ve vesmíru, kde není žádná Pozemská říše. Ale nejprve byste nám měl o vašem plánu, nebo přesněji, o plánu vašeho syna Spocka něco povědět."

Sarek se mírně uklonil a začal mluvit.

"Můj syn Spock se již od mládí zajímal o pozemskou historii. Bylo to pochopitelné, jeho matka byla pozemšťanka. Snažil se pochopit mechanismy, díky kterým se na Zemi udrželi nacisté, když minimálně na počátku jejich existence proti nim bojoval skoro celý jejich svět.

Spock nakonec přišel s teorií časových ohnisek, jakýchsi určitých klíčových bodů v čase, chcete-li, ve kterých dochází ke zlomům v běhu dějin. Co je nejdůležitější, tato ohniska nemusí zdánlivě vůbec souviset s událostmi na které mají vliv. Spock tvrdil, že vhodnou malou úpravou několika takovýchto ohnisek by bylo možné zajistit porážku nacistů dříve, než se vůbec dostanou do vesmíru."

Admirál Tal byl poněkud netrpělivý. "Je to hezká teorie, ale když ji není jak uvést do praxe, tak je zcela zbytečná! Jen tu ztrácíme čas."

Sarek pozvedl ruku. "Právě se k tomu dostávám. Tato teorie je samozřejmě sice zajímavá, ale bez možnosti ji uvést do praxe je celkem k ničemu, to má zde přítomný admirál Tal pravdu. Jde o to, že krátce před pádem Vulkánu můj syn přišel na způsob, jak tuto teorii uvést do praxe, jinými slovy, vyřešil problematiku cestování časem. Jak víte, můj syn byl napůl Vulkánec a napůl Pozemšťan. To mu dodávalo jedinečnou kombinaci vulkánské logiky a pozemské intuice a tak když se jedna z našich lodí v bojích s pozemskou flotilou dostala při pokusu o únikový manévr těsně nad povrchem našeho slunce o několik vteřin zpátky v čase, dokázal z toho vyvodit správný závěr. Už dlouho jsme věděli, že při cestování nadsvětelnou rychlostí je možné realizovat koncept stroje času - teoreticky je to jasné - ale dosud jsme nevěděli, jak takovou vysokou rychlost, která by byla potřeba pro cestu časem, vůbec dosáhnout.

Díky výzkumům mého syna to už víme. Spock nazýval tento jev časovým warpem a můj pobočník Stonn má u sebe všechny důležité materiály, včetně návrhu nutných konstrukčních úprav, které by bylo nutno na standardní hvězdné lodi udělat. Není jich nijak mnoho. Vlastně jediné co je zapotřebí je důkladné zpevnění konstrukce, aby loď nebyla v důsledku cesty časem poškozena."

Sarek se na chvíli odmlčel - a pak si uvědomil, že vlastně neřekl to hlavní. "Takže můj návrh je takovýto: odletíme do minulosti, změníme několik klíčových časových ohnisek a Pozemská říše prostě přestane existovat. Celé to má jeden háček. Vytvořením nové reality v ní pro nás už nebude místo. Je to pochopitelné. Pokud nebude existovat Pozemská říše, nebude nutné cestovat za účelem jejího zničení do minulosti a tudíž budeme v oné realitě existovat vlastně dvakrát a nikdo nebude nic vědět o tom co jsme udělali."

V místnosti se rozhostilo ticho. Pak se ozval admirál Tal.

"Pobočníku Stonne, mohl byste mi prosím předat plány potřebných úprav lodi, abychom mohli začít co nejdříve. Budu také muset sestavit posádku z dobrovolníků, ale to by po Changově a vašem vystoupení neměl být velký problém. Když to jinak nepůjde, tak jim řekneme, že budou sloužit na jedné z těch 'lodí - bomb'. Akci povedu osobně." Pardek se na Tala podíval: "Proč admirále?"

Tal chvíli s odpovědí chvíli jakoby váhal a pak řekl:

"Víte, senátore, vás patrně v oné nové realitě zvolí senátorem opět, pro vás se nic nezmění. Také zde přítomný Prétor Nanclus možná sice nebude Prétorem, ale určitě bude politikem. Kdo ví, třeba bude velvyslancem naší republiky u těch jiných pozemšťanů. Ale já v oné realitě budu jen řadovým subkomandérem, protože tím jsem také byl před vypuknutím této krize. Tedy proto. A mám-li být upřímný, raději zahynu jako admirál, který velí zoufalé akci, než abych čekal, jak se z admirála stane opět subkomandér. Nadto, upřímně řečeno nevěřím, bychom byli schopni vyhrát tuto válku a pokud použijeme zbraň generála Changa, jen odložíme definitivní rozsudek."

Sarek mu zcela v rozporu s vulkánským stylem skočil do řeči:

"Pozor, pánové, neustále zapomínáte na jedno. Pokud změníme realitu, vůbec nikdo si toho nevšimne. Vůbec nikdo - a nikdy! A proto se nám také nebude moci Pozemská říše pomstít, protože prostě lidé, kteří dnes vedou Pozemskou Říši nebudou vědět o tom, že ji někdy vedli a jejich život v nové realitě jim bude připadat naprosto přirozený, stejně jako zbytku galaxie. Takže, admirále Tale, nemusíte se obětovat, opravdu ne. Prostě se jednoho dne probudíte jako subkomandér Tal - a to bude vše, co vás postihne. Naopak, pro ty kteří v minulosti budou zasahovat, nebude v nové realitě pravděpodobně místo."

Tal chvíli přemýšlel a pak tiše řekl: "Už tomu rozumím. Přesto - nebo právě proto, chci této akci velet."

Nanclus povstal ze židle.

"Nuže dobrá. Jak to tak vypadá, je rozhodnuto. Podíval se nejprve na Sareka a pak na Tala. Dostanete jednu loď a doufám, že pozemšťany vymažete z historie bezezbytku."

Vorgehen se blížila k doku. Kapitán Jacob Goerg stál na můstku a jako vždy si vychutnával elegantní manévr, kterým loď kotvila v doku.

Kormidelník nejprve musel sladit otáčení lodi s otáčením stanice a pak vletět dovnitř. Člověku, který tento manévr ještě nikdy neviděl v praxi, se zdál být neproveditelný, zvláště proto, že posuzoval možnosti manévrování na základě

svých zkušeností ze života v atmosféře, která by pochopitelně jakýkoli podobný manévr znemožnila.

Goerg byl netrpělivý. Již před několika hodinami byl kontaktován na tajném kanále admirálem Stockerem, že se má ihned po přistání dostavit do jeho kanceláře k projednání velmi důležité záležitosti. To bylo krajně nezvyklé. Nejprve byl v pokušení se na stanici nechat transportovat, jakmile bude v dosahu, ale admirál ho předem upozornil, že není vhodné, aby budil až příliš velkou pozornost. Na lodi jako je Vorgehen se nikdy nic neutají a pokud by kapitán nejprve obdržel kódovanou zprávu a pak se urychleně přenesl na stanici, zavdalo by to příčinu spoustě fám a tomu se chtěl admirál za každou cenu vyhnout.

Loď zakotvila v doku. Otevřel se přechodový můstek, po kterém vstoupil na palubu admirál Stocker. Provedl zběžnou přehlídku, pak řekl prvnímu důstojníkovi, "pokračujte, prosím, na chvíli bez kapitána, má nějaké naléhavé jednání" a doslova odvlekl Goerga z lodi do své kanceláře.

Goerg vstoupil do kanceláře a zarazil se. Ale jen na okamžik, vzápětí jeho podpatky cvakly v naučeném pohybu a jeho pravá ruka se vymrštila k nacistickému pozdravu: "Heil führer!". V místnosti se nacházeli další dva lidé. Oba Goerg svým způsobem znal. První z nich býval kapitánem Vorgehen, předtím, než ho to vulkánské prase zmrzačilo. Goerg si uvědomil, že kapitán Peik nemůže ani po nacisticku pozdravit, nemůže nic, jen namáhavě sípat a i že to sípání je velký pokrok, oproti počátečnímu stavu. Nicméně, kvůli svému bývalému nadřízenému by se Goerg s nacistickým pozdravem neobtěžoval. Tou příčinou byl druhý muž v místnosti. Reichsführer-SS Kodos, přezdívaný i otrlými esesáky "kat" a potají občas psaný jako "KodoSS". Kodos se na něj obrátil.

"Klid kapitáne, nejsem tu ani kvůli vám, ani kvůli nikomu z vaší lodi nebo rodiny." Jako by snad uhádl, nač Goerg myslel. Nebo to je byla léta praxe u SS? Goerg se neodvážil zeptat se. Kodos pokračoval: "Admirále, možná byste měl kapitána seznámit se situací."

Admirál v přítomnosti tak velkého "zvířete" přímo ochota sama. "Jistě pane". Pak se obrátil ke Goergovi.

"Jacobe, vypadá to že máme problém. Krátce poté, co nás donutili Romulané k dočasnému stažení ze soustavy Romii, bylo na Romulu svoláno zasedání toho jejich senátu. Podařilo se nám získat materiál z onoho zasedání, podívej se na něj". Na stěně se rozzářila obrazovka a bylo vidět poněkud neostrý obraz postavy za řečnickým pultem.

"To sje general Chang, Jachobe" zasípal kapitán Peik. "Ssled-uj cso řříka."

Generál právě pronášel konec svého projevu: "... A jediné, o co vás žádám, je podpora pro tento plán. S malou flotilou takto upravených lodí můžeme pozemšťany doslova vypálit do základů a co zbude si můžeme rozdělit. Pozemská říše už nikdy nepovstane, aby nás ohrožovala!" Ozval se Kodos. "SD si vždy myslela, že za výbuchem Talinorské hvězdy bylo něco víc, než jen náhoda. Ale to by ještě nebylo nejhorší, jen se dívejte dále, kapitáne!"

Na obrazovce se objevil další řečník. Vypadal jako romulan, ale Goerg i Peik ho poznali.

Z Goerga vyrazilo: "Ale... ale to je přece Sarek, otec..."

"Ano, otecs tocho fulkanskecho basstarda, co mne takchle zmrzačchil a coss ho pak zasstřelil." Zasípěl se svého křesla Peik. Divejsse dál!"

A Goerg se díval. Sarek zrovna prohlašoval: "...nahrazení naší reality realitou jinou, v níž prostě něco jako Pozemská říše nebude existovat. Generál Chang nazval pozemskou říši 'ošklivou noční můrou'. Musím s ním souhlasit. Ale mnohem lepší způsob, jak se noční můry zbavit, je se z ní probudit do svěžího rána, a co více, nic si z oné noční můry nepamatovat. Jsem připraven podat kompetentním místům kompletní plány vypracované mým synem..."

Goerg vybuchl: "To přece není možné, jak by to chtěl udělat? Je vidět, že jsou zoufalí a nic proti nám nemají. To je obyčejný bluff."

Stocker se podíval na Peika a pak na Kodose. Kodos jen neutrálně řekl: "Admirále, asi byste měl svého kapitána poučit o nejnovějším vývoji na tomto poli."

Admirál pokrčil rameny. "Přišel na to vlastně tady kapitán Peik, který na tento problém narazil při studiu kořistních materiálů z Vulkanu".

Peik se vmísil do rozhovoru: "Nevěřřil byss, Jachobe, jak moc začšnešš přemýššlet a uvašovat o růzssných věcech, kdy nemůžšešš nics jinécho dělat. Proššel jssem vššech-ny materiály z Vulkchanu a jssem si jissst, že je moššno cesstovat časssem."

Kodos navázal. "Jistě si dovedete představit, co před námi možnost cesty časem otevírá."

Admirál si vzal slovo. "Dovedeš si to jen představit, Jacobe? Právě teď může být na cestě k Zemi loď s jejich agenty, kteří mohou způsobit například smrt našeho prvního führera ve světové válce ve dvacátém století!"

"Nebo třetího führera Heydricha, který významně upevnil náš režim." prohlásil Kodos.

"A nebo by mochli spůssobit, še druchý fýrer Gérink zchuubne, cošš by mjelo bezessporu fatální nássledky na průběch bojů o říšši", zasyčel ze svého místa Peik. Kodos se na něj velmi nevraživě podíval, ale na Peikově zničeném obličeji nebyla vidět žádná reakce.

"Myslel jsem kapitáne, že vám měl být už více než před týdnem instalován nový, podstatně vylepšený hlasový modulátor", řekl Kodos chladně.

"Tcho je prafta, cherr Rajchsfýrer, ale palupní léékaž sse nemůůšše dochotnout s palupním technikem, kdo to flastně má insstalofat. Takšše budu msset ssípat tál", zasípěl obzvláště odpudivě Peik.

"Zkrátka, mají spoustu možností, jak zasáhnout do naší historie a jen prozřetelnost ví, kdy a jak to udělají", navázal na přetržené téma admirál Stocker. "Dokonce ani nevíme jestli už začali."

"To bychom si snad všimli, ne?!" zeptal se Goerg.

"Práachvě še fubes ne. To je na tom ta krása." Zasípěl Peik. "Cso my fime, tšeba ušš začšli. Ale my sse to nedofime. Nichdy. Tso ja fim, tšeba bych f te nofe realitje nepyl mrssak." Peik sípěl čím dál hůř, bylo jasné, že je unaven. Kodos se zprudka podíval na Goerga.

"Snad abychom tuto schůzku nějak uzavřeli. Požádal jsem vrchního velitele Raumwaffe, velkoadmirála Gartha von

Isar, aby vyslal loď s cílem vypátrat romulanské záměry. Vybral vás.
"NÁS?" Goerg měl pocit že špatně slyší. "Pane, při vší úctě, velkoadmirál neví, v jakém stavu je má loď a posádka. Mí muži si potřebují ze všeho nejvíc odpočinout a ne honit se za duchy!"
"Kapitáne, zřejmě jste nepochopil, že toto není návrh, nýbrž rozkaz" pronesl Kodos chladně."Protože situace je ještě mnohem vážnější, než si kdokoliv z vás uvědomuje." Na chvilku se odmlčel a sledoval jestli zaujal pozornost přítomných.
"SD začala ještě důkladněji sledovat činnost v romulanských loděnicích po oné schůzi senátu a zjistili jsme alarmující věci. Romulané okamžitě začali s přípravou několika nových lodí - pro jakou akci, to se nepodařilo zcela přesně zjistit. Jedna z jejich nových lodí, tuším, že se jmenuje Khellian, opustila loděnici už zhruba před týdnem. Na její palubě se mimo standardní posádky nachází i vulkánský velvyslanec Sarek a romulanský admirál Tal."
Z admirála Stockera polohlasně uniklo "...a doprdele...".
Kodos se na něj lehce pobaveně podíval. "Ano, správně admirále. Nevěděli jsme, jak se Romulané přesně zařídí, nicméně přítomnost Sareka a Tala prakticky vylučuje, že by se jednalo o loď určenou k útoku na hvězdu.
Když jsem však zaslal tuto informací na OKR, tak se mi vysmáli. Velkoadmirál von Isar se nakonec milostivě uvolil, že mi poskytne pro tuto operaci jednu, ano, slyšíte dobře, jednu loď. Vás, respektive vaši Vorgehen.
A to ještě mohu mluvit o štěstí. Náš nejvyšší führer Hans Gill mne s touto informací nechal rovnou vyhodit, přičemž prohlásil cosi ve smyslu, že 'Třetí říše byla vybudována na pevných základech, které nelze vyvrátit nějakou pochybnou sabotážní akcí', ó ano, přesně tak to řekl. Ten člověk by měl být profesorem historie, a ne vůdcem Říše!" Odmlčel se, jako by se ho führerův výrok dotknul více, nežli by byl oficiálně ochoten připustit.
"Takže kapitáne, vaše Vorgehen naloží zásoby a během 24h vyrazí opět do vesmíru. Kapitán Peik s vámi probere možnosti postupu. To je vše. Odchod."
Peik zasípěl. "Sasstaff sse u mne assi za chodinu, budu mít pro tebe přřpravfené fšššechny mater-iály.
Kodos sebou škubnul, když zaslechnul Peikovo sípání.
"Kapitáne Peiku, první věc, kterou uděláte po návratu do své kajuty bude, že počkáte na příchod palubního lékaře a technika, kteří vám nainstalují nový hlasový modulátor. Tohle se nedá poslouchat."
Pak se obrátil ke Goergovi.
"A vy kapitáne navštívíte kapitána Peika nejdříve za tři hodiny. Stejně budete mít i tak co dělat s přípravou lodě. Ostatně, chtěl bych s vámi mluvit o samotě, kapitáne. Zastavte se u mne asi za dvě hodiny, ano?"
Goerg ještě jednou vyseknul předpisový pozdrav a rychle vyšel z místnosti. Po krátkém zaváhání se vydal na svou loď, aby sdělil posádce tu radostnou novinu, že bude mít tu pochybnou čest zúčastnit se honby za duchem.

O dvě hodiny později, když přípravy na odlet byly v plném proudu, se nechal Goerg uvést pobočníkem do Kodosovy kajuty.
Kodos stál zády k němu u jakéhosi pultu. Celou místností duněl trdiční pochod jménem "Horst Wessel Lied". Goerg napřed předpisově pozdravil a postavil se do pozoru. Aniž by se otočil, dal mu Kodos pokynutím ruky najevo, že o jeho přítomnosti ví a že nemusí stát v pozoru.
Goerg se nejprve nechal strhnout melodií pochodu a začal potichu prozpěvovat úderná slova. Kodos mu pokynul, aby se k němu přiblížil. Goerg uslyšel, že i Kodos si potichu prozpěvuje. Ale slova byla jiná.

Einst kommt der Tag, da wird sich uns verkünden,
wer Freiheit liebt und Todesfurcht nicht kennt.
Dann werden wir ein rotes Feuerwerk anzünden,
in dem das ganze Dritte Reich verbrennt.

Jednou ten den přijde, kdo svobodu
miluje a ze smrti nemá strach.
Pak rudý ohňostroj my zažehneme, v němž
celá třetí říše shoří na prach.
v Pochod skončil. Kodos se obrátil ke Goergovi. "Tohle si před více než 300 lety zpívali naši odpůrci na Zemi. Je pozoruhodné, že se nakonec možná dočkáme splnění těchto slov" řekl Kodos ve zjevné narážce na klingonský plán. Hned však pokračoval: "Uvědomte si, Goergu, že nás už nenávidí celá galaxie. A ta celá galaxie nebude váhat nás zničit, jakmile jí k tomu dáme sebemenší šanci."
Goerg beze slova přikývnul.
"Přiděluji vám nového velitele palubní B-Dienst. Fregatní kapitán Joseph Teyler sloužil kdysi pod kapitánem Peikem a nyní patří mezi nejschopnější zpravodajské důstojníky, které máme."
"Rozumím, pane. Uděláme, vše co bude v našich silách."
"To rozhodně udělejte, kapitáne, protože jestliže neuspějete, přestane vše co známe, existovat. Pokud ovšem uspějete, dostanete od vůdce Velkokříž, o to se osobně postarám."
Asi za hodinu na to se zastavil Goerg za Peikem.
"Rád tě vidím, Jacobe. Mám tady pro tebe nějaké materiály, které tě určitě budou zajímat."
"Tak, ukaž co máš"
Peik se nedal pobízet. "Jistě, okamžik." Zapnul obrazovku počítače. "Tady to máme."
Goerg se zarazil. "Chrisi, nemluvíš teď nějak lépe?"
Peik se na něj podíval. "Ano, je to tak. Konečně jsem dostal nový hlasový modulátor - mít jako přímluvce

Reichführera-SS má občas něco do sebe. Technik odešel před ani ne půlhodinou. Ostatně, když ti mám přednášet, nemůžu přece nesrozumitelně chrčet."

"Ach tak" usmál se Goerg. "Už jsem měl strach, že se třeba začíná měnit realita".

"Znovu ti opakuji, pokud k tomu opravdu dojde, tak si to nikdo z nás neuvědomí. Rozhodně nikdo v současnosti. Je však možné, že v minulosti bys mohl zůstat uchráněn před vlivem změněné reality."

Peik se zamyslel a po krátké odmlce pokračoval. "Na toto vlastně existují dvě teorie. Jedna z nich praví, že při nahrazení jedné reality druhou dojde k naprostému vymazání reality předchozí, což je ovšem paradox, protože pak by ten, kdo daný zásah provede, vymazal de facto sám sebe. Druhá nám říká, že se změní nezvratně realita pouze od bodu změny a že cokoliv, co se v časové posloupnosti nachází před ním, i kdyby to nakrásně předtím pocházelo z budoucnosti, zůstane zachováno." Peik se pokusil o cosi jako náznak úsměvu. "Ovšem pouze experiment v reálných podmínkách bude tuto tyto teorie schopen buď potvrdit, nebo vyvrátit."

"Takže chceš říct, že v minulosti se taky můžeme rozplynout?"

"Přesně tak. A nebo také ne. To uvidíš. A jestli to přežiješ, tak nám o tom budeš vyprávět. Ale k věci. Připravil jsem pro tebe a tvého navigátora podklady, kudy by mohli Romulané letět a kde v minulosti by mohli zasáhnout.

Nejprve k trase letu. Ten bude zcela určitě probíhat na trase Romulus - Země, ovšem budou to brát přes blízké soustavy, jednak kvůli tomu, abychom je mohli obtížněji sledovat a také kvůli namáhání konstrukce jejich lodi - je výhodnější vykonat sérii malých ZVK než jeden velký. Postupně se budou dostávat čím dál více do minulosti - což jim podle našich předpokladů potrvá necelý pozemský rok - a spíše méně. Bohužel tato časová lhůta nám hraje do ruky jen zdánlivě, protože tvoje Vorgehen bude muset tuto trasu proletět rovněž - i když přímo."

"Proč nebyla k pronásledování romulanů určena jiná loď? Proč zrovna my?"

Peik se pokusil o náznak pokrčení rameny. "Kdo ví? Snad si von Isar myslí, že je Vorgehen nejlepší lodí Raumwaffe, snad proto, že u nás na základně máme k dispozici nejlepší vybavení pro tyto účely - a třeba také proto, že v okolí Země prostě nemáme žádnou loď s dostatečně kvalifikovanou posádkou. Sám dobře víš, jak na tom naše flotila už tradičně je - velké cíle a málo lodí." Na okamžik se zarazil. "Stejně se divím, že na to naši nepřátelé dodnes nepřišli... ale zpátky k našemu problému."

Goerg mlčky pokýval hlavou.

"Domníváme se, že nejpravděpodobnější soustava, kde se pokusí o finální sestup do minulosti bude Barnardova Hvězda. V tom systému nikdo a nic není, nikdy nebylo a nikdy nebude. A je blízko Země, což z něj dělá ideálního kandidáta na předposlední stanici.

Takže trasu letu bychom měli". Znovu se pokusil o úsměv. "Všechna tato data dostane i tvůj navigátor, nemusíš se bát, že by sis musel tohle všechno pamatovat.

A teď k jejich působení v minulosti. To je nejsložitější problém. Popravdě, mají na svůj zásah zhruba 100 let, tedy od druhé poloviny 19. století po první polovinu 20. století, přesněji, do skončení Osvobozovací války začátkem 50. let. Domníváme se, že se pokusí nepřímo ovlivnit politický vývoj tak, aby se vyhnuli upevnění našeho režimu jako takového.

Na rozdíl od Kodose nebo admirála si nemyslím, že by se pokusili o něco tak přímočarého, jako by byla vražda našeho prvního führera. Jejich zásah bude muset být subtilní a to ti dává jistou výhodu. Do palubního počítače Vorgehen nahráváme právě teď všechny dostupné znalosti o oné době a jakmile zjistíš nějakou významnou odchylku, budeš vědět, která uhodila."

"To máš asi pravdu, vražda našeho prvního führera by byla příliš přímočará a objevili bychom ji hned" souhlasil Goerg. "To by se už rovnou mohli pokusit zachránit Churchilla."

"Přesně tak. Proto bude jejich zásah subtilní a zpočátku téměř neviditelný.

A je tu ještě jeden problém. Romulané se dožívají v průměru dvojnásobného věku proti nám, takže si lze představit, že výsadek se na Zemi může dostat klidně padesát let před vlastním zásahem v čase.

Každopádně, budeš mít na palubě přístroj, který by podle našeho názoru měl být schopen detekovat cestu časem, takže by ses těm romulanům měl dříve či později dostat na stopu."

Peik se opět pokusil o úsměv. "Až budeš ve 20.století tak nezapomeň pozdravovat první nacisty. Poznáš je snadno. Vždyť víš co se říká. Budou štíhlí jako Göring, vysocí jako Goebbels a..."

"...a modroocí a plavovlasí jako Hitler!" dokončil Goerg známý vtip. "No nic. Už budu muset jít".

"Ještě jedna věc, Jacobe. Nenech se hloupě zabít kvůli nějakému plíšku. Dobře vím, že ti Kodos slíbil Velkokříž."

"Budu o tom přemýšlet", řekl nezávazně Goerg. Odešel z místnosti.

V baru na základně panovala pohřební nálada. Bitva v systému Romii stála Raumwaffe více lodí, než byla oficiálně ochotna připustit.

Goerg našel v baru svého prvního důstojníka jak se dívá na dno sklenice.

"Pane Dekkere, nejste potřeba na lodi?"

"Loď je plně naložena a připravena vyrazit na váš rozkaz, pane! Dal jsem posádce několik hodin volna..."

"A sobě také, jak vidím."

"No jistě... proč ne...?"

"Pane Dekkere, vraťte se na loď! Za několik hodin odlétáme a já vás potřebuji ve stavu schopném provozu."

"Rozzkazzz..."

Bar sloužil i jako vyhlídková paluba - bylo z něj vidět na lodě zakotvené v doku a také na lodě přilétající a odlétající. Goerg usoudil, že jedno pivo mu neublíží.

Zrovna do doku vlétala jedna z lodí Raumwaffe. Barman hlavou pokývnul k přilétající lodi: "To je Graf Spee, schytala

to těžce v systému Romii."
Celý pravobok lodi Graf Spee byl rozerván výbuchy, lodi navíc chyběla pravoboční gondola.
Goerg se spíš sám sebe zeptal: "Jak se sem s takovým poškozením mohli dostat?"
Barman ho zaslechl a myslel, že je otázka směřována na něj. "Streben je sem odtáhla. Samotná Streben už v doku nějakou dobu kotví" ukazoval barman někam do hlubin vesmírného doku. "Od jejího kapitána jsem se to koneckonců dozvěděl."
Goerg roztržitě přikývnul. "Tahle akce nás stála spoustu lodí i lidí..."
"Tak tak, kapitáne, jsem rád, že to stará dobrá Vorgehen zvládla. Neviděli jste tam někde venku Starrsinn?"
Goergovi přestalo pivo chutnat. Rychle dopil a zaplatil. Ještě chvíli zevloval na základně a pak se vrátil na svou loď, aby dohlédl na poslední přípravy. O několik hodin později Vorgehen opustila dok.

Peik od posledního rozhovoru s Goergem neustále přemýšlel o jeho slovech "to by se už rovnou mohli pokusit zachránit Churchilla" - ta slova mu neustále zněla v hlavě. Požádal počítač o zobrazení dat k osobě Winstona Churchilla, ale nemohl stále na nic přijít. Pak ho napadlo, že by Romulané mohli nějak způsobit, že bude v roce 1940 opět zvolen F.D.Roosevelt, ale i tuto myšlenku nakonec zavrhl. A jak se říká, když si s něčím nevíte rady a nemá to pro vás reálný význam, tak to nechte být.

O mnoho měsíců později, pozdě v noci, spíš nad ránem, napadlo Peika v polospánku řešení. Najednou přesně věděl CO a KDE Romulané provedou v minulosti. Náhodný kolemjdoucí by zaslechl jen polohlasné výkřiky typu "to ne, to není možné" ... "a proč by nebylo?" ... "vždyť to přesně dává smysl" ... "proboha, jen TO ne!"
Bylo už brzy ráno, když se Peik odhodlal zavolat admirála a chystal se mu sdělit, co vlastně objevil, když tu se náhle stalo několik věcí.
Jeho kajuta zmizela a byla nahrazena velmi útulně vypadající ložnicí. Podíval se na sebe a s údivem zjistil, že leží v posteli a má ruce i nohy. A vedle něj oddychovala krásná blondýna a bývalý fleet captain Pike najednou věděl, že je to jeho žena a že se jmenuje Vina. Blesklo mu hlavou, že vlastně chtěl něco udělat, ale najednou už nevěděl co. Pak si vzpomněl. Ano, je na Talosu IV, na zakázané planetě a on je vlastně mrzák, ale díky dokonalým technologiím Talosanů mu to nemusí vadit. Rozhodl se, že se ještě trochu prospí, než bude ráno. Než opět usnul, jeho poslední myšlenka byla: copak asi dělá Enterprise, moje bývalá loď a pan Spock, můj přítel, kterému za tolik vděčím a který kvůli mně riskoval skoro všechno, co měl?

část 2.
Paralely

Barnardova Hvězda, vesmírný prostor Spojené Federace Planet, rok 2277

V pásu asteroidů kolem Barnardovy hvězdy se skrývala malá obchodní loď. Její kapitán by patrně sám sebe nazval "obchodníkem", jiní by ho patrně nazvali -v lepším případě- pašerákem a v tom horším - podvodníkem. Kolem Barnardovy hvězdy by se normální obchodník nezdržoval - obchodníci jsou obvykle tam, kde je obchod a kde jsou nějací potenciální zákazníci a ne jenom pás asteroidů a pak už nic, co by obchodníka toužícího po přiměřeném poctivém zisku mohlo lákat.
Ani loď samotná nebudila zrovna důvěru svým vzhledem. Ne snad z toho důvodu, že ještě stále používala starý kulatý typ warp gondol a ani ne proto, že každá gondola evidentně pocházela z jiné lodi. Podobně sflikovaných frachťáků třídy "Ptolemy" se prostorem Federace pohybovalo spousta - ale všechny měly obvykle na trupu napsané jméno a registrační číslo. Loď se sice oficiálně naposledy jmenovala SS Tortuga, ale od té doby byla již při mnoha příležitostech přejmenována, proto ostatně neměla na trupu jméno a číslo, ale jen takové rozmazané cosi.
Rovněž její kapitán by po bližším seznámení rozhodně důvěru nevzbudil - nebo jen u osoby chorobně důvěřivé, která nadto nežila posledních deset let na území Federace. Harcourt Fenton Mudd, známý podloudník, který se proslavil svou schopností se do maléru napřed dostat a pak se z něj zase vyhrabat, se oprávněně mohl považovat za persona non grata ve většině systémů Federace a říkalo se, že někteří kapitáni Hvězdné Flotily se v souvislosti s jeho osobou nechali slyšet, že vražda by neměla být za určitých okolností trestný čin.
Speciálně admirál James T. Kirk mu nemohl přijít na jméno, protože ještě v době, kdy byl Kirk kapitánem lodi Enterprise, mu Mudd provedl několik ošklivých kousků. Oficiálně Kirk přiznával tři setkání s panem Muddem, Harry Mudd pak tvrdil, že se kapitánem Kirkem a jeho Enterprise setkal nejméně čtyřikrát, ne-li vícekrát a vždy to doprovázel významným mrkáním, které mělo posluchače přesvědčit, že Harry Mudd ví mnohem víc, než kolik je ochoten prozradit.
Harry Mudd věděl dobře, proč se ukrývá právě zde. Jeho loď se zfalšovanou registrací se nemohla ukazovat v obydlených systémech - ale často se na její palubě nacházel kontraband, který by tajná služba Federace shledala přinejmenším zajímavým. Barnardova hvězda měla pro pašeráky jako byl Harry Mudd zvláštní kouzlo - v systému nebyla jediná planeta třídy M a přitom byl tento systém jen něco málo více než 6 světelných let od Země - z vesmírného hlediska tedy vlastně "za rohem".
Dva plynní obři, každý z nich větší než Jupiter a spousta asteroidů v tomto systému činila nějaké pokusy o vystopování kohokoliv přinejmenším značně složitými - a na straně druhé, poskytovala jedinečné možnosti, co se úkrytu, ať už pro loď, nebo pro náklad, týkalo. Přes Barnardovu hvězdu tak proudil kontraband oběma směry - jak k Zemi, tak ze Země.
Ovšem Harry Mudd nyní nečekal ani na kontraband, ani ho neměl někomu předat. Schovával se v tomto systému z

úplně jiného důvodu - dvojice gondol spolu přestala s definitivní platností spolupracovat a palubní šéfinženýr prohlašoval, že by se také mohlo stát, že při pokusu o let vyšší rychlostí než warp 2 by mohly obě gondoly pokračovat samostatně po svých vlastních drahách a že to by se rozhodně nikomu na palubě lodi nelíbilo. Šéfinženýr Vayden nervózně vstoupil na můstek a bylo na něm vidět, že by nejraději se vším praštil a odešel někam hodně daleko.

Harry Mudd se na něj podíval. "Ale copak, inženýre, máme snad nějaký problém?"

Inženýr si v duchu pomyslel "největší problém jsi ty, Harry" ale nahlas řekl jen: "Jak už jsem jednou řekl kapitáne, ty naše necky nevydrží rychlost vyšší než je warp 2. Ale to by ještě nebylo to nejhorší. Dilithiové krystaly jsou příliš namáhány a v důsledku toto dochází k jejich degradaci. Máme zhruba týden, a to ještě při nejekonomičtějším zacházení s krystaly. Nemohu za nic ručit."

Harry Mudd se na něj podíval, jak nejlíbezněji to uměl. "Vaydene, neštvi mne. Ty nejsi žádnej podělanej inženýr. Vylili tě z akademie a nebejt mě a mý Tortugy, tak děláš někde na hvězdný základně metaře. Takže mě teď poslouchej. Teď půjdeš dolů do strojovny, vezmeš tu svou flákačskou bandu pěkně pod krkem a dáte rozvody pěkně dokupy. Když to bude nutný, pudete ven z lodi a budete gondoly opravovat z vesmíru - ale warp pohon bude šlapat! Je ti to jasný?"

"Harry, něco se dá udělat, ale nemůžu, proboha, dělat zázraky!"

"Tak to 'něco' udělej. Ostatně mám pro tebe i dobrou zprávu. Zhruba během 96 hodin tu budeme mít jak náhradní gondoly, tak krystaly dilithia. Jeden můj dobrý známý nám je přiveze. Takže se připrav, bude se pracovat ve skafandrech."

"Sakra, Harry, proč si to neřek rovnou? Je jasný, že 96 hodin udržim výkon na normálu bez problému! Ale gondoly warp pohonu jsou na hadry, s tim se dá těžko něco dělat."

"Tys mně nepochopil. Chci, abys ty a tví lidi zkanibalizovali gondoly a ze dvou sestavili alespoň jednu. Která bude tip ťop. Nechci kupovat dvě gondoly. I jedna nás docela solidně zadluží, hergot. Tak vo to mi de."

Šéfinženýr odešel z můstku a Harry Mudd se opět pohodlně natáhnul v křesle. Neměl na šéfinženýra být tak hrubý, věděl dobře, že Vayden dělá vše, co bylo v jeho skromných silách a že vzdor faktu, že nemá plnou kvalifikaci, je to on, kdo držel Tortugu několik posledních let v chodu.

Samozřejmě, že si Harry Mudd mohl dovolit koupit dvě gondoly, on dokonce i počítal s tím, že je bude muset koupit, jenže, proč 1. šéfinženýra trochu nemotivovat (koneckonců, co je mu do stavu lodní pokladny?) a 2. proč se pak nepokusit prodat alespoň jednu starou gondolu a získat tak část prostředků zpátky?

Popravdě, nikdy jiný by ostatně na lodi jako byla Tortuga ani nebyl ochoten šéfinženýra dělat, i toho si byl Harry Mudd vědom. Lodní inženýři s řádnou kvalifikací obvykle neskončí na pašerácké lodi.

Harry Mudd měl rád vesmír. Jednak se před ním otevíraly nekonečné možnosti, co se odírání zákazníků týkalo a také byl co nejdál od své milované ženy.

Kdykoli si na ni vzpomněl, otřásl se odporem a hrůzou. Ten necelý rok, co musel žít na planetě androidů s desítkami kopií své "drahé" polovičky na něm zanechal nesmazatelné stopy. Poměrně záhy se mu sice podařilo uprchnout, ale dodnes se potil hrůzou, kdykoliv ho někdo oslovil "Harcourte", nebo, nedej bože rovnou "Harcourte Fentone Mudde", a nemuselo to být ani ve skutečnosti, stačilo to v nějakém zlém snu (jakýkoliv sen, kde se vyskytovala jeho žena byl automaticky zlý). To se vždy na chvíli rozklepal doslova jak ratlík a bylo-li to snu, probudil se zpocený jak myš a pak nebyl schopen nejméně hodinu usnout.

Tortugu získal relativně levně na vrakovišti, eh, pardon, takzvaném "úložišti" vesmírných lodí Federace. Byla sice sestavená z minimálně čtyř lodí, ale co se dalo dělat, jinak to nešlo. Ostatně, hlídači jsou úplatní vždy a všude a Federace jeden starý frachťák postrádat nebude.

Jenom ho štvalo, že ani ne měsíc potom, co si svou Tortugu tak pracně "zbouchal" dohromady, oznámila Federace masovou výměnu gondol u svých lodí v rámci programu obnovy flotily a na vrakovištích bylo v tu ránu plno primisima warp gondol z nejlepších hvězdných lodí Federace. Jenže Harry Mudd na ně neměl, finančně prakticky vykrvácel při pořizování Tortugy, jejíž gondoly byly skutečně zralé na odpis už v době pořízení a navíc za ně vypláznul naprosto absurdní sumu, za kterou by se o pár měsíců později dala pořídit celá loď.

"Budu muset být na toho svého šéfinženýra slušnější", napadlo ho. "Aby mi tak nakonec opravdu utekl a šel dělat uklízeče někam na základnu. V těhle podmínkách je to asi opravdu na palici."

Neradostný tok myšlenek Harryho Mudda byl přerušen pípnutím komunikátoru.

"Šéfe, jsme připravený vyrazit na ty gondoly. Potřebujem povolení k výstupu mimo loď." To žádal šéfinženýr povolení pro výstup z lodi ve skafandrech.

Harryho na chvíli napadlo, že Tortuga bude vlastně neschopná pohybu, pokud se něco vyvine špatně a vedle ní vyskočí z warpu například bitevní loď třídy Federation, ale pak nad těmito obavami mávnul rukou. Kdo by se, proboha, hnal do téhle bohem i lidmi opuštěné soustavy?

"Povolení uděleno. Mnoho zdaru, mládenci".

Život tropívá ošklivé kousky a zrovna v okamžiku, kdy byly obě gondoly warpového pohonu rozebrané na součástky a šéfinženýr se nervově hroutil, protože se ukázalo, že měl pravdu a že shnilé jsou obě, nadto že je každá z úplně jiné série, takže ani jejich komponenty nebyly zaměnitelné, čímž se také vysvětlilo, proč spolu nikdy moc "nekamarádily", přišel za Harrym nesměle muž, který držel hlídku u radarů, detektorů záření a buhví čeho všeho, a který měl za úkol upozornit Harryho v případě, že by zaznamenal něco podezřelého.

"Promiňte kapitáne, ale na detektorech částic se něco objevuje."

Harrymu se právě před chvílí povedlo v kapitánském křesle usnout a tak chvíli nevěděl, co se vlastně děje.

"Co... cože? Co říkáš...? Jaký detektory? Co za částice?"

"Kapitáne, na částicovém detektoru se něco objevilo a já to nedokážu přečíst."

"Tak sakra sežeň někoho, kdo to umí!" Harry se už napolo probral a jako většina lidí vytržených ze spánku byl pěkně nevrlý. "Umí to jen náš šéfinženýr a ten je právě teď venku u gondol."

"Hmm... Není nic snazšího, než ho zavolat." Harry se už probral úplně.

Harry si zavolal interkomem šéfinženýra. Ozval se značně nabroušený hlas. "Co je zas? Mam ruce po lokty v našich gondolách a nemám na nic jiného čas. Esli se ti Harry už zase podělal kávovar, tak je mi líto. Budeš muset chvilku počkat."

"Nejde vůbec o kafe, k čertu. Na detektorech se něco objevilo, pojď se na to podívat."

"A sakra. Tak to jó, šéfe. Už letim."

"Jo a ještě něco. Řekni svejm chlapum, ať daj ty gondoly dohromady, protože možná budem muset vypadnout narychlo."

Šéfinženýr se chtěl nejprve nechat na loď přenést paprskem, pak mu však došlo, že on je vlastně jediný, kdo umí transportér kvalifikovaně obsluhovat a rezignovaně použil k návratu do lodi raketovou jednotku. Nebylo tedy divu, že uplynulo několik dlouhých minut, během kterých se Harry Mudd nervózně tahal za kníry, protože částicový detektor blikal čím dál tím výhružněji a šéfinženýr furt nikde.

Konečně se otevřely dveře turbovýtahu. Vayden vešel na můstek s výrazem člověka, kterého se všichni pokoušejí zabít.

Beze slova přešel ke stanovišti hlídky (bylo to zároveň stanoviště pro ovládání motorů a senzorů) a hlídkujícího muže prostě odstrčil. Podíval se na detektor - a rázem byla jeho otrávenost ta tam. Začal velmi živě manipulovat s nastaveními detektoru a bylo vidět, že ho údaje z detektoru mimořádně zaujaly.

"To je velmi zajímavé" vypravil konečně ze sebe. "Takové hodnoty jsem ještě nikdy neviděl."

"A co to vlastně k čertu je?" ztrácel trpělivost Harry Mudd.

"To je právě to. Já nevím." Šéfinženýr se na Harryho zářivě podíval. "Já prostě nevím". Obrátil se zpátky k pultu, přitom pokračoval v hovoru.

"Nejblíže je tomu warp signatura, ale ta to není, to ne, protože to by už tu byla loď, to by netrvalo tak dlouho." Spíš to byla samomluva, než hovor.

"Počkat, něco mne napadlo... ano, to by mohlo být ono... ale vždyť to byla jen teorie" uvažoval nahlas šéfinženýr.

"Ale co je to 'něco'? Dozvím se to, nebo ne?" Harry Mudd byl už celý nesvůj.

"Promiň, Harry - kapitáne. Už to mám. Ale je to opravdu neuvěřitelné. To, co zde vidíme, je nepochybně warp signatura, ale změněná. To, co ji změnilo, je čas. Něco se k nám warpuje z jiné doby, to je zcela nepochybné. Okamžik, něco musím zařídit."

Šéfinženýr aktivoval interkom. "Chlapi, zadeklujte gondoly, aby z nich nic nevypadlo, pokud bychom museli manévrovat a pojďte zpátky do lodi. Rychle, nemáme čas." Podíval se na Harryho. "Je možné, že budeme muset manévrovat a pak bych docela nerad poztrácel jednotlivé kusy gondol. A taky je možný, že budeme muset aktivovat štíty a nerad bych za nimi někoho zapomněl."

"Uviděj nás?" začal se strachovat Harry.

"No, neměli by, né po téhle úpravičce štítů a deflektorů" prohlásil sebejistě Vayden, zatímco horečně manipuloval s ovládacím panelem na svém stanovišti.

Harryho napadlo, že by se měl projevit jako kapitán: "Jsou už všichni muži na palubě?"

Z jednotlivých stanovišť Tortugy přicházela hlášení o stavu. Všichni byli na palubě - a vesměs na svých místech.

"A kde je vlastně náš pilot?" začal se zajímat Harry a vyvolal pilota interkomem.

Pilot dorazil na můstek během minuty a rychle usednul na své místo. "Připraveni vyrazit na váš rozkaz, kapitáne. Máme jen impuls. Warp je mimo provoz."

Harrymu se zdálo, že snad špatně slyší.

"Inženýrskej, co je s naším WARPEM !?!"

"Je dočasně mimo provoz, abychom měli k dispozici více energie pro ostatní subsystémy" prohlásil šéfinženýr naprosto klidně. "Ostatně, Harry, máš snad pocit, že bychom dokázali utéct na warp 2 lodi, která se dokáže warpovat v čase?"

Harry chtěl ještě něco říct, když šéfinženýr začal odpočítávat: "Loď z time warpu za 3 - 2 - 1 - teď! Je tady!"

Z warpové vlny vyskočila loď neznámé konstrukce.

"Tohleto nejni Federace, to já ještě poznám", prohlásil zmateně Harry.

"To je divné," ozval se Vayden.

"Co? Ta loď?" ptal se hned Harry.

"No ta možná taky, ale já nejsem kráčející ročenka na určování lodí" prohlásil jedovatě šéfinženýr. "Zeptej se počítače. Divné je to, že neustaly emise těch částic, které doprovázejí time warp." Šéfinženýr uvažoval nahlas. "Jakoby tam byla JEŠTĚ jedna loď".

"Cože? JEŠTĚ JEDNA? To si tu dali dostaveníčko cestovatelé v čase z celé galaxie, nebo co?" rozčiloval se Harry.

"Pánové, mám pro vás zajímavou informaci" ozval se mezitím pilot. "Ta loď je pro náš identifikační systém neznámá, ale identifikační modul si je na 87% jist, že je to romulanská loď. Podle počítače odpovídá přibližně známému typu Warbird. Ale má jinak uspořádané warp gondoly. Standardní Warbird má gondoly otočené zhruba směrem nahoru a má je dosti exponované vůči nepřátelské palbě. Tahle loď má gondoly uchycené směrem dolů a má je částečně kryté. Evidentně je to novější typ" uvažoval nahlas pilot.

"Romulanská loď? TADY? Uprostřed Federace?!? Co tu k čertu dělá? ptal se Harry udiveně.

"Každopádně, právě vstupuje do systému DALŠÍ loď, nebo jsem se už definitivně zbláznil" prohlásil šéfinženýr.

"Pozor pánové, 4 - 3 - 2 - 1 - tady ji máme!"
Z time warpu vyskočila druhá loď.
"No a teď mi povězte, co je tohle za typ" řekl pohoršeně Harry.
"Vypadá trochu jako loď Federace, ale nemá standardní IFF signaturu Hvězdné Flotily. Přesto je to podle identifikátoru na 71% loď Federace" ozval se opět ze svého místa pilot. "Je ovšem poněkud hranatější, než bývá v kraji zvykem. Velikostí a výtlakem odpovídá zhruba křižníku třídy Constitution/Enterprise."
"No pánové, myslím, že ať je to, kdo je to, měli bychom se uklidit trochu stranou, co myslíte? zeptal se Harry Mudd své posádky. "A vzhledem k tomu, že nám nefunguje warp pohon" loupnul Harry vztekle očima po šéfinženýrovi "se budeme muset odplazit na impuls za jeden z těch místních šutrů dřív, než někoho z těch hochů napadne se podívat po okolí."
Pilot už manévroval tak, aby loď byla krytá jedním z asteroidů a aby přitom bylo možno sledovat, co se vlastně děje. Zatím se toho dělo docela dost. Především se zdálo, že ani jedna z lodí nevěnuje pozornost svému okolí, protože se okamžitě pustily do sebe. Posádce Tortugy se tak naskytnul pohled na souboj dvou lodí z první ruky, aniž se ho ovšem musela účastnit. Náhle šéfinženýr vztekle zařval a začal něco horečně dělat na svém panelu.
"Co se děje?" ptal se Harry polekaně.
"Zatracená práce, zatracený krystaly, zatracená loď, zatracenej život" řval šéfinženýr na celý můstek.
"Ty podělaný krystaly degradujou přímo před vočima, je toho na ně moc!" řval dál šéfinženýr. "A na mne taky", dodával v duchu.
"Šéfe, naše štíty vypadly, uvidí nás!" zaječel pilot.
"Inženýrskej, udělej s tim něco! HNED !!!"
"A co jako?" zeptal se už opět klidný šéfinženýr. Právě se nám rozpadly všechny dilithiový krystaly, takže se nedá DĚLAT VŮBEC NIC !!!" přešel Vayden opět do řevu.
Bylo vidět, že obě lodi zaregistrovaly Tortugu prakticky ve stejný okamžik. Romulané však zareagovali rychleji. Vypálili na druhou loď zničující salvu, rychle proletěli kolem ní, zapnuli maskovací zařízení a - přešli na warp. Druhá loď zůstala chvíli na místě téměř bez hnutí. Bylo vidět, že ji Romulané citelně zasáhli. Pak se vydala směrem k Tortuze.
"Třeba je to pokusný prototyp, který se Romulané pokusili zničit nebo ukořistit" nadhodil možnost pilot.
"Možná. Možná, že taky ne." Harry Mudd zněl konsternovaně.
"Že by spolu bojovaly prototypy obou flotil?" pochybovačně řekl šéfinženýr. "To se mi nezdá."
"Asi je furt lepší si povídat s Federálama, než s Romulanama, řekl bych, co šéfe?" pokusil se o náznak humoru pilot.
"Jen jestli to jsou Federálové", blesklo Vaydenovi hlavou.
Loď se přiblížila na vizuální dosah. Šéfinženýr promítnul její obraz na hlavní obrazovku, aby si ji všichni mohli pořádně prohlédnout.
"Šéfe, rozeznávám nějaké symboly a znaky na trupu té lodi. Vypadají jako pozemské... jen to písmo je trochu odlišné" prohlásil pilot. "Co mi jen připomíná... jo už to mam. Tady to je. Není to běžná latinka, ale je to dost podobné písmo ..."
Ta loď rozhodně nepatřila Hvězdné flotile. Ano, ta loď byla asi postavená člověkem, ale zcela určitě nepatřila Federaci. A ani to nebyla civilní loď, na to byla až příliš vojensky stroze postavená. Na jejím trupu byly namalované černobílé kříže, byla zřetelně vidět orlice s hákovým křížem ve spárech, dále nějaká nečitelná čísla a nápis "Vorgehen".
"...švabach se mu myslím říkalo..."

Admirál Kirk seděl v kapitánském křesle a zápasil s elektronickým poznámkovým blokem. Doktor McCoy ho pozoroval opřený o zábradlí na ochozu můstku. Kirkovo počínání bylo natolik neobvyklé, že doktor kvůli němu opustil i svůj obvyklý výraz "ubožáka, kterému nikdo nepřinese na můstek židli a který musí celou dobu stát". Zdálo se, jako by se Kirk s blokem vyloženě pral. Všelijak ho natáčel a odtahoval a pak zase přibližoval. Když to trvalo už asi deset minut, dodal si McCoy odvahy a zeptal Kirka přímo: "Jime, jsi si jist že nemáš něco s očima"?
Kirk se na něj překvapeně podíval. "A co bych s nimi měl mít"?
"No to já nevím, ale podle toho jak se nad tím blokem kroutíš, bych skoro řekl, že začínáš být dalekozraký."
"Nesmysl Kostro. Jenom má tahle věc poněkud vysvícený display, to je vše."
"Každopádně, kdybys cítil, že ti slábne zrak, stačí se jen zmínit tvému osobnímu lékaři a ten už zařídí vše potřebné. Dochází do domu a je diskrétní."
"Oceňuji tvůj zájem Kostro. Ale teď opravdu nic nepotřebuji - tedy kromě chvilky klidu, abych konečně mohl dopsat tohle hlášení."
"Jak myslíš, Jime. Chtěl jsem ti jen připomenout, že nikdo z nás nemládne." Doktor se opět opřel o zábradlí, zatímco mumlal cosi ve smyslu "to má člověk za všechno, že se stará, příště ti to dám rozkazem a bude".
První důstojník Spock zvednul oči od své konzole. "Skutečně, admirále, není logické abyste zbytečně snižoval svou výkonnost jenom kvůli takové malicherné záležitosti, že se vám zcela přirozeným způsobem zhoršuje zrak."
Kirk se na Spocka podíval s výrazem Caesara, kterému Brutus právě vrazil dýku do zad.
Do McCoye vjela nová energie. "Vidíš Jime, říká ti to i Spock, takže bych řekl, že by ses podle toho měl zařídit."
Kirk obrátil oči v sloup. "Říkám vám, že mi nic není. Jsem jen trochu unavený z toho neustálého papírování."
Spock pokračoval s neochvějným klidem. "Ano, to by odpovídalo. První příznaky podobných problémů se obvykle objeví, když je organismus vyčerpán."
Kirk resignovaně rozhodil rukama. Poznámkový blok mu přitom málem spadnul z klína na zem.
"Dobrá, když vás moje přítomnost natolik znervózňuje, půjdu to dopsat do své kajuty. Mimochodem, měl jsem pocit,

že vědecký důstojník by se měl zabývat vyhodnocováním výsledků cvičných střeleb. A že šéflékař by se měl starat o nemocnici."

Spock jen povytáhnul obočí.

McCoy nasadil znechucený výraz. "Nemocnice se zmocnila doktorka Chapelová. Jediný můj azyl je můstek. Kromě toho, nemáme momentálně žádné pacienty, leda by nám je vyrobila lodní kuchyně."

Kirk pokrčil rameny. "Tak dobrá. Spocku, můstek je váš. Stejně jste teď oficiálně kapitánem Enterprise vy." Rozhlédl se po můstku. "Budu ve své kajutě, kdyby mne čirou náhodou někdo potřeboval." Pak se podíval na Sulua, Chekova a Uhuru, jak na sebe spiklenecky pomrkávají a mají co dělat aby se nesmáli nahlas.

"Jak vidím, úcta k nadřízeným už také není co bývala."

Ve své kajutě si Kirk udělal pohodlí a pokračoval v sepisování zprávy. Dobře věděl, že McCoy i Spock mají pravdu. Už několik měsíců cítil, že mu slábne zrak. Ostatně, po tolika letech ve vesmíru nebylo ani divu. Slíbil si, že jakmile dodělá tuto zprávu a pokud nebude nic důležitějšího na pořadu dne, že zajde za McCoyem. A protože bezpečně věděl, že se určitě opět něco důležitého najde, může odkládat návštěvu lékaře prakticky donekonečna.

Když Kirk odešel, zevloval McCoy ještě chvíli na můstku, jakoby na něco čekal. Pak si pomyslel, že odchodem admirála skončila zábava a usoudil, že by se mohl opět podívat do nemocnice, protože tady se už nejspíš dnes nic konat nebude. Prohlásil: "jdu se přece jen podívat do nemocnice, mám tam rozdělaný nějaký experiment" a rovněž opustil můstek.

Mezitím se Kirk opět pustil do sepisování své zprávy. V duchu zuřil. Zuřil tiše, ovšem o to silněji. Enterprise, místo toho aby zkoumala galaktické anomálie, řešila záhady celých světů nebo prostě bojovala s kýmkoli, kdo by se zrovna naskytnul, byla pověřena úkolem, který se obvykle přiděloval jen naprostým zelenáčům.

V hlavním stanu byla spousta admirálů, kteří se na Kirka dívali skrz prsty - a dávali to Kirkovi při každé příležitosti důsledně najevo. I tato akce byla výsledkem jejich činnosti.

"Nejmladší kapitán Hvězdné flotily, prosím, to by ještě šlo, ale nejmladší admirál Hvězdné Flotily? A že zrovna on s jeho vztahem k předpisům?" To byly nejtypičtější komentáře pronášené vysokými důstojníky. Ale Kirka neměli rádi i kapitáni hvězdných lodí - spousta z nich se ptala, nač je tedy služební postup, když může být kdokoliv (tedy oni) kýmkoliv (tedy Kirkem) přeskočen?

Admiralita litovala svého rozhodnutí Kirka povýšit do admirálské hodnosti prakticky hned druhý den poté, co se tak stalo. Na chvíli byl sice problém "nejmladšího admirála" vyřešen krizí kolem sondy Voyager 6, ale to Kirkovým odpůrcům nestačilo. Následně byl Kirk vyslán na svou druhou pětiletou výpravu, kdy na Enterprise fungoval v podstatě jako její kapitán, který měl prostě trochu jiné frčky. Jenže ani pětiletá výprava netrvá věčně a po návratu z ní se situace ještě zhoršila. Admiralita definitivně odvolala Kirka z velení Enterprise a na místo jejího kapitána byl jmenován Spock. Ovšem mezi jedno z mála admirálských privilegií patří právo vybrat si svou vlajkovou loď a naštěstí se pan Spock ukázal jako všech kapitánských ambicí prostý, takže Kirk mohl dál Enterprise velet. Část admirálů naléhala na Kirka aby prostě resignoval na svou hodnost, část ho pro změnu tlačila k odchodu do důchodu, ale ani jedna z těchto skupin neuspěla.

Enterprise se však od návratu ze své další pětileté mise neúčastnila žádné výpravy a protože velení vlastně nevědělo co si s ní má počít, bylo rozhodnuto. Tak mohly konzervy z admirality vytáhnout svůj další trumf ve své hře proti "nejmladšímu admirálovi".

A tak se nyní Enterprise nacházela na okraji Sluneční soustavy, na hlavní střelnici hvězdné flotily v pozici lodi, jejíž veškerý smysl existence spočívá ve cvičném odpalování vzorků nově vyrobených torpéd.

Zastřelování a testování torpéd. Úkol, který byl normálně přidělován naprosto neschopným velitelům, protože se na něm nedalo prakticky nic zkazit.

Kirk byl ovšem z jiného těsta, než si pánové na hlavním štábu mysleli. Nejen že se nenechal z flotily vyštípat, ale dokonce i testování torpéd přijal navenek klidně. Jen jeho nejbližší přátelé věděli, jak se cítí ponížen.

Oč větší odpor ke Kirkovi pociťovala admiralita, o to byl populárnější mezi civilním obyvatelstvem a to zabraňovalo konzervativním admirálům provést nějakou přímou protiakci.

Když Enterprise vystřílela spousty torpéd při ověřovacích střelbách standardních torpéd, napadlo někoho z admirality, že by bylo možno Kirka ještě trochu potrápit. Proto dostal rozkaz zůstat na střelnici a vyčkat příletu týmu profesora Limetree, který vyvíjel, podle svých slov "torpédo nové generace", která nejenom že měla být řízená, ale též mnohem účinnější v cíli. Profesor Limetree od počátku vystupoval velmi sebevědomě a když hned první střelby dopadly katastrofálně, obvinil nejprve všechny okolo, jenom ne svůj vynález.

"Neumíte s touto vyspělou technikou zacházet, to je celý váš problém!" - to byl jeho nejčastější argument. Ze začátku ještě občas ironicky dodal: "tohle nejsou kamenné koule a už nenabíjíme děla zepředu, už jste o tom slyšeli?" jenže po několika dnech začal profesorovi padat hřebínek. Ukázalo se, že jeho geniální vynález perfektně funguje v laboratoři, ale v reálu jaksi neustále selhává. Navíc se profesor jednou prořekl, že všechny testy nových torpéd prováděl pouze "in silica" na počítači. Veden touto informací požádal Spock profesorovu domovskou univerzitu o kopii onoho simulačního programu a dle očekávání celé posádky v něm záhy objevil závažnou chybu. V určitém místě program počítal "plus" místo "minus". Na chybu se pochopitelně v laboratoři nepřišlo a profesorův tým nyní horečně bádal nad tím, jak torpéda uvést alespoň rámcově do chodu.

Kvůli sběru výsledků musel každou chvíli někdo z profesorova týmu letět sbírat data ve člunu - velká loď by jakékoli stopy zcela zničila a proto také měl pan Scott plné ruce práce s udržením systémů pro plnění člunů plazmou, který byl nyní používán více, nežli za celou dobu existence lodi.

Jistě, bylo by možné sledovat výsledky palby z paluby třetí lodi, nejlépe nějaké s vědeckými senzory, jenže to by

admiralita musela nějakou loď pro tuto akci nejprve vyčlenit.
A tak i nadále bylo nutno vysílat profesora s doprovodem ven z lodi ve člunu. Mezi posádkou se šířily zvěsti, že vzhledem ke spolehlivosti svého vynálezu nechce být profesor v průběhu cvičných střeleb pro jistotu na palubě. Scotty se už párkrát nabídnul admirálovi, že by mohl zinscenovat malou nehodu s transportním zařízením, ale admirál to (prozatím) neschválil.

USS Atlantis představovala při těchto střelbách cvičný cíl. Šlo o starou loď třídy Hermes, jednu z těch mnoha neúnavných lodí, které hlídkovaly do mnoho let na hranicích Federace a nyní byly postupně nahrazovány modernějšími třídami.
Atlantis měla být už dávno rozstřílena na prach zbrusu novými torpédy, ale prozatím se tak nestalo. Důvod byl prostý. Kirk z moci své hodnosti zakázal osazovat torpéda ostrými hlavicemi, což Scotty přijal vyloženě pozitivně "nenecháme si přece tu naši krásku rozbít" a Spock nezávisle na něm situaci okomentoval s příslovečným vulkánským klidem že "není logické ohrozit loď a její posádku jenom proto, aby byl podán ještě názornější důkaz nefunkčnosti nějaké technologie".

Profesor Limetree sice Kirka denně ujišťoval, že problémy jsou už vyřešeny, ale zatím tomu nic nenasvědčovalo.

Kirk usoudil, že dnes už nic kloudného do zprávy nenapíše a rozhodl se, že si půjde lehnout. Dal zprávu na můstek, že rušen smí být jen v případě vypuknutí války celogalaktických rozměrů. Být admirálem mělo své výhody, mohl například starosti o cokoliv méně závažného přenechat Spockovi a sám se pořádně vyspat.

Druhý den se Kirk ještě ani pořádně nenasnídal, když ke své nelibosti zjistil, že ho někdo volá interkomem. Nebyl to nikdo jiný, nežli profesor Limetree.

"Admirále, skvělé zprávy! Vyřešili jsme to!" vítězoslavně volal profesor.

Kirk, který musel napřed polknout, aby se neudávil, se zmohl jen na rozespalé: "Um... Opravdu? To zní zajímavě..."

Profesor však měl evidentně dobrou náladu a rozhodně si ji nechtěl nechat zkazit. "Admirále, žádám vás o povolení k odletu a k zahájení cvičných střeleb! Jsme opravdu jen kousek od cíle!"

Kirk si pomyslel cosi jedovatého ve smyslu, že kousek od cíle byla profesorova torpéda celou dobu a nahlas proto řekl: "dobrá, profesore, spojte se s můstkem, a domluvte se s nimi. Já se k nim přidám později."

Na můstku již byla ranní směna v plné pohotovosti. Uhura se ze svého místa ozvala: "Pane Spocku, kapitáne, velení nám právě oznámilo, že do 24 hodin se k nám připojí vědecká loď USS Soyuz."

To byla dobrá zpráva. Vědecká loď bude schopna zaměřit a zpracovat výsledky střeleb mnohem lépe, nežli malý a v podstatě jen velmi nouzově vybavený člun.

Krátce na to se ozval Sulu. "Pane Spocku, máme tady žádost z hangárové paluby o natankování člunu Copernicus."

"Povolení uděleno."

"Hangárová palubo, povolení uděleno, můžete čerpat plazmu" sdělil Sulu.

Z interkomu se ozvalo: "to bychom docela rádi, ale ten krám už zas nefunguje."

Spock otevřel komunikační kanál do strojovny: "Pane Scotte, vypadá to, že máme opět problém s čerpáním paliva do člunů."

Z interkomu se ozvalo s charakteristickým přízvukem: "To nejni možný, dyk sem ten krám vlastnoručně vopravoval! Ovládací panel je na můstku, už tam jdu."

Za okamžik už Scotty vystupoval z turbovýtahu a hrnul se k ovládacímu panelu čerpadla. "No jasně! Ten zatracenej program, kterej řídí čerpání plazmy, už zase spadnul. Já nevim, že to nemůže někdo už konečně napsat pořádně. No nic. Uděláme restart programu. Ták. Za chvíli to bude."

Sulu se opět ozval. "Začínají být netrpěliví. Co jim mám stále říkat? Když jim řeknu, že zas umřel program, tak nás budou do nekonečna pomlouvat."

Scotty se usmál. "Pust mne na to, synku." Sulu mu přepnul komunikační kanál.

"Tady je šéfinženýr Scott. Prej máte nějakej problém, hoši?"

Z interkomu se ozvalo, značně nevrle: "Jo, to máme. Chtěli bychom natankovat člun - a nemůžem. Co s tím furt děláte, že to nejde?"

"Klídek hoši, všechno je v pořádku, vloudila se jen taková malá chybička."

"Se vám tam vloudí docela často, řekl bych", ozvalo se z interkomu jedovatě.

"Ale né, žádnej problém s počítačem," prohlásil Scotty sebevědomě. Na okamžik vypnul mikrofon a syknul po straně: "dejte mi na obrazovku výstup z kamery u čerpadla, ať vim, kdo z těch jelimanů tam je."

Za okamžik už bylo jasno. Natankovat plazmu se snažil obzvláště urostlý příslušník posádky (snad dvoumetrový, přičemž v ramenou mu do dvou metrů také mnoho nescházelo), kterého k flotile přijali evidentně pro sílu a ne pro inteligenci.

Scotty si v duchu povzdechnul "a jéje, že zrovna tenhle". Podíval se na panel, a zjistil, že k dokončení inicializace programu pro tankování ještě pěkných pár desítek vteřin chybí. Rozhodl se hrát "hop nebo trop" a nahlas pokračoval:

"Synku, vloudila se nám tam statická elektřina a je zapotřebí, abys ji vybil. Uděláš to tak, že v místě, kde leze hadice ze zdi, ji několikrát zlehka pohladíš. Musiš zlehka a opatrně, to víš, statika je svinstvo. Jeden špatnej pohyb - a je ti jasný co se může stát." Scotty nebyl sám schopen uvěřit tomu, jakou nehoráznost se mu povedlo vyplodit. Na můstku nezůstal snad nikdo, kdo se nelámal v pase při pohledu na toho lamželeza, jak opatrně hladí přechod hadice do zdi. Po chvíli toho nechal a zkusil znova natankovat.

"Furt to nejde. Udělejte s tim něco!" ozvalo se z interkomu značně netrpělivě."

Sulu, který rovněž sledoval průběh startu programu mával na Scottyho, že program ještě stále úplně nenajel.
Scotty si povzdechnul a usoudil, že když už, tak tak už.
"Jistě synku. Hladil jsi to správně. Jenže opačně. Takže si to vlastně nabíjel. Musíš to pohladit ještě jednou, v opačnym směru." Napůl čekal že dotyčný vybuchne. Ale on ne. Skutečně začal přechod hadice hladit v opačném směru.
Sulu mávnul na Scottyho, že program konečně naběhnul.
Scotty si dodal odvahy a pokračoval: "No výborně synku, to bylo ono! Teď už to bude fungovat!"
Celý můstek s napětím sledoval, jak onen příslušník posádky, o jehož důvodu přijetí k Hvězdné Flotile už nebylo pochyb, úspěšně natankoval člun Copernicus. Všichni na můstku už povolili stažené obličejové svaly od křečí nezvladatelného smíchu, když tu se z interkomu ozvalo:
"No jó, fakt to zabralo. Už jsem natankoval."
Scotty ještě jednou polknul naprázdno a tak klidně, jak to jen šlo řekl: "No vidíš synku, jak jsi nám pomoh. Díky."
"No nemáte zač, že jo. To já zas rád."
Na ta slova můstek málem vybuchnul smíchy. Pan Spock se tázavě podíval na přítomné.
Scotty se provinile usmál: "Pochopte, pane Spocku, že vysvětlovat mu, proč ve skutečnosti nemůže natankovat by bylo příliš složitý a ještě by si moh' myslet, že si z něj děláme legraci, že mu nechcem pustit tankování."
Spock naprosto nevzrušeně prohlásil. "Chápu to tedy správně, že kvůli tomu, abyste zabránili dojmu, že si z onoho muže děláte, jak říkáte, "legraci", tak jste si ve skutečnosti tu "legraci" z něj udělali?"
"Jo. Tak ňák". Scotty pokrčil rameny.
"Lidské bytosti jsou opravdu nelogické", prohlásil pan Spock. "I po desetiletích soužití s nimi mne dokáží vždy znovu a znovu fascinovat svou iracionalitou.
Nicméně, neměli bychom rovněž pouštět ze zřetele, proč onen muž musel tankovat člun Copernicus a proč mu to nešlo."
"Jistě pane Spocku. Řeknu někomu z mejch lidí, aby se na ten pitomej program kouk. Ale chtěl bych připomenout, že ten program pro tankování plazmy nám oficiálně dodala Hvězdná Flotila a jeho použití je nařízený předpisama."
Spock na něj pohlédnul s výrazem naprosté neutrality. "Pane Scotte, za ta léta co sloužíme spolu, jsem nikdy neměl pocit, abych použil tento nepřesný výraz, tedy ještě jednou, neměl jsem nikdy ten pocit, že byste se zrovna vy dal omezovat předpisy, když šlo o fungování lodních systémů."
"Jo to máte ouplnou pravdu, pane Spocku. Koukneme se na to. To by v tom byl čert, abychom nedokázali napsat něco lepčího."
"A co se týče důvodu, proč onen muž musel tankovat, jistě je vám znám rovněž" pokračoval naprosto nevzrušeně pan Spock.
"Jistě, pane" prohlásil Scotty. "Profesor Limetree potřebuje nasbírat data o torpédech, který dneska odpálíme, aby konečně přišel na to, proč jeho skvělej vynález funguje v laboratoři, ale ne v reálnejch podmínkách."
"Přesně tak, pane Scotte. Jsem rád, že na to nezapomínáte. Nyní se, prosím, vraťte do strojovny, jistě vás tam potřebují."
"`zkaz, pane Spocku!"
Za Scottem ještě ani nezapadly dveře turbovýtahu, když se ze svého místa potichu ozval Chekov. "Kdyby ten program napisál Rus, jistě by startoval lepje. Byl by nejméně dvakrát rychlejši, a mnohem spolehlivějši."
"Opravdu Pavle?" zeptal se Sulu s pochybami v hlase.
"No jystě" nenechal se Chekov vyvést z míry. "Uže v dvacátem století patřili ruskyje programatory ke špičce."
"Promiň, ale pokud vím, ve dvacátém století Rusko poměrně dosti zaostávalo ve výpočetní technice. Ten deficit jste dohnali až ve století 21tém" snažil se oponovat Sulu.
"Ale éto bylo přirozené. Na pokleslem zapádě si mohli programatory kdykoliv koupit silnějšij hardware, ale u nás nutno programy lépe optimalizirovať. I poetamú naši programatory jsou dodnes nejlepší na celém světě. To přece vědí vsje."
Sulu usoudil, že bude bezpečnější změnit téma hovoru. Když Chekov začal míchat do řeči svou mateřštinu, bylo to vždy neklamným znamením, že je silně vzrušený a odhodlaný výdobytky své vlasti hájit do poslední kapky krve. Proto raději řekl:
"Jaké byly výsledky střeleb za včerejšek?"
"Opravdu to chóčeš znať?" Chekova vlastenecký zápal evidentně ještě zcela nepustil.
"Jistě. Musím přece vědět, jestli budeme zase muset uhýbat před vlastními torpédy."
"No, výsledky byli katastrofalnyje. I střelba nazdařbůh by patrně byla efektivnější. Jésli má éto byť novaja geněracja Federalnych torped, to se můžeme rovnou zrušit.
Chvíli listoval databází počítače.
"Z dvaceti torpéd nové geněracje u devíti selhal naváděcí systém, četyry dalšije proletěli v blizkósti cela, no jejich dětonator neexplodoval a sedm zasahlo cel. Z nich dopadla simulovaná dětonacja pozitivně jen u dvou. Kdyby Atlantis byla skutečný nepřítel s aktivními štíty, tak bychom ji těmito torpédy nezničili. Pro srovnaní. Z deseti konvenčnych torped zasahlo i explodoválo vosjem. A to jsme streljali z velmi neobvyklých úhlů.
Na můstku se po tomto prohlášení rozhostilo ticho.
Po chvíli řekl Sulu: "musíme to brát pozitivisticky." Celý můstek se na něj tázavě podíval. "No, alespoň nás žádné z oněch torpéd tentokrát nezasáhlo."
"Nu, pane Sulu, při vašich zkušenostech není příliš logické předpokládat, že byste to dovolil" prohlásil Spock.
Na obrazovce se objevila rozčepýřená hlava profesora Limetree.

"Můstku, žádám o povolení ke startu pro člun Copernicus."
"Tady kapitán Spock. Povolení uděleno, profesore."
"Děkuji, kapitáne. Už jsme přišli na to, v čem byla chyba. Dnešek bude historickým dnem! Ještě dnes se všichni staneme svědky zrodu zbraně nové generace!"
Spock pokrčil neutrálně rameny, protože podobných prohlášení už vyslechl v uplynulých týdnech několik a obrátil se na Chekova.
"Pane Chekove, jsou torpédomety nabité?"
"Torpédoměty 1 až 4 nabity a připraveny k palbě na váš rozkaz."
"Výborně. Poručíku Uhuro, kontaktujte admirála, myslím, že by chtěl dnešní střelby vidět."
"Admirál hlásí, že je už na cestě."
"Dobře. Kontaktujte ještě doktora McCoye."
"Doktor McCoy prohlašuje, že už tu ostudu viděl tolikrát, že ji znovu vidět už nemusí."
To se už otevřely dveře turbovýtahu a admirál Kirk dorazil na můstek. Spock uvolnil Kirkovi kapitánské křeslo.
"Prosím, admirále."
"Hlášení, pane Spocku!"
"Profesor Limetree se svým týmem zaujal pozici pro pozorování výsledků střelby. Torpédomety jsou nabity a připraveny k palbě."
"Nu, tak to tedy nebudeme zbytečně protahovat, co, pane Spocku? Ať začnou!"

Ať už se profesorovi podařilo s torpédy provést cokoliv, tentokrát neselhalo při střelbách ani jedno. Enterprise odpálila celkem 30 torpéd - a všechna buď cíl zasáhla přesně, nebo proletěla v jeho těsné blízkosti a zcela dle předpokladů v blízkosti cíle detonovala.
Profesor Limetree zářil nelíčeným nadšením. "Vidíte, říkal jsem vám, že to byla banální záležitost" opakoval neustále. Po návratu na Enterprise se mu dokonce povedlo přesvědčit Kirka, aby odpoledne provedl cvičné odpálení torpéd s ostrými bojovými hlavicemi.
Scotty byl sice proti: "admirále, vy chcete s Enterprise zas do doku, že jo. Až nám jedna ta superhlavice odtrhne primární trup od sekundárního, vzpomenete si na mne, že sem vás varoval." Také doktor McCoy nebyl z představy palby ostrými torpédy nadšen. "Jime, ty mi evidentně chceš vyrobit nějaké pacienty za každou cenu."
Profesor Limetree prohlásil, že průběh ostrých střeleb bude tentokrát sledovat z paluby Enterprise, což posádku lodi poněkud uklidnilo.
Na můstku Enterprise bylo mnohem více lidí než bylo obvyklé. Kvůli většímu počtu přítomných nechal admirál dokonce přinést i nějaké ty židle, aby si všichni přihlížející měli kam sednout.
Admirál si vzal na sebe zbrusu novou uniformu, podle nejnovějšího služebního předpisu.
Když ho McCoy uviděl, tak se neudržel. "Spaste své duše, synové a dcery revoluce! Červenokabátníci dorazili! To teď bude Hvězdná Flotila pobočkou Britského impéria?"
"Kostro, tohle je prostě nová uniforma Hvězdné Flotily. A že je červená? Zrovna tobě by to vadit nemělo, jsi přece doktor a alespoň na tobě nebudou vidět cákance krve!" s poněkud cynickým úsměvem prohlásil Kirk.
"Móóóc vtipné, admirále. Ale fakt je, že to vypadá líp než ty pyžama, co nosíme teďka. Jen mi nejde do hlavy, jak teď poznáme během mise, kdo má zemřít - všichni budou nosit červené uniformy" poznamenal s notnou dávkou cynismu McCoy, zatímco pro sebe si žbrblal: "to je už čtvrtej typ uniformy, co pamatuju. To sem zvědav, jak bude vypadat další typ. I když, vlastně, radši už ani ne. Určitě to zase bude nějaký pyžamo."

Před střelbami si vzal profesor Limetree na chvíli slovo.
"Vážení přátelé, dovolte mi, abych vám ve stručnosti vysvětlil, jak pracují nová torpéda, jejichž testování se máte tu čest zúčastnit.
Především, a to je zcela zásadní, tato torpéda jsou programovatelná a jsou řízená. To první znamená, že lze torpédo naprogramovat, aby opsalo určitou dráhu, čímž se k nepřátelské lodi dostane z výhodnější strany. Představte si, například, že se vám povedlo v souboji s protivníkem rozbít jeho pravoboční štíty, ale on se k vám obrátil nyní levobokem a vám se ho nedaří vymanévrovat. S tímto torpédem ho už vymanévrovávat nebudete muset! Prostě torpédo nastavíte, aby protivníka obletělo a udeřilo do jeho nechráněného boku.
Ale ani to by nemuselo stačit. Protivník například může provést úhybný manévr a váš pečlivě připravený výstřel zmařit. Ovšem ani pak není vše ztraceno. Torpédo je vybaveno proximitním detonátorem, který zajistí jeho explozi v blízkosti nepřítele. A konečně, torpédo je vybaveno samonaváděcím mechanismem, který, v případě že úplně mine cíl, umožní jeho navedení na nejbližší loď bez správné IFF signatury."
Kirk si v duchu pomyslel "to zas bude případů střelby na vlastní loď, ach jo. A taky už profesůrek začíná být moc ukecaný".
"Nicméně, ani zde nekončí výčet převratných vlastností tohoto vpravdě epochálního vynálezu. Neboť toto torpédo je vybaveno tzv. energeticko-kumulativní hlavicí, která umožňuje využít část energie štítů napadené lodi k jejich proražení a neutralizaci. Tam kde jste dříve potřebovali desítky torpéd, nyní bude stačit torpéd několik."
Scotty, který profesorův projev poslouchal z palubního rozhlasu, si pomyslel "to teda bude muset, vzhledem k tomu že ten jeho vynález zkázy stojí zhruba dvacetkrát tolik, co normální torpédo."
"Nyní však již přikročme k praktickému předvedení této nové zbraně" zakončil profesor svůj projev.
Pan Spock se ozval: "USS Atlantis je připravena. Má vztyčené štíty. Pane Sulu, proveďte zamíření a nastavení torpéd."

"Torpédo 1 nastaveno k zásahu talířové sekce ze zhora, torpédo 2 nataveno k zásahu zespoda, torpédo 3 nastaveno na přímý běh k zásahu do spojnice trupu a warp gondoly a torpédo 4 určeno k zásahu do warpové gondoly jako takové. Hlavně 1,2,3 a 4 připraveny k palbě na váš rozkaz, kapitáne."

"Spock se podíval na Kirka. "Admirále, myslím, že vzhledem k významu chvíle byste to měl být vy, kdo vydá rozkaz k palbě."

Kirk se na chvilku zarazil a pak řekl: "Děkuji, pane Spocku. Je to pro mne velká čest.
Pane Sulu, palte!"

"Torpéda vypuštěna a běží v pořádku k cíli. Očekávaný zásah za 6 sekund."
Profesor Limetree se vítězně rozhlížel po můstku.

"Torpédo jedna: zásah. Torpédo tři: zásah. Torpédo čtyři: zásah. Cíl zničen."
Na obrazovce se pomalu rozpadala USS Doradus na kusy.

Kirk se zeptal: "Co torpédo dvě?"

"Torpédo dvě minulo cíl, aniž explodovalo. Kontroluji jeho dráhu" prohlásil Sulu.

"Torpédo dvě se nachází na kruhové dráze, a vrací se obloukem k Enterprise!"

"Červený poplach! Štíty! Nabít phasery! Sestřelte to torpédo!" ale Kirk věděl, že je na jakoukoli akci tohoto typu už pozdě.
Ze strojovny přišlo hlášení: "štíty vztyčeny".

"Úhybné manévry, plný impuls!"
Sulu a Chekov už horečně manipulovali s ovládáním řízení lodi a Enterprise se začala odklánět od své původní polohy - ale ne dost rychle.
Náhle se rozeřval alarm sám od sebe.

"Naváděcí systém torpéda nalezl Enterprise! Torpédo letí přímo na nás!" zvolal Sulu.
Kirk vrhnul vražedný pohled na profesora, který se tvářil vyděšeně.

"Já...opravdu nevím, co se mohlo stát...všechno jsme přece prověřili..." blekotal profesor.
Chekov začal odčítat čas do zásahu: "zásah za 3 - 2 - 1 - teď!"
Torpédo zasáhlo Enterprise zezhora do talířové sekce. Lodí otřásl strašlivý výbuch.
Všechny na můstku to vymrštilo se sedadel.
Jako první se ozvala strojovna: "Štíty na deseti procentech. Škody na trupu minimální."
Admirál Kirk se pomalu zvedal z podlahy můstku.

"Profesore, říkal jste něco o tom, že tato torpéda by už měla být bezpečná. Přitom jste se právě pokusil zničit loď Federace, víte o tom?"
Profesor vypadal jako hromádka neštěstí.
Dříve nežli však Kirk stačil něco říci ještě něco dalšího, ozvala se Uhura.

"Admirále, mám tu pro vás kódovanou zprávu z velení Hvězdné Flotily. Je kódovaná vaším osobním kódem a má nejvyšší prioritu."

"V souvislosti s torpédy?"

"Nevím pane. Myslím, že ne."

"Dobrá, přečtu si ji u sebe v kajutě. Můstek je váš, Spocku."
Doktor McCoy si pohrdlivě odfrknul. "Nová torpéda. Jen další způsob, jak zabít nebo zmrzačit co nejvíce lidí najednou."
Spock chvíli manipuloval s palubním počítačem. "Je to skutečně pozoruhodné, jak se občas historie opakuje."

"Co tím myslíte Spocku?" zeptal se McCoy.

"V polovině dvacátého století, přesněji, před vypuknutím a v průběhu vaší druhé světové války trpěla torpéda některých mocností přesně obdobnými problémy."

"A to nás má utěšovat, že po 330 letech stále nejsme schopni sestavit efektivní torpédo?"

"Vy mi nerozumíte, doktore. My jsme nyní na nesrovnatelně vyšší technické úrovni, než tehdy byla pozemská civilizace. Přesto jsou zde určité paralely."

"A sice?"

"Například, známý případ ponorky USS Tang, která potopila svým torpédem sama sebe. Torpédo opsalo po vypuštění kruhovou dráhu a zničilo Tang."

"Stále nechápu, co to má s námi společného, Spocku."

"Nebo vlastní torpédo, které těžce poškodilo britský křižník HMS Trinidad. Tam byl ovšem důvod očividný - torpédo nebylo navrženo pro použití za podmínek, ve kterých tehdy HMS Trinidad operovala. Kdyby bylo správně ošetřeno..."

"Spocku, nechtěl byste se raději věnovat důvodům, kvůli kterým nefungují ta naše torpéda?" vpadl mu McCoy do řeči.

"Jde o to, že občas máme tendenci ignorovat zjevné, doktore. Například rozhodně není logické používat zbytečně složitou a v důsledku toho nespolehlivou konstrukci." Spock pokrčil rameny. "Jinak asi máte pravdu. Nejspíš není logické, zabývat se tím co bylo a co by mohlo být."

"Jsem rád, že to také tak vidíte" usmál se McCoy.
Teď se ovšem ozval profesor Limetree.

"Kapitáne Spocku, co jste měl na mysli tím, že není logické používat zbytečně složitou a nespolehlivou konstrukci?"

"Jen to, co jsem řekl, profesore. Zbraň, která je schopna ohrozit útočníka i obránce ve stejné míře, je prostě v praxi nepoužitelná, a je vskutku pozoruhodné, jak často na to lidé na Zemi zapomínají."

"Co jsou drobné problémy při zprovoznění nové zbraně ve srovnání s výhodami, které nám přinese?" prohlásil profesor upjatě.

"Profesore, dovolte mi, abych vám připomenul, že tato loď má posádku o více než 400 lidech. A jsou to konkrétní lidé, se svými každodenními radostmi a starostmi. Je nezodpovědné je takto zbytečně vystavovat nebezpečí."

"Nebezpečí je přece součást jejich práce."

"Nebezpečí při průzkumu cizích planet - ano. Nebezpečí při obraně prostoru Federace - zajisté. Ale ne to nebezpečí, které vzniká z nezodpovědného přístupu několika lidí, kterým evidentně na lidském životě vůbec nezáleží."

"Má vylepšená torpéda umožní zajistit bezpečí pro desítky světů Federace! Co je jedno selhání proti desítkám úspěšných zásahů?"

"Každý z nás na této lodi, od admirála Kirka po posledního lodníka má neporovnatelně větší cenu, nežli nějaké torpédo. Torpédo se dá vyrobit za několik hodin. Člověk roste a učí se mnoho let. Je prostě nelogické vystavovat cenné posádky hvězdných lodí Federace takovémuto riziku."

Z ničeho nic se opět ozvala Uhura. "Pane Spocku, hlášení ze strojovny. Pan Scott dokázal z onoho zásahu spočítat efektivitu hlavic oněch torpéd."

"Dobře poručíku, dejte pana Scotta na hlavní obrazovku."

Scotty se objevil na hlavním panelu.

"Nuže pane Scotte?"

"Kapitáne, na loď třídy Constitution by stačily tři takový torpéda a byl by konec. Miranda by patrně nerozdejchala ani dvě. O neckách tříd Oberth, Hermes, Saladin nebo Ptolemy ani nemluvím - jedna rána a pšíc, hotovo. I bitevní loď třídy Federation by ustála v lepším případě tak čtyři, možná při troše štěstí pět torpéd - ale víc určitě ne.

Z nepřátelskejch lodí by klingonsko-romulanská třída D7 vydržela v průměru jedno až tři torpéda. Přesnějc se to říct nedá, na to je ta třída příliš různorodá. Romulanskej Warbird by se nejspíš rozpad už po jednom zásahu - a to dokonce jen v jeho těsné blízkosti.

Teda řeknu vám jedno, kapitáne. Až se povede vychytat mouchy těmhle hračkám, tak se naši přátelé z druhé strany Neutrální zóny maj na co těšit."

"Pane Scotte, děkuji vám za informaci. Nicméně, není logické se předčasně těšit na nasazení zbraně, která není stále ještě plně funkční. Byl byste tak laskav a vypracoval úplnou zprávu o výkonnosti nových torpéd? Velení ji jistě bude chtít vidět. Můstek končí."

Dveře turbovýtahu se rozletěly a admirál Kirk doslova vběhl na můstek.

McCoy stačil přesto pohotově zareagovat.

"K čertu, Jime, ty se snažíš trénovat běh na krátké trati? O tom bych měl jako tvůj lékař snad něco vědět, nem..."

Kirk mu zcela proti svým zvyklostem skočil do řeči.

"Doktore, není čas na legrácky. Pánové, opouštíme střelnici. Uhuro, kontaktujte USS Soyuz a oznamte jim, ať letí rovnou do systému Barnardovy Hvězdy, že je možná budeme potřebovat. Dále kontaktujte velení a sdělte jim, že v souladu s doručenými rozkazy odlétáme směrem k Barnardově Hvězdě. Pane Sulu, nastavte kurz k Barnardově Hvězdě. Scotty, chci maximální warp, který dokážeme dosáhnout."

Kirk přestal vydávat překotně rozkazy, rozhlédnul se po zmatené posádce můstku, usadil se do kapitánského křesla a zhluboka se nadechnul.

"Určitě si myslíte, že jsem se zbláznil."

"Vskutku, admirále, vaše počínání nebylo zrovna obvyklé" prohlásil pan Spock. "Nicméně věřím, že pro ně máte nějaký důvod."

"Ale jistě. Co byste řekli, kdybych vám teď pověděl, že u Barnardovy Hvězdy byla zpozorována romulanská loď"?

"Romulané? Šest světelných let od Země? Nezbláznil se na velení náhodou někdo?" rozčílil se McCoy. "Příště si jako záminku pro cvičení flotily vyberou invazi zelených mužíčků z Marsu", prohlásil pohrdlivě.

Kirk mu však nevěnoval pozornost, což naznačovalo, že situace je opravdu vážná.

"Uhuro, jak to vypadá s USS Soyuz? Jak rychle mohou letět a jaké bude jejich zpoždění vůči nám?"

"Admirále, podle jejich hlášení máme před nimi zhruba 12 hodin náskok."

Kirk opět vstal ze svého křesla.

"Pánové, vím jak nepravděpodobně to zní. Přesto je tato informace podle všeho platná - víc nejsem oprávněn vám sdělit. Pane Sulu, je kurs nastaven?"

"Kurs nastaven admirále."

"Scotty, kolik z té naší holky dokážeme vymáčknout?"

"Myslím, že warp 7 by vám mohl stačit admirále."

"No to mi asi bude muset stačit, Scotty. Ale zkuste z toho udělat warp 8 nebo ještě lépe 9."

"Jistě pane, uvidíme, co se dá s naším vybavením dělat."

"Dobrá, spoléhám na vás. Směr Barnardova Hvězda, vpřed!"

Vorgehen se blížila k neznámé lodi. Kapitán Goerg si ji s neskrývaným zájmem prohlížel.

"První strážní, co mi můžete říct o té lodi?"

"Je to určitě loď postavená na Zemi, pane! Ale její konfigurace neodpovídá žádné lodi používané na území Říše."

"Takže se to našim zelenokrevným přátelům povedlo. Změnili realitu a místo Říše je tu něco ... prostě něco jiného. Stav té lodi?"

"Pane, ta loď je prakticky bez energie. Štíty dole, zbraně vybité, podpora života na minimu. Mrtvá loď. Detekujeme

ovšem známky života. Jsou tam nějací lidé."
Ozval se druhý strážní důstojník.
"Žádám o povolení přenést se na palubu s výsadkovým týmem a zajistit zajatce pro výslech, pane!"
"Negativní, druhý strážní. Nevíme jestli to není past." Kapitán se znovu otřásl při myšlence na romulanské lodě - pasti se kterými se setkal v systému Romii.
"Nicméně proveďte důkladnou senzorovou prohlídku cíle. Pokud se vám podaří najít funkční palubní počítač, pokuste se do něj dostat a přetáhnout data do našeho. Moc by mne zajímalo, co se všechno změnilo."
"Rozkaz pane! Palubní počítač lokalizován. Zdá se, že nebude problém z něj data vytáhnout."
"Proveďte."
"Data jsou v našem počítači. Pane, smím se zeptat, co uděláme s tou lodí?"
"Rozstřílet. Zničte trup i gondoly."
"Rozkaz pane. Máme použít torpéda?"
"Použijte phasery. Nevíme, kdy budeme moci opět doplnit munici na základně." Možná až za hodně dlouho - a možná už nikdy, pomyslel si kapitán.
"Palte."
Tortuga dostala nejprve několik zásahů do talířové sekce trupu - a pak Vorgehen přenesla palbu na gondoly, se kterými měl šéfinženýr Tortugy Vayden tolik práce. Poslední paprsek ustřelil talíř antény.
"Výborně pánové. A nyní nastal čas naší odvety." Sebevědomě se rozhlédl po můstku.
"Je čas zachránit naši Říši. Heil Führer!

část 3.
Špatné místo, špatný čas, špatný vesmír

Spousta literatury se nás snaží přesvědčit o tom, že ocitnout se ve špatný čas na špatném místě není koneckonců zas až takové neštěstí, ba naopak, že se velmi často z celé situace dá ledacos vytěžit.
Ovšem Harry Mudd věděl až moc dobře, že ocitnout se ve špatnou dobu na špatném místě z člověka neudělá obvykle hrdinu, nýbrž mrtvolu. A bráno z tohoto hlediska, jeho Tortuga na špatném místě ve špatný čas rozhodně byla.
Přitom ještě před pár minutami vypadalo všechno tak v pořádku, tak klidně a předvídatelně...
Nyní se k Tortuze blížila neznámá loď, která se nejspíš jmenovala Vorgehen a která vůbec nevypadala přátelsky. Harry se snažil udržet si velitelskou autoritu. "Kontaktujte je! Honem!" Pilot zkroušeně odpověděl: "Je mi líto, Harry. Komunikace nefunguje. Výpadek energie zasáhl prakticky celou loď."
Mudd se zoufale podíval na šéfinženýra: "Vaydene, dá se s tím něco udělat?"
"Dá, to ano, ale ne teď a ne tady a už vůbec ne během těch pár vteřin co máme." Vayden se na okamžik zarazil. "Harry, oni nás scanují!"
"Na to abychom je mohli rušit, Šťávu taky nemáme, předpokládám" řekl Harry.
"Bohužel..." resignovaně odpověděl Vayden tiše. Najednou ho zaujala aktivita na jedné z obrazovek. "Sakra, vždyť oni nám stahují obsah celého počítače!"
"A my nemůžeme udělat nic jiného, než jim popřát ‚šťastné stahování'" sarkasticky poznamenal pilot.
Do Vaydena vjela nová energie: "Zkusím se na ně podívat alespoň pasivními senzory, ty ještě fungují. Registruji na té lodi prudký nárůst energie! Evidentně se chystají k palbě!" zakřičel zděšeně.
Neznámá loď proletěla velmi obratně pod Tortugou a systematicky ji zasypala palbou z phaserů.
"Bílé? Lodní phasery - a čistě bílé? Už jste to někdy někdo viděl?" stačil se uprostřed všeho zmatku divit pilot.
Vayden začal mechanicky odříkávat: "Zásahy na primárním trupu a warp gondolách. Vyřazeny všechny zbraně -jako bychom je snad mohli použít-, anténa zničena, warp gondoly definitivně rozbity. Vysadila umělá gravitace - vítejte ve stavu beztíže. Inerciální tlumiče mají snížený výkon, ale jsou funkční, takže pokud se nám podaří nějakým zázrakem sflikovat impuls, můžeme se odplazit stranou. Hlavní reaktor je -kupodivu- stabilní, asi nevěděli, že tam je a minuli ho. Systémy podpory života funkční."
"Jak dlouho to tu vydržíme?" staral se Harry.
"No, skoro do nekonečna. Energii na to každopádně máme. Tedy za předpokladu, že se nevrátí a nedorazí nás" odpověděl Vayden. Pokrčil rameny. "Tak jako tak, bez antény nefunguje subprostorové rádio."
"Zatraceně, to tu jako zkejsneme?" zeptal se pilot velmi nervózním hlasem.
"Harry, co jsi to říkal o tom tvém známém? Kdy že má dorazit?" obrátil se Vayden na Mudda.
"Zhruba za 96 hodin, ale musíme mu dát nějaký znamení, jinak nás nenajde..." zdrceně odpověděl Harry.
"Hmm... jasně. Myslím že dokážu sdrátovat klasickej radiomaják, podle kterýho nebude problém nás vyhledat. Bude to sice děsnej bazmek, ale fungovat to rozhodně bude."
"Opravdu? Vaydene, to by bylo skvělý!" rozplýval se Harry Mudd.
"Říkal jsi 96 hodin?
"Ano, přesně tak!"
"No, budou to dlouhý čtyři dny."

"Je čas zachránit naši Říši. Heil Führer!"
"HEIL FÜHRER !!!" naučeně zařvala posádka můstku.
Kormidelník se obrátil ke kapitánovi. "Mám nastavit kurs k Zemi?"

K všeobecnému překvapení Goerg odpověděl záporně. "Ještě ne, kormidelníku, ještě ne."
První strážní okamžitě přispěchal s dalším dotazem: "Pane, ta loď. Máme ji dorazit? Vypadá to, že to přežila. Asi jsme nezasáhli VK-Kern."
"Ne. Nechte ji prozatím být. Výbuch VK-Kern by nás zbytečně prozradil. Pánové, ta loď tu na někoho čekala. A já nechci zbytečně upoutávat pozornost - ať už kohokoliv." Podíval se na prvního strážního. "Odletíme prostě kousek stranou. V tomto systému je spousta potenciálních skrýší." Rozhlédl se po můstku. "A s naším zařízením pro rozbití signatury nás nikdo nikdy nenajde."
Znovu se obrátil k prvnímu důstojníkovi.
"První strážní?"
"Jawohl, Herr Kapitän?"
"Můstek je váš. Chci se podívat na ta data z oné lodi. Kdo ví, možná tam nakonec najdeme něco užitečného. Budu ve své kajutě - ať se u mne zastaví velitel palubní B-Dienst."

Goerg se v kajutě pohodlně usadil. Na terminálu si vyvolal přehled historických dat z počítače lodi Tortuga. K jeho velkému zklamání neobsahovala lodní databáze Tortugy žádné detailní údaje o 20. století. Našel jen zmínku o jakýchsi "Světových válkách" v Evropě a po chvíli laborací a prohlížení dat pochopil, že řeč je o "Velké válce" z let 1914 - 1918, která v nové realitě zůstala úplně stejná, alespoň nakolik to byl schopen posoudit a o "Osvobozovací válce" která v této realitě trvala v letech 1939 - 1945 a která zde skončila totální porážkou nacistického Německa a jeho spojenců. A pochopitelně, měla jiný oficiální název. "Druhá světová válka" se jí zde říkalo. Kromě toho si tato realita užila později ještě tzv. "Eugenické války" a dokonce i "Třetí světovou válku".
Zazněl zvonek u dveří kajuty.
"Herein!" zvolal Goerg.
Ve dveřích stál fregatní kapitán Teyler z B-Dienst. Chystal se právě předpisově pozdravit, ale Goerg ho zarazil.
"Pohov, FK. Potřebuji s vámi probrat situaci. Posaďte se, prosím."
"Děkuji kapitáne."
"Přejdu rovnou k věci. Musíme udělat analýzu dat z té lodi ... Tortuga se jmenovala... vlastně, ještě stále se jmenuje" opravil se Goerg. "A musíme ji udělat hned. Víte kde jsme, FK?"
"V systému Barnardovy Hvězdy."
"Výborně. A je vám též známo, kdy jsme v něm?"
"Nerozumím vám kapitáne. V roce 2277, jak předpokládám."
"Správně. V roce 2277. Jenže ve špatné realitě - nebo chcete-li, ve špatném vesmíru."
"Počkejte pane. Vím, že jsme použili Zeit-VK, abychom se dostali do minulosti."
"Přesně tak."
"Chcete říct, že během naší cesty do minulosti došlo k něčemu, co změnilo naši přítomnost? Že jsme to snad byli my, kdo ji změnil?" Zděšení v Teylerově hlase bylo téměř hmatatelné.
"Ne. My ne. Někdo jiný. Byli to naši zelenokrevní přátelé z planety Vulkán." Goerg se na chvíli odmlčel, jako by si chystal vhodná slova.
"Předpokládám, Teylere, že znáte ten přístroj, který jsme při naší cestě do minulosti použili?"
"Přístroj na zjišťování časových anomálií? Jistě, pane!" řekl skoro dotčeně Teyler.
"Pak jistě víte, že nám ukázal výraznou časovou anomálii v systému Barnardovy Hvězdy - a skutečně, v oné anomálii jsme záhy nalezli romulanskou loď. Byli jsme ji schopni vystopovat a pronásledovat. Ta loď nás nicméně poškodila v následném střetnutí a pak nás prostě setřásla."
"Ano, to vím."
"Jistě, že to víte. Jenže to, co nevíte, je, že ta loď provedla onen kritický zásah v naší minulosti. Naše Říše, tak jak ji známe, nebo spíše, tak jak jsme ji znali, neexistuje."
"To není možné..." hlesl Teyler.
"To je realita, FK. Přesněji, to je tato realita. A na nás je, abychom obnovili realitu naši."
"Ale jak pane?"
"Musíme najít okamžik, ve kterém romulané provedli svůj zásah v minulosti - a zabránit jim v tom. Také musíme tu romulanskou loď najít a zničit, jinak si nikdy nebudeme jisti, že se nepokusí o nějaký další zvrat." Na chvíli se zarazil. "Toto jsou ve stručnosti naše úkoly. Dejme se do práce."
Počítačová data z SS Tortuga byla více roztříštěná, než původně kdokoliv z nich doufal. Po zhruba pěti hodinách usilovné práce se najednou Teyler plácl do čela.
"Kapitáne, myslím, že to mám. V této realitě možná neexistuje naše Říše -místo ní je zde jakási židobolševická Federace-, ale ta zdejší Federace je rovněž ve válečném stavu s romulany! A jistě víte, co to znamená!"
"No jistě! To znamená, že i zdejší pozemšťané, když uvidí romulanskou loď, tak budou napřed střílet a pak teprve se budou ptát! A zvlášť pár světelných let od Země! To je ono, Teylere! Oni ji najdou a zničí za nás!"
"Přesně, kapitáne. A pokud ji nezničí oni, zničíme ji my! Pro B-Dienst nebude problém podvrhnout zdejší Federaci informaci o výskytu romulanů v systému Barnardovy hvězdy. Díky záznamům z palubního počítače lodi Tortuga máme k dispozici volací znaky celé řady zdejších civilních lodí."
"Teylere, já věděl, že na něco užitečného přijdeme."
"A co se vývoje historie týče, i na to jsem se už stačil podívat."
"Ale? To mne velmi zajímá! Povídejte!"
"Lokalizoval jsem romulanský zásah do první poloviny 20.století, dokonce si troufám prohlásit, že se odehrál mezi roky

1920 - 1940."
"Prosím, neurazte se Teylere, ale to jsme toho zatím moc nezjistili. Ostatně, podle čeho tak soudíte?"
"To nic pane. Ono je těch dat opravdu málo na podrobnou analýzu. Tak jako tak - všichni víme ze školy, že první fáze Osvobozovací války skončila v roce 1940, kdy Německo a Británie po porážce Francie uzavřely mírovou smlouvu, ze které záhy vznikla smlouva spojenecká."
"Ano, to je známá historie."
"Ale ne v této realitě. Zde Německo nikdy neuzavřelo s Británií mír." Teyler se zatvářil bezradně. "Nevím, co k tomuto stavu vedlo, na to jsou záznamy z Tortugy příliš obecné, ale můžeme se o tuto skutečnost opřít jako o pevně daný fakt. Ovšem, popravdě, zatím si nedovedu představit mechanismus, který by dokázal Brity udržet ve válce. Vždyť proti Říši tehdy neměli šanci."
"Teylere, my MUSÍME najít přesné datum změny!"
"Pane, určitě ho najdeme. Otázka už nestojí JESTLI, otázka stojí KDY. Ale napřed potřebuji nějaký opravdu relevantní přehled pozemské historie v první polovině 20.století. Ne ty trosky, které jsem vyšťáral v počítači Tortugy."
Kapitán se na chvíli zamyslel.
"Teylere, myslím, že bychom měli oznámit posádce všechno, co se nám podařilo zjistit. I tak už určitě po Vorgehen kolují drby a fámy všeho druhu."
"Jistě, pane."
"Jistě na to, že bychom to měli sdělit posádce, nebo jistě na to, že kolují drby?" zeptal se s úsměvem Goerg.
"No, popravdě řečeno, pane, ‚jistě' na obojí."
Kapitán se opět usmál. "Teylere, jediné, co po vás chci, je, abyste vy i vaši muži monitorovali radiový provoz 24 hodin denně. Nic víc, nic míň. Vše zajímavé mi hlaste. A pokud zrovna nebudou mít vaši muži co dělat, tak se můžou pokusit o důkladný průzkum databáze z té pašerácké lodi.
A teď už pojďte. Jdeme na můstek."

Goerg vystoupil z výtahu. "Kapitán na můstku" zvolal první důstojník a nadechoval se, aby podal hlášení.
"Pohov, pánové."
Goerg se rozhlédl se po můstku.
"Druhý strážní?"
"Ano pane?"
"Zajděte za lodní údržbou, ať vylezou z lodi a přemalují naše výsostné znaky. Cosi mi říká, že bychom tu s nimi mohli budit nežádoucí pozornost. Ať smažou kříže, orlice a tak vůbec. Ať nechají pouze jméno ... ale napsané tou jejich zdejší latinkou, ne švabachem. To by mělo pro začátek stačit."
Posadil se do kapitánského křesla. Jeho muži byli ti nejlepší v Raumwaffe, to dobře věděl, ale otázkou bylo, jsou-li natolik dobří, aby zvládli to, co se jim chystal sdělit.
"Jistě máte mnoho otázek. Ale než je každý z vás položí jednotlivě, chtěl bych pronést projev k celé posádce. Jsem přesvědčen, že vám na mnoho z vašich dotazů odpoví."
První důstojník aktivoval palubní rozhlas. "Posádko pozor. Hovoří kapitán."
Goerg se nadechl a začal mluvit. Hovořil o důvodech, které vedly k tomu, že byla Vorgehen vyslána na tuto misi. Hovořil i o tom, že romulané provedli zásah v minulosti a že nyní Říše vlastně neexistuje. A hovořil i o tom, že jsou už na stopě onomu zvratu v dějinách. A nakonec se zmínil o plánu poštvat na romulany Federaci.
"A nyní pánové, nyní počkáme, až zdejší pozemská flotila najde romulany za nás. Má k tomu ostatně mnohem více prostředků. A pak opět otočíme kolo dějin na naši stranu."

Admirál Kirk byl netrpělivý. Cesta k Barnardově Hvězdě měla trvat zhruba dva dny (i když se Scotty snažil seč mohl, fyzikální zákony jsou neúprosné a ještě neúprosnější by byla případná porucha motorů, které naléhavě potřebovaly výměnu několika kriticky namáhaných dílů) a navíc už věděl, že USS Soyuz dorazí k Barnardově Hvězdě nejdříve 15 hodin po Enterprise. Za dva dny se může přihodit spousta věcí. Například: loď se může dostat od Země do systému Barnardovy Hvězdy. A také může tutéž trasu urazit v opačném směru. Nebo může letět i někam úplně jinam.

Enterprise konečně vstoupila do systému Barnardovy Hvězdy.
"Pane Sulu, čtvrtinu impulsu. Scotty, zvyšte energii pro senzory. Pane Spocku, chci úplný senzorový průzkum tohoto systému. Hledejte ... všechno, co neodpovídá normálu."
"Úplný průzkum 360 stupňů v rovině ekliptiky i kolmo na ni, admirále?"
"Myslím, že průzkum v rovině ekliptiky bude pro začátek stačit, pane Spocku."
"Považuji za svou povinnost vědeckého důstojníka vás upozornit, že hledaný objekt se může nalézat i mimo rovinu ekliptiky, ba dokonce, že je to poměrně pravděpodobné."
"Dobrá, pane Spocku, proveďte tedy úplný průzkum obou rovin."
"Admirále, úplný průzkum v obou rovinách by nám zabral příliš mnoho času, pokud by byl prováděn pouze z paluby Enterprise. Proto navrhuji vypuštění série průzkumných sond. To umožní dobu potřebnou pro prohlídku systému poněkud zkrátit."
"Mám ve vás plnou důvěru, pane Spocku. Proveďte."
"Admirále, dále bych vás chtěl upozornil, že logika říká, abychom s celkovým podrobným průzkumem tohoto systému počkali na Soyuz, která má mnohem kvalitnější senzorové vybavení nežli Enterprise. Nyní bychom se měli

zaměřit spíše na získání celkového přehledu o této soustavě a s podrobným průzkumem počkat."

McCoy se začal nadechovat, ale Kirk byl tentokrát rychlejší. "Jenže tatáž logika nám říká, že čím dříve začneme stopu hledat, tím bude čerstvější a tím spíš ji nalezneme."

"Stopu, admirále? Zajímavé přirovnání, smím-li to tak říci, protože my musíme předpokládat, že hledaný objekt je stále v tomto systému a proto je nepřesné. Přesněji řečeno, hledáme anomálii. Přitom nemusíme prohledat každičký kubický centimetr tohoto systému."

To už doktor nevydržel. "Spocku, vám se snad přehřívá ten váš počítač, co máte místo mozku! Je jasné, že čím dřív začneme, tím dřív budeme hotovi!"

"Za normálních okolností byste měl samozřejmě pravdu doktore..."

"Tak vidíte!"

"Jenže okolnosti normální tak docela nejsou. Soyuz má o tolik lepší senzorové vybavení, že nám umožní podrobný průzkum soustavy dokončit v mnohem kratším čase a to i v situaci, kdy dorazí mnoho hodin po nás, takže je celkem zbytečné se nyní pachtit za něčím, co tak jako tak dostaneme."

"Dobře Spocku. A co když se v systému nachází nějaká loď, která se rozhodne, po té co nás zaregistruje, odletět?"

"Warp signatura je velmi snadno detekovatelná a proto jakákoliv loď, která se teoreticky nachází v tomto systému se v něm bude ukrývat i nadále - jinak by riskovala okamžité odhalení."

"K čertu s vámi i vaší logikou, Spocku..."

Admirál se zamyslel. "Spocku, nebylo by možné použít k průzkumu i čluny?"

"Bylo by to samozřejmě možné, admirále. Zkrácení doby průzkumu by však nebylo nikterak významné - palubní počítače Enterprise jsou schopny zpracovávat data jen do určitého objemu a ten bude za použití sond využit optimálně. A navíc, je-li v systému přítomna nepřátelská loď, vystavili bychom posádky člunů nepřiměřeně vysokému riziku." Spock se obrátil na McCoye. "Ostatně, můj mozek se zde může přehřát jen velmi těžko, doktore. Pocházím z Vulkánu, kde jsme zvyklí na mnohem větší průměrné teploty než jsou na Zemi, což vy jako palubní lékař jistě velmi dobře víte."

"Nuže pane Spocku, snad abychom začali s průzkumem."

"Zajisté, admirále. Pane Sulu, jsou sondy připraveny k vypuštění?"

"Sondy 1 - 4 připraveny k vypuštění na váš povel, pane Spocku."

"Proveďte."

Následovalo několik desítek minut, během nichž posádka můstku pouze mechanicky odříkávala údaje o poloze a vzdálenosti sond od Enterprise.

Spock manipuloval s nastavením přístrojů na vědecké konzoli.

"Admirále, myslím, že jsem něco našel."

"Ano, pane Spocku?"

"Kromě celé řady nejasných warp signatur různého stáří jsem našel i dvě velmi odlišného charakteru."

"Ukažte pane Spocku, podívám se s dovolením sám."

"Zajisté."

"To je pozoruhodné... co mi to jen připomíná...?" Kirk si evidentně připadal jako člověk, který uviděl něco důvěrně známého, ale nemůže si vzpomenout, co to vlastně bylo. "Už to mám. Vždyť je to time warp signatura."

"Přesně tak, admirále. Skutečnost, že jsme zde nalezli hned dvě takovéto signatury shledávám nanejvýš fascinující."

McCoy pohrdlivě odfrknul. "Tak to vidíte, Spocku, o jaký fascinující zážitek byste se býval připravil, kdybyste čekal s průzkumem na Soyuz."

"Nepřesné, doktore. Tato signatura je natolik silná, že k jejímu úplnému rozptýlení dojde nejdříve za 72 hodin a jak je vám jistě známo, Soyuz dorazí už za 12 hodin. Kromě toho, cílem našeho průzkumu byly od počátku výrazné anomálie a tento jev byste za výraznou anomálii označil jistě i vy."

Kirk se rozhodl předejít nové hádce mezi doktorem a Spockem a tak se raději pokusil odvést téma rozhovoru jinam.

"Spocku, můžete nám o té signatuře něco říci? Například, co sem přicestovalo a kdy?"

"Admirále, pro opravdu důkladnou analýzu nemám dostatek dat, na to jsou přístroje Enterprise opravdu příliš nedokonalé. Nicméně, lze stanovit, odkud pochází ona zmiňovaná signatura. Je zcela nepochybné, že jde signatury lodí, které přilétly z minulosti."

McCoy se však nehodlal nechat zatlačit do pozadí tak snadno.

"Spocku, vy jste se snad doopravdy pomátl na tom vašem vulkánském rozumu! Time warp je znám teprve několik let, k čertu, vždyť to byla naše Enterprise, kdo tento jev objevil! Jak by to mohl být někdo z minulosti?"

"Doktore, vaše emoce vám občas zabraňují vidět fakta. Za prvé, je vysoce nepravděpodobné, že by Enterprise byla první lodí v galaxii, která objevila fenomén zvaný time warp. A za druhé, nenapadlo vás, že ty lodě, protože ta signatura nepochybně pochází od dvou lodí, jinak by nebyla tak silná, mohou klidně pocházet z budoucnosti nebo i naší přítomnosti a zdejší systém použily pouze pro zpáteční cestu?"

"Z vaší logiky by jednoho rozbolela hlava, Spocku."

"Pokud vás bolí hlava doktore, logickým řešením by bylo si vzít nějaké analgetikum. Poněkud mne překvapuje, že zrovna vám toto musím připomínat."

McCoy jen naprázdno zalapal po dechu. Chvíli si Spocka prohlížel, jestli na něm neuvidí nějaký náznak emocí, ale Spock žádné najevo nedával - jako ostatně nikdy.

Spock se nenechal vyvést z míry. "Až budeme mít v systému loď Soyuz, bude možno provést detailní analýzu těchto signatur a to včetně určení času, ze kterého pocházejí. To by nám mělo poskytnout nějaké uspokojivé odpovědi."

Kirk začínal být netrpělivý. "A co jinak? Máme nějaké zajímavé nálezy, pane Spocku?"

"Bohužel admirále, zatím nic. Jenom pro upřesnění, kompletní průzkum této soustavy i za pomoci sond bude trvat zhruba 30 hodin, kvůli velkému množství interferencí ze všech těles této soustavy. Loď třídy Soyuz tento průzkum zvládne za méně než 5 hodin."

Na můstku se rozhostilo ticho. McCoy neměl náladu se se Spockem dohadovat a Kirk se zdál být pohroužen ve svých myšlenkách. Tak uplynula další hodina, když se nesměle ozval Chekov:

"Admirále, něco ďyvnécho se děje se senzóry na zondě 2."

"Porucha, pane Chekove?" zeptal se Kirk se špatně skrývaným nezájmem v hlase.

"Éto ně porucha, rozhodně ne vnitřní. Vždy když naše zónda vstoupí do určité oblasti, dojde u ní k výpadku. Po několika minutách s ní vždy znovu navážeme kontakt."

"To vstoupil do cesty signálu nějaký místní asteroid, pane Chekove. Nic zvláštního." Nezájem v Kirkově hlase byl ještě zřetelnější než předtím.

"To jsem si myslel nejprve také, ale mezi námi a zóndou 2 se v době ztráty signálu nikgdy nic nebýlo."

"Opravdu nic? Nechci se vás dotknout, Chekove, ale každý občas uděláme chybu nebo přehlédnutí. Nepřehlédl jste například nějaký asteroid?" Zakrýval snad lehký sarkasmus projev zájmu?

"Admirále, kontroloval jsem situaci laserovým dálkoměrem. Po celou dobu ztráty signálu jsem byl schopen udržet se zóndou laserový kontakt. Prostě z ničevo nic přestáne zónda komunikavať. A později zase začne."

"A není to prostě nějaký výpadek přístrojů? Nebo nějaká anomálie v tomto systému? Pane Spocku?" Kirkův hlas rozhodně naznačoval jistý zájem, ne sice nijak silný, ale přesto zájem. Ostatně, uprostřed toho všeho nudného čekání na výsledky je jakékoli rozptýlení vítané.

"Admirále, v tomto systému nejsou zdokumentované žádné jevy, alespoň ne takové, které by mohly způsobit popisovaný efekt. Navrhuji, abyste tuto otázku raději konzultoval s panem Scottem."

Kirk zavolal interkomem strojovnu. "Scotty?"

"Ano, admirále?"

"Máme takový problém se sondou..."

"Jo, už jsem si všim'. Právě to prověřujeme."

"A co jste zjistili?"

"Závada rozhodně není na naší sondě. To je všechno co k tomu můžu říct."

Spock se zadíval na Kirka s výrazem naprosté neutrality, který vždy věštil, že se chystá pronést něco zásadního.

"Admirále, skutečným důvodem, proč je nyní Enterprise v tomto systému, je, pokud si dobře pamatuji, hlášení o výskytu romulanské lodě."

Kirk vypadal, jako by mu někdo právě šlápl na malíček u nohy. "Pane Spocku, nejsem oprávněn..."

McCoy mu skočil do řeči. "Jime, pro boha živého, jestli něco víš, tak nám to při všech svatých řekni!"

Spock se přidal. "Jakkoliv nesouhlasím s vaším emotivním projevem, doktore, musím přiznat, že máte pravdu." Obrátil se zpátky na Kirka. "Admirále, měl byste nám říci vše co víte, jinak se může stát, že nebudeme schopni včas a správně rozeznat hrozící nebezpečí."

Kirk kapituloval. "Ono toho k vysvětlení vlastně moc není. Před několika dny obdrželo velitelství Hvězdné Flotily zprávu, pocházející z tohoto systému. Tu zprávu měla odeslat SS Bergerac, civilní loď, která hlásila kontakt s romulanskou lodí neznámé konstrukce. Velitelství tuto zprávu považovalo za natolik významnou, že okamžitě zmobilizovalo všechny dostupné lodě v tomto sektoru a nás, protože jsme byli nejblíže, poslali na průzkum."

"Smím se zeptat, admirále, co se tedy stalo s lodí SS Bergerac? Rozhodně není nikde v systému!"

"To nevím. Ani admirálové se občas nedozví všechno." odpověděl Kirk s úsměvem. "Třeba byla oněmi romulany zničena, co já vím" pokrčil rezignovaně rameny.

"Nepravděpodobné. Zničení lodi obvykle doprovází i výbuch warp jádra a to bychom byli schopni zaregistrovat i s našimi senzory."

Ozvalo se pípnutí interkomu. Kirk přijal hovor. "Můstek slyší, co se děje pane Scotte?"

Z reproduktoru se ozvalo: "Admirále, myslím, že jsme přišli na příčinu těch výpadků komunikace se sondou."

"Velmi dobře. A co se vám podařilo zjistit?"

"Pane, ty výpadky nejsou zapříčiněný ani naší sondou nebo nějakym vesmírnym tělesem. Jsou způsobený maskovacím zařízením neznámý lodi, která se schovává přibližně na těchle souřadnicich."

Na hlavní obrazovce se objevil záběr hvězdného pole. Tisíce hvězd nehnutě svítily na obrazovce. Kirk dokonce dokázal rozeznat některá souhvězdí známá ze Země - 6 světelných let není koneckonců tolik, aby to stačilo na výraznou změnu tvaru. U levého okraje obrazovky byl vidět jeden z plynných obrů této soustavy.

"Nic nevidíme pane Scotte. Jste si jist?"

"Naprosto admirále. Nicméně souhlasím, že by bylo vhodné naši hypotézu nějak ověřit."

"Předpokládám, že už máte nějaký návrh, pane Scotte."

"Zajisté, pane. Nejprve kolem daných souřadnic proletí jen tak mimochodem z různejch úhlů všechny naše sondy, to abychom vyloučili, že nejde o poruchu."

"Dobrá. Dejme tomu, že opravdu nejde o poruchu. Co dál?"

"No admirále, na palubě každý z těch sond je malá nálož určená pro geologickej průzkum asteroidů. A my navedeme všechny sondy k oblasti rušení z různejch směrů a pak je naráz odpálíme ve stejnej moment. Esli tam něco je, zaregistrujem' to - a pak se uvidí, co s tím.

"Výborně pane Scotte. Proveďte."

Strojovna postupně navedla do oblasti poruch všechny čtyři vypuštěné sondy - a se všemi čtyřmi byl na krátkou dobu ztracen kontakt ve stejné oblasti.

Při průletu sondy číslo 3 pásmem asteroidů najednou Chekov nevěřícně zavrtěl hlavou - jako by snad zahlédl něco až příliš nepravděpodobného a za chvíli prohlásil: "Na kaméře sondy 3 se objevila nějaká lóď. Ale není to romulan. Vypadá spíš jako stará loď Federácje."
"Ukaž mi to, Pavle?" zareagoval promptně Sulu.
"Nu, zděs, podivej se sám!"
"Copak to tam máte, pánové?" zeptal se Kirk. "Snad jste nenašli ještě něco zajímavého?"
Spock už manipuloval se svými přístroji. "Vskutku kapitáne, vypadá to, že pan Chekov narazil na zajímavý objekt. Opravdu by to mohla by to být i vesmírná loď, ale obraz je příliš nezřetelný. Ostatně, posuďte sám."
Rozsvítila se hlavní obrazovka. Uprostřed se zobrazilo jakési rozmazané cosi.
"Nejde to lépe zaostřit, pane Spocku?"
"Lituji, admirále. Už tento obraz prošel speciálními úpravami zobrazení."
"To jsme se toho tedy mnoho nedozvěděli, co Spocku?" zareagoval McCoy. "Zdá se, že ty vaše přístroje mají své meze!"
Spock zcela klidně odvětil. "Během několika desítek sekund bude danou oblastí prolétat sonda číslo 1. Pomocí drobné korekce kursu bude možné daný objekt prozkoumat velmi přesně."
"Pane Spocku, nebude tím znehodnocen plán pana Scotta?" staral se Kirk.
"Nikoliv, admirále. Dokonce nedojde ani k jeho zdržení, úpravu kurzu sondy by bylo nutné tak jako tak provést." "Pak nemám námitek, pane Spocku. Pokračujte!"
Za několik minut už začala proudit data ze sondy. Spock promítnul mnohem detailnější záběr na obrazovku. Už nebylo pochyb. Šlo zcela jednoznačně o pozemskou loď třídy Ptolemy. Ale v jakém byla stavu!

Také kapitán Goerg byl nervózní. Těch několik dní, které uplynuly mezi odesláním podvržené zprávy Hvězdné Flotile a příletem první zdejší lodi bylo nesnesitelných. Snad 100krát se radil se svými důstojníky o důvodech, proč by měla Vorgehen pronásledovat Romulany aktivně a neméně často se radil o důvodech, proč měla Vorgehen zůstat na místě a pozorovat situaci. Jenže jeho důstojníci mu mohli nanejvýš kvalifikovaně poradit, ale konečné rozhodnutí za něho přijmout nemohli.
Když se na pasivních senzorech Vorgehen objevila loď beze vší pochyby vojenského charakteru, tak si paradoxně oddechl. Teď mohla začít hra na kočku a na myš, ve které byl každý kočkou a každý byl myší. Goerg věřil, že pro válečnou loď nebude problém najít VK signaturu Romulanů a vystopovat je - zvláště když systémem v uplynulých několika desítkách hodin neproletělo vůbec nic.
"Pane, ta loď se jmenuje Enterprise, tedy alespoň podle záznamů z té pašerácké lodi." Na prvním důstojníkovi byla vidět jistá nervozita. "Vypadá to, že jde o jednu z nejlepších lodí zdejší flotily, alespoň kapitán Tortugy z ní měl opravdový strach."
"No, to nám koneckonců hraje do karet. My potřebujeme, aby Romulany stopovala loď, která je pokud možno efektivní." Ozval se druhý strážní důstojník.
"Pane, ta loď vypouští nějaké sondy. Evidentně se chystají zkoumat systém."
"Výborně, zatím jde všechno podle plánu. Naše zařízení na rozbití signatury běží, předpokládám?"
"Zajisté pane!"

Teď nezbývalo než čekat.

Palubní interkom zapípal. Na lince byl FK Teyler.
"Kapitáne, zjistil jsem poměrně znepokojivé věci."
"Co může být znepokojivější, nežli neexistence naší Říše, Teylere?" povzdechl Goerg resignovaně.
"Například to pane, že cesta časem, kterou jsme vykonali my i romulané, zanechala v tomto systému velmi silnou zbytkovou ZVK signaturu. To znamená, že se o ni budou určitě zajímat - a to mnohem více než o cokoliv dalšího."
"Koneckonců s tím musíme počítat a nic s tím už nenaděláme. Ještě něco?" Doufal, že už nic - jeho přání však nemělo být vyslyšeno.
"Je tu ještě jedna věc, pane. Jejich sondy se pohybují nápadně často v naší blízkosti, skoro jako by nás byly schopny nějak zaregistrovat."
"Ale to přece není možné..."
"To máte pravdu kapitáne, není. Jenže nevíme, jak naše rušící zařízení působí na zdejší senzory. Je možné, že na sebe nějak upozorňujeme."
"Teylere, já sice doufám, že nemáte pravdu, ale pokud zaznamenáte něco podezřelého, neprodleně mne informujte!"
"Rozkaz pane!"
Goerg se chvíli nervózně protahoval v křesle. Pak se ozval první strážní důstojník: "Pane objevili Tortugu! Letí k ní!"
"Dobrá. Kormidelníku, nenápadně je následujte, tak abychom si udrželi bezpečný odstup a nebyli nápadní!"
Spojař se ozval. "Pane, snaží se komunikovat s Tortugou!"
"Dokážeme monitorovat jejich vysílání?"
"Jistě pane! Tady je!"
Na hlavní obrazovce se objevil obraz přenášený z paluby Enterprise. V záběru bylo velitelské křeslo.
Z reproduktorů se nicméně ozýval ženský hlas: "..come in, please Bergerac! Over. This is USS Enterprise, do you read me? Over. I repeat, do you read..."
Na můstku někdo prohlásil: vždyť je to anglicky!, kapitán však angličtině nevěnoval pozornost.

Goerg si prožil v uplynulých dnech pěknou řádku duševních šoků, které by slabší povahu zcela určitě nadobro rozhodily. Jistě, vnitřně věděl, že někde může existovat jeho dvojník. Ale že první kapitán regulérní válečné lodi, kterou potká bude on sám, to skutečně nečekal. Díval se na svého dvojníka jako na zjevení a polykal naprázdno. Na můstku si už někteří členové posádky všimli, že jejich kapitán má dvojníka. Goerg tomu nevěnoval pozornost. jen se neustále díval na svůj téměř zrcadlový obraz na obrazovce. A neregistroval ani z interkomu zoufale křičícího Teylera: "všechny jejich sondy jsou na kolizním kurzu!"

Pike se s výkřikem probudil. Už několik dní se mu zdál ten samý šílený sen - a on přestával být schopen rozlišit, co byla pravda a co jen noční můra.
Sen se neustále opakoval a Pike se v něm jmenoval Peik. Nebo je toto sen a tamto realita?
Hlavou mu neustále vibrovala slova: Pike ... Peik ... Pike ... Peik ... Enterprise ... Vorgehen ... Enterprise ... Vorgehen ... neustále dokola.
Chvíli se viděl jako kapitán Enterprise - a pak zas jako kapitán Vorgehen. Pak si zase uvědomil, že je přece kapitánem Hvězdné Flotily ... a strhal ze sebe uniformu a vyznamenání s hákovými kříži. Pak si uvědomil, že je přece kapitánem Raumwaffe a tu podivnou uniformu si natáhl opět na sebe.
Pak se na chvíli zamyslel, kde vlastně je ... Talos ... jistě ... NE! Základna Raumwaffe ! Talos! Základna! Talos - žije zde virtuální, ale spokojený život.
Základna - je důstojníkem zodpovědným za analýzu dat a je kompletní mrzák.
Další slovo mu prolétávalo hlavou ... Spock ... můj přítel ... Spock ... ten, kdo mne zmrzačil ... ne, přítel, nepřítel, né přítel, nepřítel nebo nepřítel ???
Ne, havárie cvičné lodi ... jistě ... ne vůbec ... invaze na Vulkán ... Kirk nastoupil po mně ... Goerg nastoupil po mně ... Kirk je Spockův přítel ... Goerg mne pomstil, zastřelil Spocka ...
Žiji ve Federaci ... žiji v Říši! ... federace ... říše ... federace ... říše ... cesta časem ... změna historie ... romulané ... Enterprise ... Vorgehen ...
... NÉÉÉÉÉÉÉÉÉÉ ... už ne ... prosím ... kdo doopravdy jsem?
Jsem Pike ... Peik ... Pike ... Peik ...

Dozorce pozoroval subjekt jménem Pike a snažil se analyzovat vše, co bylo k dispozici. Obrátil se na Správce zvěřince. "Subjekt od jisté doby jeví značnou mentální nestabilitu. Vypadá to, jako by trpěl zvláštní formou schizofrenie." Na okamžik se zarazil. "Možná by bylo vhodné subjekt prostě utratit. Chov byl tak jako tak už založen."
"Je to tak. Nicméně uvažovat o utracení by bylo poněkud předčasné. Patrně došlo někde ve vesmíru k narušení časoprostorového kontinua a subjekt se nějakým způsobem v tomto narušení ocitl. Naskýtá se nám jedinečná šance tento jev prostudovat podrobněji." Správce se na okamžik zarazil, jakoby zvažoval, nemá-li říci i něco dalšího, nakonec však zůstal zticha.
"Existuje tedy nějaké řešení?"
"Vždy existuje řešení. Jen ho po dlouhé věky nikdo nepoužil. Budeme muset po mnoha letech opět vykonat vesmírný let."
"Vesmírný let? Kam poletíme?"
"To teď není důležité. Stačí říci, že na místo, kde Pike dostane odpovědi na své otázky. A my koneckonců také - a to je to hlavní."

Enterprise se blížila k vraku neznámé lodi třídy Ptolemy.
"Hlášení, pane Spocku?"
"Admirále, je to zvláštní, ale přese všechna poškození, která ona loď utrpěla, má stále funkční podporu života a na palubě detekuji zhruba dvě desítky živých bytostí."
"Druh, pane Spocku?"
"Lidé, admirále. Zcela nepochybně."
"Uhuro, zkuste tu loď kontaktovat! Třeba se s nimi dokážeme nějak domluvit a zjistit, co se vlastně stalo."
"Admirále, ta loď nemá podle všeho funkční komunikační systém. Je nepochybné, že bude nutné provést výsadek s cílem získat informace o oné lodi" ozval se ze svého místa Spock.
Zapípal interkom. Byl to Scott. "Admirále, detekujeme něco móc divnýho. Ta mrtvá zóna, ve který ztrácíme kontakt s našima sondama se jakoby pohybuje. Podle trajektorie to vypadá, že nás něco sleduje."
"Scotty, promítněte nám pohled na onu mrtvou zónu."
Na obrazovce se opět objevilo bezedné hvězdné pole. Plynný obr právě oplouval ze zorného úhlu a hvězdy svítily stále stejně - jinak byla obrazovka opět prázdná.
"To je pohled optickým zaměřovačem, Scotty?"
"Nikoliv admirále. Klasickej pohled zprostředkovanej našima senzorama. Hlavně radarem a zkomponovanej našim počítačem."
Spock se ozval. "Pane Scotte, pošlete nám na obrazovku obraz z hlavního teleskopu. Prostě pohled optickými přístroji."
"No jak si přejete, pane Spocku. Sice nevim, co si vod toho slibujete, ale prosim, máte to mít."
Zdánlivě se nic nezměnilo. Pak si Kirk všiml malé tečky, která se nacházela zhruba uprostřed zobrazované oblasti.

"Pane Spocku, vidíte to co já? Tu tečku zhruba uprostřed obrazovky?"
"Zajisté admirále."
"Scotty, trochu nám tu tečku zvětšete!"
Na obrazovce se objevila silueta vesmírné lodi. Nezřetelná sice, za to s nezaměnitelnými tvary - pozemskými.
"Admirále, esli tohleto je romulanská loď, tak vrátim všechny svý diplomy" ozval se Scotty.
"Pane Scotte, jsou naše sondy připravené k provedení vašeho plánu?"
"Zajisté pane. Řekněte slovo a už poletí!"
Kirk se pousmál. "V tom případě mé slovo máte, pane Scotte. Napalte to do nich, ať víme co jsou zač."
V jakoby omluvném gestu se rozhlédl po můstku. "Oni jsou ti, kdo nám ruší sondy. Oni jsou ti, kdo o nás vědí a my o nich ne. Oni se mohli už dávno ozvat a neudělali to. Je doufám každému jasné, že tento systém, ač není oficiálně osídlen, je tak jako tak výsostným územím Federace a proto je nutné se o této lodi dozvědět co možná nejvíce."
Čtyři sondy naráz explodovaly. Nešlo o nijak silný výbuch, hlavice v sondách byly určené ke geologickému průzkumu a ne k boji. Přesto však výbuchy vyprodukovaly celkem slušnou sprchu nejrůznějšího záření.
Náhle se rozezněl signál nejvyššího stupně poplachu a na taktickém displeji se rozsvítil nápis "NEZNÁMÁ LOĎ V DOSAHU SENZORŮ".
"Pane Spocku, zjistěte co můžete o oné lodi, proscanujte ji! Rychle!"
Záhadná loď však na nic nečekala a přešla na warp.
"Admirále, ta loď směřuje k Zemi. Máme ji pronásledovat?"
"Negativní, pane Spocku. Musíme zjistit, co to tu máme před sebou - a teď už nám alespoň nemůžou vpadnout do zad. Uhuro, informujte velení, že se v tomto systému nacházela neznámá loď, ať Hvězdná Flotila prohledává příletové vektory ze systému Barnardovy Hvězdy." Pro zbytek můstku potichu dodal: "sice nic nenajdou, ale aspoň tu divnou loď trochu pozdrží. Doufejme." Hlasitě vydechl.
"Nu nic, máme tady práci. Musíme se podívat na ten vrak."

Na palubě Tortugy vládla nálada přímo pohřební. Ačkoliv se Vaydenovi podařilo zprovoznit radiokomunikaci krátkého dosahu, ona loď, od jejíhož příletu si Harry Mudd tolik sliboval, se stále neukazovala. A i když se podařilo záhy opravit systém umělé gravitace, takže se na Tortuze dalo přinejmenším existovat, problém s ustřelenými gondolami warp pohonu zůstával.
Šéfinženýr poloseděl - pololežel ve svém křesle na můstku.
"Harry, pojď se na tohle podívat!"
"Co je, Vaydene?" ozval se Harry značně otráveně.
"Do systému vstoupila nějaká loď. Ještě nevím jaká."
"A hele. To by mohl být náš přítel!" Harry znatelně ožil.
"No nevim, Harry. Na obchodní loď to má příliš silnou signaturu. Bohužel se mi nedaří dekódovat její IFF signál - přesněji, nedokážu ho dekódovat z této vzdálenosti. Ale pokud se přiblíží ..."
"Tak nás zaměří!" zděšeně vykřikl Harry.
"Harry, naše loď JE mrtvá, už se s tím konečně smiř." Vayden se křivě usmál - vypadalo to spíš jako škleb. "Máme asi takovou signaturu jako kus skály ve vesmíru. Ne, to jsem přehnal. Máme ji ještě slabší. Naše aktivní senzory jsou neodvolatelně zničené. Pokud nás - nebo něco jiného - nebude někdo aktivně hledat, tak nás prostě nenajde. Tedy pokud se sami neozveme rádiem, což se mi mimochodem jeví jako čím dál lepší nápad."
"Inženýrskej, na týhle lodi ještě stále velim já! Kapiš? Budeme zachovávat radiový ticho, dokud se neobjeví náš kontakt."
"No, já jen abychom toho později nelitovali. Popravdě, naše situace je tak špatná, že si budeme moci dokonce vybrat, na co budeme chtít zemřít - jestli nedostatkem vzduchu, nebo jestli prostě zemřeme hladem a žízní."
Harry zarytě mlčel - a Vayden necítil potřebu se s ním hádat ještě více. Bylo mu jasné, že se už začíná projevovat ponorková nemoc.
"Tichá domácnost" jim vydržela několik hodin.
Pak se Vaydenovi konečně podařilo přečíst IFF signaturu blížící se lodi.
"Harry, mám identifikaci té lodi. Je to USS Enterprise."
"Cože? Enterprise?!? To snad ne!" Harry svým výrazem ze všeho nejvíc připomínal zvíře lapené do pasti.
"To je nějaký problém, Harry? Vždyť můžeme být rádi, že nás zachrání..."
"Vaydene, zakazuju ti - nebo komukoliv jinýmu - kontaktovat Enterprise. Proč, to ti vysvětlovat nemusím..." na chvíli se zarazil "...a ani nehodlám. Tak. Musíme být pěkně zticha, aby nás nenašli."
"S tím nekontaktováním to asi bude problém, Harry. Vyslali sondy a je jen otázkou času, než nás objeví." Podíval se na Harryho, kterého se zmocňovala panika.
"A ne, na impuls nemůžeme letět, to bychom už rovnou mohli rádiem zavolat ‚my jsme tady!'. Motory té naší popelnice by byly vidět na několik AU." Zarazil se, jako by snad byl až příliš tvrdý. "No, třeba si nás nakonec opravdu nevšimnou."
O několik desítek minut později bylo jasno i v tomto směru, jedna ze sond zamířila přímo k Tortuze. Záhy nebylo pochyb, že Enterprise o Tortuze ví, protože zamířila přímo k ní.
Z rádia se začal ozývat hlas volající - SS Bergerac.
"Nikdo ať neodpovídá!" zařval Harry na celý můstek. A po chvíli tišším hlasem dodal: "ale proč proboha volají SS Bergerac? Vaydene, je možné, že nějak vysíláme jedno z našich falešných IFF?"
"Harry, to je absolutně vyloučeno. Nevysíláme na žádné frekvenci - nevysíláme vůbec nic."

Admirál Kirk byl zmaten. Nejen, že nalezená loď se nejmenovala SS Bergerac, ale SS Tortuga. Nejen, že její kapitán byl Harry Mudd, člověk, kterého by Kirk nejraději preventivně nechal zavřít na doživotí. Ale hlavně byl zmaten reakcí Harryho Mudda a jeho posádky - kdokoliv jiný by na jejich místě byl vděčný až za hrob za záchranu před téměř jistou smrtí. Ne však Harry Mudd. Jistě, Kirk tak nějak chápal, že Harry Mudd ho zrovna moc rád nevidí, ostatně, to bylo vzájemné, ale přesto by nějaká forma vděčnosti vůči zachránci (a tím Kirk bezesporu byl) byla namístě.
Místo toho uvítali Muddovi lidé výsadek z Enterprise palbou z phaserů. Výsadek přitom nebyl nijak silně ozbrojen a skládal se převážně z technického a lékařského personálu. Hned první muž, který se objevil na transportní plošině Tortugy byl zasažen phaserem a těžce raněn. Další se snažili krýt, ale na transportní plošině se úkryt hledal těžko. Naštěstí prokázali členové výsadku lepší střelecké schopnosti, nežli pašeráci a záhy se podařilo za cenu několika těžkých zranění na obou stranách transportní místnost ovládnout. Přesun zásahových jednotek z Enterprise mohl začít. Pašerácká posádka sice byla špatně vycvičená a její phasery byly sice napůl vybité, takže nebyly schopny nikoho zabít, ale na způsobení těžkých popálenin jejich stav stačil. Kirk byl nakonec nucen na Tortugu vyslat prakticky celý oddíl příslušníků vesmírné pěchoty, který se nacházel na palubě Enterprise. Mariňáci se museli doslova prostřílet z transportní místnosti palubu po palubě - a naštěstí pro posádku Tortugy oni měli rozkaz pálit z phaserů pouze omračující paprsky. A naštěstí pro ně nebyla posádka Tortugy nijak početná a jakmile zahlédla mariňáky s jejich standardním vybavením, pochopila, že veškerá legrace skončila a hromadně kapitulovala.
Přesto zažil admirál několik horkých chvilek, během nichž se dozvídal od výsadku jen útržkovité zprávy, prokládané palbou z phaserů - a také několika klingonských disruptorů, ke kterým posádka Tortugy bůhvíkde přišla.
Jen Harry Mudd se zabarikádoval ve své kajutě a kladl odpor doslova do poslední kapky energie svého phaseru, přičemž stihnul těžce ranit několik mariňáků. Harryho Mudda zpacifikoval až omračující granát, který mu do kajuty vhodil jeden z příslušníků výsadku krátce předtím, než i jeho Mudd zasáhl.
Nyní se celá posádka Tortugy nacházela v lodním vězení. Mudd byl na samotce - Kirk nebyl rád, když si někdo z jeho lidí dělal terče a už vůbec ne, když ten někdo byl Harry Mudd.

Harry Mudd byl zavřený v cele a předstíral totální ochromení následkem zásahu omračujícího granátu. Před celou stáli Kirk, Spock a několik členů lodní bezpečnosti, všichni s phasery v rukou. Kirkův phaser byl nastavený na popálení a admirálův sveřepý výraz naznačoval, že by pro něj bylo potěšením, kdyby musel stisknout spoušť, už jen proto, aby dal Harrymu Muddovi pocítit to samé, co on a jeho posádka způsobili několika členům posádky Enterprise.
Doktor McCoy se nacházel u Mudda v cele a snažil se zjistit, jestli Harry své mdloby předstírá, nebo zda jsou skutečné. Doktorka Chapelová odmítla Mudda ošetřit (vcelku dle očekávání).
Admirál byl každou minutu méně trpělivý. "Kostro, prober ho, ať se děje co se děje. Chci s ním mluvit a chci s ním mluvit teď hned."
"Chvilku strpení, Jime. Už připravuju dost drastickej utrejch, kterej ho zaručeně vzbudí." Chvíli manipuloval s hyposprejem.
"Tak a je to. Tohle probudí i mrtvolu." Přiložil hypo k Muddovu rameni a stiskl spoušť. Rychle opustil celu a pokynul strážci, aby vztyčil silové pole, věděl, že Muddova reakce bude v první chvíli prakticky nezvládnutelná.
Chvíli se nedělo nic. Pak Mudd strašlivě zařval, vyskočil na nohy a rozběhl se k východu z cely. Plnou silou narazil na silové pole - jednou ... podruhé ... potřetí. To už jeho mozek dokázal vyhodnotit informaci, že tudy cesta nevede a Harry Mudd se začal zmateně rozhlížet po cele.
"Tedy Kostro, tohle se ti fakt povedlo" uznale prohlásil Kirk a napětí v jeho tváři opadlo. "Nemůže si ublížit?"
"Teoreticky by mohl, ale počáteční stav rychle vyprchá" prohlásil McCoy a spíše pro sebe dodal: "Tak ono to opravdu funguje... na příští výsadek musím vzít alespoň jednu dávku, třeba potom budeme mít menší spotřebu praporčíků."
Spock, který McCoyovu poznámku zaslechl, zvedl obočí a prohlásil: "Vskutku doktore, to bude velmi užitečné. Obávám se však, že vámi namíchaná droga, jakkoliv jsou její účinky nezpochybnitelné, nedokáže mrtvé přivést k životu."
Kirk zajistil phaser a pověsil ho na opasek. Pak přistoupil blíže ke vchodu do cely. Mudd se při spatření admirála zarazil.
"Kapitáne, co mi to děláte! Vždyť jsme staří přátelé, co všechno jsme už spolu prožili! A vy přepadnete mou loď a mne dáte do vězení!" S ukřivděným výrazem se podíval na Kirka. "Ach promiňte admirále, zapomněl jsem, že vás povýšili. Ale ani to vám nedává právo přepadávat nevinné obchodníky jak se vám zlíbí." Byl to opět starý Harry Mudd, křivák až do morku kostí, který se neštítí použít jakýkoli trik a jakoukoli lež, jen aby mu z toho kynul nějaký prospěch.
"Pomalu Harry. Enterprise prováděla průzkum a zajištění vraku, který potenciálně ohrožoval lodní dopravu." Kirk se na chvíli zarazil, jako by snad promýšlel další taktiku a pak pokračoval. "Kromě toho vy a vaše posádka jste zcela bezdůvodně kladli ozbrojený odpor výsadku z Enterprise, čímž jste se rovněž dopustili porušení předpisů a zákonů Federace ... eh, pane Spocku, mohl byste je zde panu Muddovi odrecitovat?
Spock odříkal asi půltucet paragrafů.
"Ano, to je ono, děkuji pane Spocku." Obrátil se k Harrymu. "Nuže, pane Mudde" (Kirk přešel do silně formálního tónu) "jak já to vidím, máte jedinou možnost: spolupracovat a popravdě nám vyklopit, proč jste tady, co jste zde viděli, kdo vám rozstřílel loď a proč jste kladli ozbrojený odpor."
Harry Mudd se už začal nadechovat, když Kirk zvedl ruku v gestu náhlé snahy o zastavení Muddova přívalu slov.
"Ne, teď ne, pane Mudde. Řekněte to zde panu Spockovi, ten je schopen ovládat své emoce mnohem lépe nežli já. Mně by mohla selhat zbraň a to by se vám určitě nelíbilo." Kirk se obrátil ke Spockovi. "Pane Spocku, povedete výslech zde přítomného pana Harcourta Fentona Mudda. O výsledku mne budete informovat, budu v zasedací místnosti." Kirk se

obrátil k doktorovi. "Pojď Kostro, Spock to zvládne lépe bez nás."
Na chodbě se McCoy náhle zarazil. "Jime, uvědomuješ si doufám, že tahle loď začíná být poněkud přelidněná?
Kirk se na něj podíval nechápavě. "Co máš na mysli, Kostro?"
"Jde mi o to, že na téhle lodi začíná být příliš mnoho nezúčastněných osob. Například tým profesora Limetree. A taky ti pašeráci. Co s nimi chceš proboha dělat? Vyhodit do vesmíru?"
Na kratičký okamžik proletěl Kirkovou tváří výraz, který dával tušit, že možnost, kterou nastínil McCoy by se admirálovi docela zamlouvala. Pak se však ovládl a odpověděl. "No, jak já to vidím, budeme muset všechny naše hosty přemístit na Soyuz, dříve nebo později."
McCoy chtěl něco namítnout, pak si to však rozmyslel a místo toho něco zabručel. Kirk si to vyložil jako souhlas se svým řešením.

Kirk vystoupil z turbovýtahu na můstek. "Uhuro, jsou nějaké nové zprávy ze Země?"
"Ano, admirále. Pozemská detekční síť hlásí detekci warp signatury neznámé lodi ve směru od Barnardovy Hvězdy. Loď předpokládaně opustila systém Barnardovy Hvězdy před třemi až čtyřmi dny. Loď přešla na impuls v oblasti silného lodního provozu a prozatím ji nebylo možné vystopovat."
"Takže to není ta loď, kterou jsme teď viděli" uvažoval nahlas Kirk a pro sebe si pomyslel "vypadá to, že tu máme docela živo... ostatně, co že to říkal Spock o dvou lodích z time warpu? Pozoruhodně to sedí. Také časově by se to shodovalo přímo skvěle. No nic..." A nahlas řekl: "Uhuro, budu v zasedací místnosti. Sdělte všem, že za hodinu uspořádáme situační poradu, ať se u mne hlásí."
Kirk ani nestačil dosednout do křesla v zasedací místnosti, když zapípal jeho komunikátor. "Tady Kirk, slyším."
Ozval se Scottův hlas. "Admirále, prohledáváme tu loď, nebo spíš ten vrak a podařilo se nám získat nějaký zajímavý údaje. Chcete je hned, nebo až na poradě?"
"No pane Scotte, pokud vás to nebude zdržovat, předběžná zpráva by mne pochopitelně zajímala."
"Takže ve stručnosti. Podle neúplných senzorových záznamů z Tortugy vstoupily do tohoto systému před zhruba čtyřmi dny dvě lodě. Jedna z nich byla to podivné cosi, co jsme vyplašili - a ta druhá byla nepochybně romulanská loď. Ale! Ani jedna z těch lodí nevypadá jako nic co známe."
"Takže opravdu dvě lodě, to se nám to pěkně zamotává," pomyslel si Kirk a nahlas řekl: "máme něco bližšího o těch lodích?"
Scott zaváhal. "No... víte pane... ono se o tom blbě mluví po komunikátoru. Radši bych to s váma s ostatníma probral osobně."
"Dobrá pane Scotte. Jak asi víte, za necelou hodinu budeme mít k danému problému poradu. Očekávám vaši účast."
"Zajisté pane, Scott končí."

Sarek meditoval ve své kajutě. Jeho meditace se upínaly k přítomnosti, k minulosti i k budoucnosti - blízké i vzdálené. Neboť Sarek věděl, že v určitý moment musí nutně dojít ke zvratu a ti, kdo byli jeho spojenci, se stanou jeho nepřáteli.
Dveře Sarekovy kajuty se otevřely. Stál v nich subkomandér Tomalak. Tomalak byl na lodi prvním důstojníkem a do doby, než ji pod své velení převzal admirál Tal, měl ambice se stát jejím velitelem.
"Admirál Tal si žádá vaši přítomnost na můstku, Sareku z Vulkánu" oslovil Sareka Tomalak bez ohledu na Sarekovu meditaci. A ještě dodal:"Je to naléhavé."
Pokud by Sarek byl ochoten dát najevo nějaké emoce, byl by v tento okamžik uražen a polichocen zároveň. Uražen - je jen málo větších urážek, než někoho vyrušit uprostřed meditací. Polichocen - admirál pro něj poslal svého přímého zástupce osobně, čímž mu dával najevo vysokou úctu. Také by pro něho mohl poslat posledního adjutanta.
Na můstku byli shromážděni všichni důstojníci, včetně Tala, Tomalaka a Sarekova pobočníka Stonna.
Tal se obrátil na Sareka.
"Omlouvám se, Sareku z Vulkánu, že vás subkomandér Tomalak vyrušil během vašich meditací." Přestal mluvit, jako by snad čekal že Sarek pronese nějakou zdvořilostní frázi typu "nic se nestalo". Ovšem Sarek prostě mlčel a žádné emoce najevo nedával.
Poněkud znervóznělý Tal proto musel pokračovat.
"Ovšem měl proto dobrý důvod, to vás mohu ujistit."
Sarek stále nereagoval a pouze si prohlížel Tala, jako by sledoval nějaký pozoruhodný biologický vzorek. Již velmi nervózně vypadající Tal přesto pokračoval dál.
"Podařilo se nám uniknout pronásledovatelům - alespoň prozatím a také jsme se dokázali napojit na místní komunikační systém. A už víme, jaké máme výsledky. A také víme, že máme problém."
Sarek se záhadně usmál. "Chcete říci, že máte dva problémy. Ten první se jmenuje Vorgehen, respektive Jacob Goerg, protože to je ta loď, jež se nás snažila zničit v systému Barnardovy Hvězdy. A ten druhý..." Tal by v ten okamžik přísahal, že se Sarek usmívá "... a ten druhý se jmenuje Vulkánsko-pozemská Federace, která v této časové linii vznikla." Sarek se rozhlédl po můstku, aby zjistil reakci přítomných. "Ach ano, ještě něco. V této realitě neexistuje Romulanská republika, místo ní je zde Romulanská říše, která je mimochodem krajně nepopulární u svých sousedů."
Tal vypadal ohromeně a Sarek si v tu chvíli uvědomil, že Tal opravdu neměl nikdy být admirálem. "Vy to víte? Jak...?"
"Je to prosté. Existovala vysoká pravděpodobnost, že jakmile pomůžeme pozemšťanům od nacistů, dalším vývojem dojde k rozvoji vulkánsko - pozemských vztahů a to ku prospěchu obou stran. Stejně tak bylo jasné, k čemu povede tradiční romulanský izolacionizmus. Nebylo to sice, pravda, 100procentně jisté, ale ta pravděpodobnost výrazně převyšovala 80 procent - a s tím je už možno celkem najisto počítat."

Tal nebyl schopen odpovědi. Místo něj promluvil subkomandér Tomalak.
"Velmi dobře, Sareku z Vulkánu. Ale teď k věci. Vorgehen není vaše starost. Dříve nebo později ji zdejší pozemšťané najdou a zničí - nebo ji zničíme my. Už jednou jsme Vorgehen porazili - a dokážeme to znova, bude-li to zapotřebí."
Sarek nereagoval. Bylo zjevné, že Tomalak je rozhodnut zmocnit se časem velení na lodi - a zatím se mu dařilo na tom pracovat.
"Co nicméně JE vaše starost, je budoucnost Romulanů - ať už ta budoucnost bude mít povahu říše nebo republiky. My všichni máme povinnost vůči našemu lidu zajistit mu ty nejlepší podmínky pro jeho vládu v galaxii - i vy, Sareku z Vulkánu, a proto vám nařizuji, abyste se svým týmem nalezl další vhodné časové ohnisko, které by zabránilo vzniku té současné Vulkánsko-pozemské Federace. Je mi úplně jasné, že Vulkánu v této realitě bude nesmírně vyhovovat, že vulkánské mozky mohou řídit pozemské paže a pěsti, ale z romulanského pohledu na věc to nelze tolerovat!"
Admirál Tal se nezmohl na odpověď a vypadal zmateně.
Sarek jen nevěřícně zvedl obočí a pomyslel si "už to začíná a ze včerejších spojenců se stávají zítřejší nepřátelé. Koneckonců to muselo dříve nebo později přijít."

Ani na palubě Vorgehen nebylo veselo. Loď zatím letěla rychlostí VKF 7 směrem k Zemi. Kapitán Goerg si byl velmi dobře vědom toho, že Vorgehen byla odhalena předčasně a tak ho příliš nepotěšilo, když ho strojovna a informovala, že se problém přehnaného rušení senzorů Federace podařilo vyřešit. Protože zatímco jeho původní plán počítal s nenápadným sledováním, nyní o Vorgehen zdejší pozemšťané věděli - a to znamenalo, že budou dvojnásob ostražití při výskytu jakékoli anomálie. Kapitán se nacházel ve své kajutě, jeho přítomnosti nebude na můstku zapotřebí ještě nejméně 12 hodin.
Ozvalo se zapípání zvonku na dveřích.
"Herein!" zvolal Goerg, nemělo cenu se před posádkou skrývat. Za dveřmi stál FK Teyler.
"Teylere, co vás přivádí? Pojďte dál a posaďte se."
Teyler se posadil. Na okamžik se zamyslel a pak řekl. "Kapitáne, podařilo se nám napojit na zdejší mezihvězdné vysílání. Bohužel, nepodařilo se nám zjistit nic dalšího o zdejší historii."
"Opravdu nic?"
"Prakticky nic. Je to záhada. Kdokoliv naplánoval onen zásah v minulosti, musel být geniální." Teyler se odmlčel, jako by čekal na kapitánovu reakci, ta však nepřišla. "Až do roku 1939 je vše úplně stejné. Ale pak..." Teyler na okamžik ztratil řeč "... pak jde všechno špatně. Ne úplně špatně - určité události jsou shodné, například obsazení Polska, Norska nebo Francie. Ale pak ... pak prostě nedojde k uzavření separátního míru s Brity. A to je konec naší Říše. Válka na dvou frontách, ve které jsme neměli šanci."
"Co Churchill? Zahyne v této časové linii?"
"No to je právě ono. Nezahyne. To už víme zcela bezpečně. Ale proč - to ještě nevíme, nemáme k dispozici kompletní přehled válečných událostí. A také F.D.Roosevelt je potřetí zvolen prezidentem USA."
"Což se v naší časové linii nestalo" dokončil za něj Goerg myšlenku.
"Jenže co je nejhorší, předválečný vývoj naprosto přesně odpovídá!" zvolal Teyler. "Je to jako dívat se na svět prostřednictvím křivého zrcadla."
"Opravdu neexistuje nikde žádný rozdíl?" zeptal se Goerg.
Teyler zaváhal. "No... vlastně jsme jeden nalezli pane."
"Ale? Povídejte!"
"Kapitáne ... víte ... je tu jeden známý rozdíl. Jen mi vůbec není jasné, co by mohl mít meteorit, který v této realitě dopadl na Sibiř roku 1908, společného s tím, že naše Říše prohraje válku. Vždyť to nedává smysl." Teyler se na Goerga podíval s téměř omluvným výrazem. "Ano, v naší realitě žádný meteorit roku 1908 na Sibiř nedopadl. Ale jinak je vše úplně shodné až do roku 1939. Nikdo z našich vůdců není až do vypuknutí války zabit.
"Takže vy si nemyslíte, že tyto události spolu souvisí?"
Teyler pokrčil rameny. "Je nepravděpodobné, že tyto události nějak souvisí. Oblast kam ten meteorit spadl je naprosto liduprázdná, takže můžeme vyloučit třeba i nepřímý vliv." Teyler zakroutil hlavou. "Ne, opravdu to nedává smysl. Asi je to falešná stopa."
Chvíli mlčeli. Pak Goerg mlčení přerušil.
"Teylere, nemá smysl se trápit s něčím, co nemůžeme ovlivnit, alespoň ne teď a ne tady."
"Zajisté pane."
"Místo toho bychom se měli soustředit na to, co uděláme, až dorazíme do Sluneční soustavy."
"No, popravdě řečeno pane, doporučoval bych, abychom se přidrželi původního plánu."
"Skutečně?"
"Přirozeně. Nakonec, co se změnilo tím, že o nás pozemšťané vědí? Stejně budou pátrat jak po nás i po Romulanech. A oni tu romulanskou loď najdou, o tom jsem přesvědčen. A pak se do věci vložíme my."
"Eh, skutečně Teylere?"
"Zajisté kapitáne. A existence toho vašeho dvojníka vás nemusí znervózňovat. Naopak pro nás může být přínosem."
"Jak to myslíte?"
"Jednoduše. Prostě si v každé situaci zkusíte představit, jak byste reagoval vy. My víme, že jedné z místních lodí velí vaše alter ego. Oni nevědí, že proti nim stojí alter ego jejich kapitána. A to nám poskytuje výhodu."
"Opravdu?"
"A teď si představte-" Teyler se začal rozjíždět "-teď si představte, že na sebe narazí ta jejich zdejší loď a naši

romulané a pokusí se kontaktovat navzájem. Jak asi budou romulané reagovat, když uvidí na můstku zdejší lodi vaše dvojče?"

"Teylere, to je dobré! Opravdu moc dobré!" Goerg se poprvé po mnoha dnech upřímně usmál. "Jakmile dosáhneme Sluneční soustavy opustíme VK v oblasti silně zamořené zdejším provozem, aby nás nebylo možno vystopovat. Pak zapneme naše rušící zařízení, které snad konečně bude fungovat tak, jak má. A pak budeme čekat."

"Mimochodem, kapitáne, nemohl jsem si nevšimnout jisté věci."

"A sice?"

"Barva očí vašeho dvojníka. Je jiná. Tmavá. Rozhodně ne modrá."

Goerg znejistěl. "Teylere, nerad o tom mluvím. Ale zhruba před sto lety jeden z mých předků postoupil genetický zákrok, který v naší rodině definitivně změnil barvu našich očí na modrou."

"Kapitáne, to je přece normální. Eugenický program pomohl statisícům lidí, aby se stali opravdovými árijci - a to i za cenu genetických modifikací. Prakticky každý na palubě někoho takového má v rodině."

"Je to tak, Teylere. Za normálních okolností by moje oči měly pravděpodobně jinou barvu. Ale teď to snad není důležité.

"Přesně tak kapitáne. Není. A mimochodem, doufám, že už jste si nechal přeložit název oné lodi, na které slouží vaše dvojče."

"Ještě ne. Jakže to zní? Enterpreis?"

"Enterprise. A ve volném překladu to znamená..."

Goerg se usmíval. "Tuším co chcete říct, Teylere."

"Správně kapitáne. Velmi volně přeloženo to znamená Vorgehen."

Zasedací místnost na Enterprise byla plná. Shromážděni byli všichni starší důstojníci - Kirka napadlo, že kdyby někdo v ten okamžik vyhodil zasedací místnost na Enterprise do povětří, ocitla by se loď bez velení. Zasedací místnost připomínala úl - až na pana Spocka spolu všichni hovořili o stávající situaci.

Admirál si vzal slovo. "Prosím, začněme, času není nazbyt." Když se hovor v místnosti zklidnil, pokračoval: "Před několika dny obdrželo velení Hvězdné Flotily zprávu, která údajně pocházela z lodi SS Bergerac. Zpráva hovořila o setkání SS Bergerac s lodí neznámé konstrukce, pravděpodobně romulanské, v systému Barnardovy Hvězdy. Loď Bergerac měla být poškozena a neschopná letu na warp. Od samého počátku se ta zpráva zdála, přinejmenším, podivná, ale protože je Barnardova Hvězda jen 6 světelných let od Země, bylo rozhodnuto o jejím přezkoumání. Barnardova Hvězda je známý úkryt pašeráků a tak by vůbec nebylo divné, pokud by se loď nepřátelské mocnosti pokusila o úkryt právě zde. Na místo vyslána Enterprise. Zbytek už znáte."

Kirk se rozhlédl po místnosti a počkal až se všichni utiší. "Pane Scotte, mohl byste nám, prosím, říci, co zjistil váš tým na palubě oné civilní lodi?"

"Zajisté, admirále. Zaprvý jsme zjistili, že ta loď se jmenuje SS Tortuga a že jde o ilegální loď, která byla sestavená z vyřazenejch dílů lodí jinejch. Tím se taky vysvětluje, proč tu ta loď tvrdla. Její warp pohon byl prakticky nepoužitelnej a Harry Mudd doufal, že se mu podaří loď opravit za pomoci nějakýho jinýho výtečníka, kterej mu měl dovézt náhradní gondoly. Tortuga byla sestavená z nejmíň pěti jinejch lodí, pro vaši informaci. V počítači Tortugy jsme nalezli fůru zajímavejch věcí - například to, že tahle loď občas používala falešný volací znak SS Bergerac."

"Je možné, že by Tortuga odeslala zprávu pod falešným jménem?" zeptal se Sulu.

"Teoreticky samozřejmě ano, ale v praxi, jak se záhy ukáže, ne." Scott se usmál. "Teď to teprva začíná bejt zajímavý. Zatímco tu Tortuga tak bezprizorně čekala na pomoc, zjistil její - no říkejme tomu nedoukovi palubní šéfinženýr, protože lepší označení po ruce nemáme - nuže to inženýrské nedochůdče zjistilo, že se do tohoto systému něco warpuje, a ne jen tak obyčejně. Že se sem něco warpuje časem. A skutečně z time warpu vyskočily hned dvě lodi. V palubním počítači jsme našli nezřetelný záznamy z lodních kamer, takže tady je první z těch lodí - už jsme to trochu zpřesnili, aby se na to dalo koukat. Je vidět, že ta loď je beze vší pochyby romulanská, i když zrovinka tenhle typ ještě nikdo nikdy neviděl."

Na obrazovkách na stole se objevilo několik obrázků neznámé romulanské lodě.

"Nicméně, tahle loď Tortugu nenapadla. Protože vzápětí vyskočila z time warpu loď druhá, ano tady máme opět obrázek a obě ty lodě se pustily do boje. Nicméně tyhle snímky nejsou ještě to nejdůležitější, jak záhy uvidíte. Podle všeho ty lodě zaznamenaly Tortugu a to se jim všem stalo osudný. Ta romulanská podivnost zareagovala rychlejc a zasáhla tu druhou loď. Patrně ji přitom poškodila. Ta druhá loď se pak vydala k Tortuze. Tady jsou záběry. Všimněte si, že ta loď vypadá docela jako lodě Federace, ale má přece jen drobet odlišnou konstrukci. No, každopádně, všimněte si prosím jejích označení. Chvíli jsme pátrali v databázi a myslíme si, že víme odkaď je."

V zasedací místnosti panovalo napjaté ticho.

"Všimněte si, prosím, tady toho výsostnýho znaku na hřbetě talíře. Orlice s hákenkrajcem. Takže je to jasný. Je to loď Ekosanů, který se vrátili k svejm nacistickejm manýrům a potají postavili vlastní těžkej křižník. Proto taky napadli Tortugu a proto nás potají sledovali a zdejchli se při prvním náznaku potíží - abychom na ně nepoštvali celou Hvězdnou Flotilu."

Spock jen povytáhl obočí, ale neřekl nic. Kirk se zadíval nevěřícně na Scotta a zeptal se: "Pane Scotte, jste si jist?" A pokračoval: "Proč by tedy ta loď letěla prokazatelně v kurzu k Zemi?"

Scott byl evidentně překvapen. "Co já vim, třeba proto aby nás zmátla. Možná po chvíli změnili kurz."

"A proč by ekosská loď bojovala s lodí romulanskou?" zeptal se tiše Spock.

"Co já vim?" bezradně rozhodil Scott rukama. "Třeba na sebe náhodou narazili."

"Při cestě časem?" zeptal se opět Spock.

Otázka zůstala nezodpovězena.

"No dobře, pane Scotte. Necháme to teď být. Co máte vy, pane Spocku?"

"Jistě admirále. Nuže výslech pana Mudda byl velmi stručný. Nejprve nějakou dobu odmítal vypovídat, pak jsem mu pohrozil vulkánským splynutím myslí, což ho, mírně řečeno, vyděsilo, takže začal vypovídat i bez dalšího nátlaku. Nuže, co mohu říci. V podstatě jeho výslech potvrdil zjištění pana Scotta, která učinil na palubě Tortugy. Ovšem pan Mudd se zapřísahá, že žádnou zprávu o kontaktu s neznámou romulanskou lodí neodesílal a myslím, že mu můžeme v tomto směru věřit. Pane Scotte?"

"Jistě kapitáne. Pokud souhlasí časové údaje, a nic nenasvědčuje tomu, že by souhlasit neměly, pak byla ona záhadná zpráva odeslána zhruba pět hodin poté, co už měla Tortuga místo hlavní antény a subprostorového rádia jen takový roztavený cosi. Takže Tortuga to určitě nebyla."

"Kdo tedy odeslal onu zprávu, pane Scotte?"

"Nevím, admirále."

"Nemohla to být například ta záhadná, nebo jak říkáte vy, ekosská loď? Proč by to dělala?"

Otázka opět zůstala viset ve vzduchu nezodpovězena.

Po chvíli řekl Kirk. "Dobrá, jak se ukazuje, v tomto směru už nic nového nezjistíme. Uhuro, jak to vypadá s USS Soyuz?"

"Kapitán Bennett hlásil před hodinou, že se jeho strojovně podařilo zvýšit výkon hlavního reaktoru injektáží antihmoty. Měli by dorazit každou chvíli."

"No alespoň nějaká dobrá zpráva."

Kirk se podíval na shromážděné důstojníky. "A ještě jedna věc. Pravda, nesouvisí s naší situací, ale přesto ji zde nyní přednesu - když už vás tu mám všechny pohromadě. Výstrojní nařízení Hvězdné Flotily jsou zde od toho, aby byla dodržována. Proto si všichni důstojníci, efektivně od tohoto okamžiku, vyzvednou v lodním skladu nové uniformy a budou v tomto duchu instruovat i své podřízené. Nějak nám tady na lodi povoluje kázeň a to není na vlajkové lodi přípustné."

Kirkovi se zdálo, jako by se z místa, kde seděl doktor McCoy, ozvalo zabručení "zatracený admirálský manýry".

"To je vše. Děkuji vám za pozornost. Vraťte se na svá stanoviště."

Všichni pomalu odcházeli ze zasedací místnosti. Spock se obrátil ke Kirkovi: "Jime, můžu s vámi mluvit o samotě?"

"Jistě Spocku, o co jde?"

"Až za chvíli admirále..." Spock narážel na přítomnost doktora McCoye, protože konverzace Kirka se Spockem neušla doktorově pozornosti. "Co vy dva tam máte za tajnosti?"

"Prosím doktore, teď opravdu ne."

"Kostro, můžeš nás na chvíli omluvit?"

"No jo, to je porád... však už jdu..." žbrblal McCoy, nicméně opustil místnost. Když za ním zapadly dveře, zeptal se Kirk: "co se děje, Spocku? Nač ty tajnosti?"

"Admirále, vy věříte vysvětlení pana Scotta o původu oné lodě?"

"No, abych byl upřímný, moc ne."

"Já také ne. Ta loď zcela určitě není ekosská. Kde by Ekosané vzali prostředky na stavbu těžkého křižníku podle samostatného projektu? Pokud vím, mají od Federace zapůjčené dvě poměrně zastaralé lodě - a to je také všechno, čím jejich vesmírná flotila disponuje."

"Dobře Spocku, jaká je vaše teorie?"

"Admirále, podívejte se na tyto snímky. Zde je ona neznámá loď zachycená palubní kamerou Tortugy. Dokonce z několika úhlů. Vidíme výrazné výsostné znaky: orlice, hákové kříže, nápisy švabachem a konečně - i prosté kříže, které jakoby z oka vypadly těm, které používal na Zemi stát jménem Německo, do doby, dokud nebyly národní vlády zrušeny." Odmlčel se a chvíli manipuloval s ovládáním počítače. "A tady máme nepochybně tu samou loď na záběrech z kamery naší. Ale tentokrát už nemá vůbec žádné výsostné znaky - jen nápis na talířové sekci. Latinkou. Přesto jde zcela nepochybně o tutéž loď. A otázka tedy stojí: proč by loď, která patří některé legální vládě skrývala svou totožnost? Co by Ekosané měli z podobné kamufláže, tedy kromě maléru a následné ostudy? Ne, tato loď nepatří žádné nám známé vládě."

"Předpokládám, že už máte nějakou teorii o původu oné lodi Spocku."

"Zajisté admirále. Má teorie je možná bláznivá, nicméně jak věřím, pravdivá. Vše ukazuje na to, že ona loď pochází z paralelního vesmíru, či paralelní reality, chcete-li. Z reality, v níž druhou světovou válku vyhrála nacistická Třetí Říše, a nejenom to, dokonce ji vyhrála celkem hladce a dokázala se udržet tak dlouho, aby se dostala do vesmíru. Mimochodem, ta podivná romulanská loď pravděpodobně pochází ze stejné reality. Otázkou je, co tu ty lodě dělají - snaží-li se nějak ovlivnit tuto realitu, je-li naše realita výsledkem něčího zásahu, či naopak, je-li realita jejich uměle vytvořená." Spock se zadíval na Kirka. "Dokud se nezmocníme alespoň jedné z oněch lodí, tak nezjistíme, co se děje či co se stalo."

"Spocku, to je šílené..."

"Přesto je to možné - a velmi pravděpodobné. Vzpomeňte si na naše setkání s vaším paralelním dvojníkem z alternativního vesmíru. A podobných vesmírů může existovat celá řada a ne každý z nich musí nutně být zrcadlovým obrazem vesmíru našeho. Jméno oné neznámé lodi je zcela evidentně "Vorgehen". Byť jednou bylo napsáno švabachem a podruhé latinkou. Mimochodem, je to německy, což jen potvrzuje můj názor na původ oné lodi."

"Dobrá, pane Spocku, věřím, že víte co říkáte. Přesto - nebo snad právě proto - před posádkou bude ta neznámá loď až na další oficiálně ekosská. A v tomto smyslu budu také předběžně informovat velitelství. Oznámíme také, že máme

důvod se domnívat, že ta loď se jmenuje Vorgehen."

"Jak myslíte, admirále. A ještě něco. Nechtěl jsem o tom mluvit před ostatními, i když pan Scott to zcela určitě ví také. Ta loď přešla na warp z nulové rychlosti, nemusela akcelerovat, tak jako musí naše lodě. Je logické předpokládat, že její technologie mohou být i o několik desetiletí před námi. A to včetně zbraňových systémů, admirále."

"Děkuji vám za uklidnění, pane Spocku" odpověděl Kirk s lehkou ironií, ale bez náznaku veselí v hlase. "Budu na to myslet, až se s ní příště setkáme."

část 4.
Torpédo času

Pike se chystal k odchodu ze své "klece". Rozhlédl se naposledy po místnosti ve které prožil posledních deset let svého života. Věděl, že je to stále ta samá místnost do které před tolika lety vstoupil - i když ji s Vinou mnohokrát přestavěli a předělali.

Vina seděla u stolu uprostřed místnosti. Vypadala stále stejně. Stejně jako před deseti lety když se Pike na Talosu usídlil natrvalo, stejně jako před více než dvaceti lety, když se Enterprise úplnou náhodou k Talosu dostala. Na chvíli ho přepadla touha uvidět, jak Vina nyní doopravdy vypadá - a pak ho zase přešla. Stejně jako Vina by neměla vidět jeho, on by neměl vidět ji. Povzdechl si.

"Drahý, co se děje?"

"To nic. Já jen, že po tolika letech se mi nechce odejít."

"Říkali, že to není navždy. Že se opět ke mně vrátíš. Viď, že se ke mně vrátíš?" jejímu pohledu nešlo odolat, to Pike dobře věděl a tak se raději díval na zem.

"Vrátím se. Alespoň v to doufám. A také doufám, že naleznu odpověď na otázky, jež mne několik posledních nocí sužují." Znovu si povzdechl, jako by si teprve nyní uvědomil skutečný důvod své cesty. "Určitě se vrátím."

Přistoupil k Vině a políbil ji zlehka na tvář. Napadlo ho, a ne poprvé, jestli vůbec je takovéhoto úkonu fyzicky schopen. Ovšem Talosská technologie umožňovala skoro všechno. Rázně se otočil a odešel z místnosti. Venku už na něj čekal správce, který ho zavedl do lodi.

O několik desítek minut později odstartovala z Talosu vesmírná loď. Tenká, dlouhá, vypadala jak stříbrný šíp, vystřelený z luku, který tvořil srpek Talosu. Proletěla atmosférou a přešla na atomový impulsní pohon. Z jejího trupu se vysunuly tři warp gondoly. O několik minut později přešla loď na warp a odletěla - neznámo kam.

Enterprise se řítila vesmírem zpátky do sluneční soustavy a Kirk si alespoň na chvíli mohl připadat jako opravdický admirál. Flotila přidělila pod jeho velení nejen USS Soyuz, ale také TF 18, křižníkovou divizi sestávající ze tří lodí třídy Miranda. Ta ovšem na svého velitele čekala právě ve Sluneční soustavě a měla být k dispozici pro případ, že by Kirk potřeboval palebnou podporu. Na dvě neznámé lodě by koneckonců měla eskadra celkem pěti křižníků stačit, přinejmenším podle úvah velení Flotily.

Kirk měl ovšem k dobré náladě ještě jeden důvod. Konečně se mu podařilo zbavit se profesora Limetree a jeho týmu. Profesor sice nejprve hlasitě protestoval proti přemístění na jinou loď, ale nakonec se podvolil. Kirk se báječně bavil při představě profesorovy reakce v okamžiku, kdy profesor zjistil, že Soyuz nemá žádné torpédomety. Jediné, co mu poněkud kalilo dobrou náladu, byl fakt, že profesor Limetree zanechal na palubě Enterprise šest zkompletovaných torpéd. Zde se absence torpédometů na Soyuz obrátila proti Kirkovi - jelikož Soyuz neměla torpédomety, neměla ani kde skladovat torpéda.

Také Harry Mudd a jeho posádka skončili na palubě Soyuz - i to přispělo ke Kirkově dobré náladě. Byl jen zvědav, kolik toho stihne Harry naslibovat posádce Soyuz, než z ní bude vysazen.

Kirka ovšem admirálská nálada velmi rychle opustila - stalo se tak ve přesně chvíli, kdy na můstek vešel McCoy s vítězoslavným výrazem ve tváři. Kirk už tušil o co jde - a když McCoy prohlásil "teď se stejně mnoho hodin nic dít nebude, co kdybys zašel na chvíli do nemocnice?" tak by se nejraději někde schoval. Tušil, že prohlídka odhalí zcela beze vší pochyby, že nejslavnějšímu kap… eh, admirálovi Hvězdné Flotily slábne zrak. Být admirálem mělo i své nevýhody. Pokud by Kirk byl prostý kapitán Enterprise, nepochyboval, že by si teď jistě našel nějakou přijatelnou výmluvu, něco ve smyslu, že jeho přítomnost na můstku je nezbytná a tak podobně. Ovšem admirál bez přímé velitelské pravomoci si žádnou výmluvu najít nemohl a tak musel chtěj nechtěj prohlídku podstoupit.

"Je to nepochybné, Jime. Jsi dalekozraký. Testy to mimo vší pochybnost prokázaly." McCoy zvedl hlavu od displeje lékařského počítače. Díval se na Kirka s chápavým výrazem člověka, který je poslem špatných zpráv častěji, nežli by jemu osobně bylo milé.

Kirk seděl na vyšetřovacím lůžku a vypadal zaraženě. McCoy si uvědomil, že takto svého přítele a velitele ještě nikdy neviděl. McCoye napadlo, že každý si v určitém okamžiku projde stavem ve kterém si jednoznačně uvědomí, že nemládne, ba naopak - a Kirk tímto stavem evidentně procházel právě nyní.

"Znamená to Kostro, že se budu muset vzdát velení na hvězdné lodi?" zeptal se Kirk nalomeným hlasem.

"On snad opravdu nikdy v životě nebyl doopravdy nemocný" blesklo McCoyovi hlavou. A nahlas řekl: "Nesmysl Jime. Tenhle problém je už dávno léčitelný. Nevidím důvod, proč by ses zrovna kvůli takové drobnosti musel vzdávat velení - nebo jakékoliv jiné z tvých aktivit."

"Takže co navrhuješ?"

"No pro začátek bychom mohli zkusit jeden takovej preparát, Retnax V se to nazývá. To ti dá oči do pořádku." Usmál se.

"Zase budeš vidět jak zamlada." A v duchu si pomyslel: "Zatraceně, nějak ho to sebralo. No snad to dáme nějak dohromady." Přistoupil ke skříňce s lékařskými potřeba a vyndal z ní malou lahvičku. "Tady to máš. Používá se to na noc, aby se přes noc měly oči čas zregenerovat. Takže žádný ponocování, je to jasný?"

"Když myslíš, Kostro. Já to tedy vyzkouším."

"Zatraceně, Jime. Známe se už dost dlouho na to, abys věděl, že ti chci pomoct. Kdybych neviděl tvoje problémy, tak bych tě s tím neotravoval, to mi můžeš věřit." A spíše sám pro sebe dodal: "Kapitáni a admirálové jsou nejhorší pacienti. Neustále mají pocit, že s hodností přichází automaticky imunita proti stárnutí a chorobám."

Loď Romulanské republiky Khellian se opět nacházela ve vnější části Sluneční soustavy. Khellian opustila warp v místech, kde tak činila spousta lodí a tak nebylo možné vysledovat její signaturu - alespoň ne jednoduše. A ačkoliv byla Khellian opakovaně zachycována dálkovými radary pozemských lodí a stanic, podařilo se jí díky poměrně hustému lodnímu provozu zatím proklouznout. Admirál Tal zavedl loď do Oortova oblaku, odhodlaný počkat tak dlouho, jak to jen půjde - a jak dlouho bude muset. Khellian přešla na tichý chod, kdy byly všechny nedůležité systémy na lodi vypnuty a ty potřebné běžely na co nejmenší výkon. Záhy však začalo být jasné, že Federace odklání lodní dopravu z oblasti a naopak do ní posílá jednu válečnou loď za druhou.

Na můstku Khellian byli shromážděni všichni důstojníci - a také Sarek. Admirál Tal seděl ve svém velitelském křesle. Poručík Mendak zrovna podával hlášení o rádiovém provozu v oblasti.

"V posledních 12 hodinách jsme zaznamenali prudký pokles provozu na civilních frekvencích, zato nápadně vzrostl objem komunikace na frekvencích místní flotily. Zdejší Federace bude mít oblast téměř neprodyšně uzavřenou nejpozději za 24 hodin. To znamená, že budeme muset setrvat na současné pozici a doufat, že nebudeme odhaleni dříve, nežli to zdejší pozemšťany přestane bavit."

"Máme nějaké náznaky, že pozemšťané vědí, kdy se nyní nacházíme?"

"Nikoliv, admirále. Až na zprávu z Vorgehen o nás pozemšťané zcela určitě nevědí. Za to podle všeho vědí o Vorgehen."

Tal se usmál. "Zdá se, že se Vorgehen chytne do vlastní pasti. Přesto, stále je zde možnost, že by mohla pozemšťanům uniknout - a to nesmíme dopustit. Pokračujte v monitorování pozemských komunikačních kanálů a v případě náznaku nějakých problémů mne neprodleně informujte."

Subkomandér Tomalak se obrátil k Talovi. "Dobrá, dejme tomu, že zdejší pozemšťané Vorgehen skutečně najdou. Nicméně, nevidím jediný opravdu dobrý důvod, proč by ji měli zničit. Jsou to přeci všechno pozemšťané, nebo se snad pletu? Proč by měli likvidovat svou vlastní loď?"

Tal se beze slova obrátil k Sarekovi. Sarek popostoupil o krůček dopředu. Tomalak se na Sareka dlouze podíval: "Pokud vím, i v této realitě válčí Romulus se Zemí. Proč by měli pozemšťané odmítat pomoc své vlastní lodi?"

"Protože Vorgehen sice pochází ze Země, ale z reality, která je v pravém slova smyslu opakem této. Ve skutečnosti jsou si zdejší pozemšťané a pozemšťané na palubě Vorgehen blízcí asi jako hmota a antihmota - obě mají obdobné fyzikální vlastnosti, ale při jejich styku dochází k anihilaci. Popravdě, nemyslel jsem, že to budu muset opět vysvětlovat. Ne, pro zdejší pozemšťany nejsme primárním nebezpečím my, alespoň ne prozatím. Daleko větším nebezpečím je pro ně právě Vorgehen a její mise."

Sarek se bez dalšího slova obrátil a opustil můstek. Admirál Tal za ním vyběhl na chodbu.

"Sareku, co se děje? Doufám, že vás Tomalak neurazil?"

Sarek se obrátil k Talovi: "Kolik agentů má Tal Shiar na palubě?"

Tal vypadal zmateně. "No, tým operativců, kteří působili na Zemi byl sestaven převážně z příslušníků Tal Shiaru - ale to přece víte…"

"A v řadách posádky?"

"Oficiálně? Žádného."

"A neoficiálně?"

"Já opravdu nevím, Sareku. A také nechápu, k čemu míříte."

"Opravdu? Admirále, nechce se mi věřit, že byste mohl být tak naivní."

"Možná jsem naivní, Sareku, ale opravdu nechápu k čemu míříte" podrážděně odpověděl Tal.

"Admirále, víte dobře, že Tal Shiar má na palubě každé lodi minimálně jednoho agenta - a nechce se mi věřit, že by zde žádný nebyl."

"Máte snad na někoho podezření? Kdo je to? Tomalak? Mendak?"

"Admirále, vidím, že jste stále nepochopil celou situaci. Prosím vraťte se na můstek vaší lodi a hlídejte si své křeslo - dokud je vaše. Víte přece, že agenti Tal Shiar jsou vybaveni pravomocemi zbavit velení kapitána, který podle nich koná v rozporu se zájmy Romulanského lidu. Tak na to myslete."

Sarek pomalu odcházel chodbou k turbovýtahu. Tal zůstal stát zmateně na chodbě.

"Co tím chcete říct, Sareku? Vy myslíte ty Tomalakovy řeči? Z těch si nic nedělejte! Sareku!" Sarek se na Tala ještě jednou podíval a nastoupil do výtahu.

Tal zakroutil nevěřícně hlavou a vrátil se na můstek.

Sarek vstoupil do své kajuty. Stonn již čekal uvnitř.

"Jak to vypadá, Sareku?"

"Už je to tady, Stonne. Přesně jak jsme předpovídali, dochází k rozporu mezi zájmy Vulkánu a Romulu."

"Jsou naše zájmy opravdu tak rozdílné? Opravdu se nedá najít vhodná realita, ve které by byly uspokojeny obě

strany?"
"Sám víš, že ne. A že tato realita, ač se to zdá v tento okamžik neuvěřitelné, je nakonec tou nejlepší z možných. Neboť všechny jiné by vedly k násilnému přivtělení Vulkánu k Romulu - a opět by zvítězily naše emoce, nad kterými jsme získali kontrolu s takovým vypětím sil." Sarek se na okamžik odmlčel a pak pokračoval. "Ne, tato realita musí zůstat. Pozemšťané jsou v dané situaci zárukou stability v této části galaxie. Jen silná mocnost může zabránit totální Romulansko - Klingonské válce, ke které by nevyhnutelně dříve či později nevyhnutelně došlo. A oba víme, že takovýto konflikt je bez vlivu třetí strany nevyhnutelný. A zničující - pro obě kultury. Jak pro tu, která by byla poražena, tak pro tu, která by zvítězila."
"Ale opravdu nelze způsobit, že by se Romulané přidali k našemu způsobu života?"
"Nelze. Rozhodně ne příliš jednoduše. Romulané mají na svých rukou příliš mnoho krve svých obětí, než aby se mohli vzdát své povahy bez následků. Ne, napřed bude muset dojít k vzpouře Remanů a dalších Romulany utlačovaných ras, než se Romulané budou moci ostatním podívat do očí."
Sarek přistoupil k jídelnímu automatu. "Plomikovou polévku." Vzal si z automatu horkou misku s polévkou, posadil se ke stolu a začal jíst. Přitom pokračoval nahlas ve svých úvahách. Stonn si nebyl jist, má-li na ně reagovat, nevěděl, zda jsou určeny jemu, nebo zda prostě Sarek nemluví nahlas, aby si utřídil myšlenky.
"Romulanská republika. Záruka svobody v galaxii. Jistě. A přesto se tato svobodná republika chová k původním obyvatelům svého domovského systému přímo ostudným způsobem. Jak se k nim asi chová zdejší Romulanská říše? A tomu bychom měli pomáhat? Nahradit jednu imperiální diktaturu druhou? Nikdy. Slyšíte mne? Nikdy! Vím dobře, že nás odposloucháváte. NIKDY! To si pamatujte!"
Stonn pochopil, že se Sarek domnívá, že jejich kajuta má instalované zařízení pro odposlech. Nevěděl co má říci.

Vorgehen dorazila do Sluneční soustavy v rekordním čase. Goerg doufal, že tím získá přeci jen nějaký časový náskok, než zdejší pozemšťané budou schopni jeho loď zaměřit.
Na můstku byli shromážděni všichni důstojníci.
"První strážní, hlášení o situaci?"
"Pane, v bezprostředním okolí nedetekuji žádné lodě. Nicméně na dálkových senzorech jsme zjistili několik válečných lodí."
"Takže o nás vědí, pane Dekkere?"
"Ne, pane. Zařízení pro rozbití naší signatury evidentně funguje správně." A spíše pro sebe Dekker dodal: "Tentokrát."
"Skvěle." Goerg se obrátil k Teylerovi, který stál vzadu na můstku, opřený o panel. "Teylere, vy jste říkal, že byste něco potřeboval…"
"Ano, kapitáne. Potřebuji se napojit na zdejší komunikační síť - nejlépe na nějaký transmisní satelit, odkud bych mohl získat údaje o této době a o zdejší minulosti."
"Druhý strážní je něco podobného v naší blízkosti?"
"Jistě pane. Bohužel je ta stanice poměrně dobře střežena zdejšími loděmi."
"Snad o nás nevědí?" zeptal se Goerg.
"Nikoliv, kapitáne. Spíš jde o to, že tato stanice je hlavní komunikační centrála v oblasti."
Teyler se ozval: "To nebude problém kapitáne. Dokážeme se na ten satelit napojit i na dálku. Hlavně když budeme vědět, kde je -a to teď víme."
"Nu dobrá Teylere, nechám to vás. Ale pamatujte si, nesmí o nás nic vědět."
"Pane, budeme postupovat s maximální opatrností" prohlásil Teyler skoro dotčeně.
"Dobře, spolehnu se na diskrétnost palubní B-Dienst. Kormidelníku, zaveďte nás kousek stranou, ať nejsme tak na ráně, ano? V těchto místech by jim stačil pořádný teleskop."
"Jawohl, Herr Kapitän!"

Také Vorgehen přešla na tichý chod. Oblast byla plná válečných lodí zdejší flotily a Goerg začínal místy pochybovat o tom, zda-li zaslání falešné zprávy zdejšímu velitelství flotily byl opravdu tak dobrý nápad.

Ironií osudu byly nyní Khellian a Vorgehen od sebe z vesmírného hlediska jen malý kousek, ale protože ani jedna z nich nepoužívala aktivní senzory, nemohly se navzájem detekovat.

Goerg si opět pozval do své kajuty fregatního kapitána Teylera na konzultaci situace.
"Teylere, doufám, že tentokrát máte pro mne nějaké opravdové informace!"
"Kapitáne - máme! Ta komunikační stanice je učiněný zlatý důl!"
"Tak spusťte… nemůžu se dočkat."
"Jistě pane. Takže první věc. Ten meteorit na Sibiři opravdu s námi nijak nesouvisí - ale to jsme koneckonců očekávali. Zjistili jsme ovšem, co Romulané udělali v naší minulosti. Pravda, ještě nevíme, KDY to přesně udělali, ale už víme CO přesně udělali."
"Tedy?" "Romulané podle všeho sabotovali vývoj našich zbraní… přesněji torpéd. Takže už víme, kdy přesně došlo k hlavnímu zvratu ve válce. Je to krutá ironie, když si uvědomíme, že tu válku jsme zde prohráli dříve, než si toho kdokoliv na obou stranách povšiml. To také vysvětluje, proč Winston Churchill přežil válku a proč zde Britové nikdy nepodepsali mír s naší říší."
"Takže onoho dne, kdy v naší realitě Churchill zahynul, zde nezahynul?"

"Přesně tak. Datum zvratu je ovšem ne tak docela určité, protože…"
Další slova zanikla v houkání výstražné sirény. "Alarm! Alarm! Kapitán na můstek!"
Goerg přiskočil ke komunikátoru na stěně: "Můstku, co se k čertu děje?"
Ozval se vzrušený hlas prvního strážního důstojníka: "Pane, nalezli jsme tu romulanskou loď … tu Khellian … je jen pár stovek kilometrů od nás! A jsou u ní zdejší válečné lodě! Potřebujeme vás na můstku!"
Goerg se obrátil na Teylera. "Myslím, že to hlavní jste mi už řekl. Víme, co budeme muset udělat. Zbytek probereme později. Teď musíme vyřešit naše současné problémy."

Enterprise doprovázená Soyuz vstoupila do Sluneční soustavy.
Kirk seděl ve svém křesle na můstku a tvářil se netrpělivě.
"Uhuro, zavolejte mi naše lodě v oblasti. Zejména Operační svaz 18 a vyzvěte je, aby se k nám připojili co nejrychleji."
"Jistě pane. Hlásí se loď USS Reliant, NCC-1864 pod vedením kapitána Clarka Terrella, který byl po dobu vaší nepřítomnosti jmenován dočasným velitelem eskadry. Další lodě eskadry jsou USS Saratoga, NCC-1937 a USS Tempest, NCC-1…"
"Uhuro, úplně mi stačí stručný výčet lodí, nemusím mít k nim kompletní data. Rozhodně ne teď a ne tady" zareagoval Kirk z ničeho nic velmi prudce. A pro sebe si pomyslel "jsem nějaký ostrý… trochu jsem to přehnal, ale co, disciplína se musí udržovat".
"Uhura se dotčeně podívala na Kirka. "Jistě pane. V oblasti jsou i další lodě, ty však nepodléhají vašemu velení."
"Dobře, zavolejte kapitána Terrella a sdělte mu, že Enterprise přebírá velení eskadry. Ať se s námi setká na těchto souřadnicích" podal Uhuře disketu s nahranými daty. "Dále mi zavolejte kapitána Bennetta z USS Soyuz, máme pro něho další práci."
"Rozkaz pane. Kapitán Bennett je na příjmu."
Hlavní obrazovka se rozsvítila. Objevil se kapitán Bennett.
"Jime, co pro tebe můžeme udělat?"
"Potřebuji od vás zase jeden pořádný senzorový průzkum, Bobe. Hledejte cokoliv, co by mohlo být zamaskovanou lodí. Jakoukoliv anomálii mi hlaste - opravdu jakoukoliv."
"Dal ses snad na honbu za duchy, Jime?"
"Něco v tom smyslu, Bobe. Enterprise končí."
Uhura ukončila spojení. Chekov poznamenal polohlasně: "lodi s takovýmto hrdým jménem by měl velet rus … a ně amerikaněc …"
Kirk to nicméně zaslechl. "Pane Chekove, nikdo vám nebrání v rozletu. Klidně se pro mne za mne staňte velitelem jakékoliv lodi. Ale všeho dočasu! Jasné?" A sám pro sebe si Kirk říkal "proboha, já jsem opravdu nějak agresivní…"
Chekov už ani nepípnul. Pochopil, že tentokrát zašel až příliš daleko. Sulu se na kapitána udiveně podíval, ale neřekl nic. Spock nedával najevo vůbec nic, jen nepatrně zvednul jedno obočí.
Na Kirkovi bylo vidět, že je čím dál netrpělivější. Nervózně vstal z křesla a začal přecházet po můstku. Přitom neustále nervózně plácal sevřenou pěstí do dlaně druhé ruky, jakoby se snad chystal někoho knockoutovat. Hlavou mu táhly myšlenky: "nějak jim to trvá… už abych něco měl… světlo… je tu moc světla… to určitě zavinil ten sajrajt, co mi dal Kostra… zatraceně to je nesnesitelný…" Nahlas řekl: Uhuro, kontaktujte Soyuz, ať sebou laskavě hodí! Nemáme na to celou věčnost!" Poslední větu skoro vyštěkl. Chytil se za hlavu. "Už dost… musím na ošetřovnu, než se něco stane…"
"Pane Spocku, necítím se dobře, převezměte můstek. Musím na ošetřovnu."
"Admirále, už jsem stačil všimnout jistých změn ve vašem chování. Neměl bych vás doprovodit?"
"Za normálních okolností bych vaši společnost uvítal, Spocku, ale nyní je nutné, aby byl na můstku alespoň jeden vyšší důstojník." Po chvíli dodal: "Děkuji vám za zájem. Já to zvládnu." A pro sebe dodal: "doufám…".
"Jak myslíte, admirále".
Kirk se dopotácel na ošetřovnu, kde se doslova zhroutil McCoyovi do náruče.
"No tak, Jime, co ti je? Máš barvu, že by ti ji mohli závidět i Vulkánci!"
"Kostro … já nevím … pálí mne oči … jsem hrozně podrážděný a nervózní …"
"Lehni si na lůžko, hned tě vyšetřím. Zatraceně, myslím, že vím co to je… a doufám, že nemám pravdu."
"Je to vážné Kostro?"
"Ale ne… rozhodně ne teď, když jsi na ošetřovně… vydrž chvíli. Tak." Podíval se na monitor. "Je to ono."
Vítězoslavně se podíval na Kirka. "Máš velmi vzácně se vyskytující alergii na Retnax V, popravdě, tak silný průběh jako u tebe ještě nebyl zdokumentován. Jim Kirk bude opět někde jako první." Začal se usmívat, ale když se podíval na Kirkovu ztrhanou tvář, nasadil opět vážný výraz. Rázným krokem přešel místnost ke skříňce s léky. McCoy vzal ze skříňky jakousi ampuli, nasadil ji do hypospreje a celý její obsah doslova napumpoval do ležícího Kirka.
"A je to. Teď budeš pár hodin poněkud omámený, ale pak se probereš a budeš v pořádku." zatvářil se rozmrzele.
"Budeme muset použít něco jiného k vyřešení tvé dalekozrakosti…"
"To je dobré. Kostro, vždyť ti pořád říkám, že to zvládám."
"Já vím, Jime. Teď to zvládáš. Ale co za pár let?" Z ničeho nic se Kostra usmál. "Nu co, za pár let určitě přijdu na nějaké řešení. Hlavně si teď odpočiň."
"Kostro, já musím na můstek… pátráme po neznámých lodích… musím…"
"Je tam Spock. A jakkoliv je to jen zelenokrevnej Vulkánec s počítačem místo mozku, je to zároveň ten nejlepší velitel, jakého by teď mohla Enterprise mít." Pokrčil rameny. "Jime, ty prostě nejsi ve stavu velet - a v několika nejbližších hodinách nebudeš. Smiř se s tím."

"Dobře… tak tedy… dobře. Informuj Spocka, že se zde na ošetřovně asi chvíli zdržím…"
"Jistě, to je to nejmenší, Jime" odpověděl McCoy. Přešel ke stolu a ještě než aktivoval interkom si pro sebe zabručel: "jako bych se to nechystal udělat tak jako tak."
"Doktor McCoy volá kapitána Spocka."
"Tady Spock, slyším vás doktore. Co je s admirálem?"
"Má alergii na Retnax V. Dal jsem mu nějaká antialergika, ale pár hodin bude takříkajíc mimo provoz. Dokud nebude v pořádku, máte velení na můstku."
"To je logické, doktore. Děkuji vám za informaci. Spock končí."
"No jistě, že je to logické, jaké jiné… co se taky dá čekat od Vulkánce… a vůbec, copak jsem sekretářka, abych jim navzájem předával vzkazy?" pomyslel si McCoy.

Uhura se obrátila na Spocka: "Pane Spocku, volá nás USS Soyuz."
"Dejte je na obrazovku, poručíku."
"Rozkaz pane."
Na obrazovce se objevila tvář kapitána Bennetta.
"Pane Spocku? Kde je admirál Kirk?"
"Admirálovi se bohužel udělalo nevolno a je nyní na ošetřovně. Dočasně jsem převzal velení. Admirál Kirk bude v pořádku během několika hodin."
Bennett se usmál. "Raději se nebudu ptát na příčiny." Jeho výraz zvážněl. "Nicméně, kapitáne Spocku, nalezli jsme několik zajímavých anomálií, o kterých si myslíme, že by to mohly být ty vaše hledané lodě. Právě vám posíláme všechna data."
"Děkuji kapitáne. Velmi jste nám pomohl. Prosím, držte se se svou lodí stranou, je možné, že dojde k boji a já ani admirál nechceme riskovat poškození vaší lodi."
"Jak si přejete, kapitáne. Soyuz končí."
Když obrazovka zhasla obrátil se Spock k Uhuře.
"Poručíku, kontaktujte Reliant, Saratogu a Tempest, ať s námi vytvoří formaci…" na okamžik se zarazil "Ať s námi vytvoří formaci V-3D vzor 1 a ať vyhlásí pohotovost."
"Pro celou loď, hovoří kapitán, vyhlašuji pohotovost. Žlutý poplach. Všechna stanoviště, žlutý poplach."
"Pane Chekove, aktivujte štíty."
"Áno, kapitáne. Štíty aktivovány."
"Pane Sulu, zaveďte nás k první z těch anomálií."
"Rozkaz, pane Spocku. Poloviční impuls. K cíli jsou to 4 minuty letu."
"Strojovno, potřebujeme všechnu dostupnou energii do senzorů."
"Máte ji mít, pane Spocku!"
Sulu začal hlásit. "Blížíme se k udaným souřadnicím. 3 - 2 - 1 - teď!"
"Plný senzorový průzkum."
Po chvíli trapného ticha se ozval Chekov. "Vypadá to, že zděs ničevo nět, kapitáne. Éto nějaká jiná anomálija." Pokrčil rameny. "Patrně zde kdysi nějaká loď musela odhodit svou warpovou gondolu, ili što nibuď takoje a to způsobilo tuto anomáliju."
Spock nedal na sobě nic znát.
"Pane Sulu, naveďte nás k další nejbližší anomálii."
"Nejbližší od nás, nebo v pořadí od původní polohy?"
"Nebudeme to zbytečně komplikovat, pane Sulu, k nejbližší anomálii od naší současné polohy, prosím."
"Rozkaz pane Spocku. Považoval jsem za svou povinnost vás upozornit, že tím pádem dojde k přehození pořadí anomálií k průzkumu."
"Děkuji za informaci, pane Sulu, ale stejně je musíme prozkoumat všechny."
"Jistě pane. K nejbližší anomálii to máme 3 minuty letu."

Na palubě Khellian se rozječela poplašná siréna.
"Všichni muži na svá místa!"
V Sarekově kajutě pípnul interkom.
"Sareku, prosím přijďte na můstek.
"Co se děje, admirále?"
"K naší pozici se blíží čtyři zdejší pozemské křižníky. Potřebujeme vás na můstku, s vašimi znalostmi pozemšťanů nám můžete velmi pomoci."
"Už jsem na cestě."

Spock si na obrazovce prohlížel prázdnotu před lodí.
"Stav, pane Chekove?"
"Kapitáne, rozhodně tam něco je! Na těchto souřadnicích!"
"Děkuji, pane Chekove."
"Pro celou loď: červený poplach!"

"Zbraně připraveny k palbě na váš rozkaz pane Spocku."
"Velmi dobře." Aktivoval spojení do strojovny. "Pane Scotte, buďte připraven zjistit frekvenci jejich maskovacího zařízení, aby nám už nemohli uniknout.
Poručíku Uhuro, zavolejte je na otevřené frekvenci!"

Červený poplach bylo slyšet i na ošetřovně, kde probudil omámeného Kirka. Kirk se namáhavě posadil - a pak se zase zhroutil zpátky. McCoy zahlédl admirálův pokus o "útěk" a okamžitě k němu přiběhl. "Jime, co to děláš!"
Kirk na něj upřel zoufalý pohled. "Kostro, potřebují mne na můstku. Slyšel jsi, je červený poplach."
"Jistě že je, zatraceně, měl jsem ten hlásič raději odpojit… už se stalo… ale ty nejsi ve stavu jít na můstek!"
"Admirál musí být v boji na můstku…"
"K čertu Jime,…"
"Prosím…"
"No dobře … dám ti něco, po čem se trochu vzpamatuješ… ale stejně budeš absolutně nepoužitelný…"
"Díky Kostro."
"Udělej mi laskavost, Jime. S těma všema sajrajtama, co teď v sobě máš, přenech rozhodování Spockovi. V tenhle okamžik nejsi schopen aktivně velet. A oba to dobře víme."

Na můstku Khellian panovala nervozita. Tal seděl ve velitelském křesle, kolem něj stáli z jedné strany poručík Mendak a z druhé strany Sarek. Tomalak obsluhoval jednu z postraních konzolí. Obrátil se na Tala: "Ta pozemská loď nás podle všeho volá."
"Status, subkomandére?"
"Kolem nás jsou zhruba v půlkruhu čtyři zdejší válečné lodě, všechny mají aktivované štíty a nabité zbraně. Je evidentní, že mají minimálně přibližnou představu o naší poloze a je poměrně pravděpodobné, že nás budou schopni zasáhnout, byť naslepo. A vzhledem k tomu, že máme vypnuté štíty půjde každý zásah skrz."
"To je mi známo. Dobrá tedy, komunikace, pusťte nahlas co nám vlastně sdělují!"
"Jistě pane! Je to jen audio. Snažím se vyladit translátor, je to v nějakém pozemském jazyce, ale není to jazyk našich pozemšťanů. Snažíme se to přeložit."
"To unknown starship, identify yourself! Or we will open fire! I repeat! To unknown star(ssss)lodi, identifikujte se! Nebo zahájíme palbu! Palba bude zahájena za 10 - 9 - …"
Admirál Tal nervózně zavelel: "Vypněte maskování, zapněte štíty a nabijte zbraně! RYCHLE!"
"Rozkaz pane!"
"6 - 5 - 4 - 3…"
"Zatraceně, už nás přece musí vidět!" vykřikl Tal.
"2… neznámá lodi vidíme vás! Nepokoušejte se o únik!"
"Kontaktují nás, tentokrát je to i video signál."
"Dejte to na obrazovku! Tal se obrátil k Sarekovi. "Máte největší zkušenosti s pozemšťany z nás všech, proto bude nejlepší, když kontakt uskutečníte vy."
Sarek jen lehce pokývnul hlavou.
Komunikační důstojník oznámil: "Máme signál. Jde na hlavní obrazovku - teď."
Obrazovka se rozsvítila. Objevil se na ní velitel oné pozemské lodi. Sarek čekal nějakého člověka, proto pro něj bylo velkým šokem, když uviděl Vulkánce, jehož tvář mu byla velmi povědomá … vydechl překvapením … "Spocku?!?" V záběru se mihla další postava. Bylo na ni špatně vidět… ne teď se objevila pořádně… a Sarek zažil druhý šok rychle za sebou … "Goerg!?!" … zapotácel se … "Spock a Goerg spolu na jedné lodi?"

Dveře turbovýtahu se se zasyčením otevřely a Kirk opět vstoupil na můstek Enterprise. Stačil ještě zaslechnout odpočítávajícího Sulua a pak uviděl na hlavní obrazovce, jak se před Enterprise zhmotňuje neznámá, byť očividně romulanská, loď.
Spock seděl v kapitánském křesle a očekával zahájení komunikace s onou neznámou lodí. Pak se pohled přepnul na palubu oné lodi. Chvíli měl Kirk pocit, že snad má z těch všech léků halucinace - na můstku oné neznámé lodě evidentně stál velvyslanec Sarek. Vypadal poněkud starší a jakoby unavenější oproti stavu, když ho Kirk viděl naposled, ale byl to zcela nepochybně on. Nebo snad nebyl?
Bylo totiž vidět, že Sareka překvapilo setkání se Spockem více, nežli samotného Spocka. Zatímco Spock nedal najevo žádné emoce, na Sarekovi byly na okamžik emoce až příliš patrné. Hned je však opět dostal pod kontrolu.
Spock řekl tázavým hlasem: "Vy patrně nejste můj otec, ne ve fyzickém slova smyslu, že ne?"
Jeho protějšek jen pokynul hlavou na znamení souhlasu. "Ne ve fyzickém slova smyslu. Ale v biologickém ano. O tom nemůže být pochyb. Kdybyste udělal test naší DNA, nepochybně byste zjistil, že biologicky jsem váš otec." Byl to náznak úsměvu, co problesklo Sarekovou tváří? "Upřímně řečeno, ani nevíte jak rád vás vidím kapitáne Spocku. A vás také…" na okamžik se zarazil, protože si evidentně nebyl jist Kirkovou hodností "… vás také, Gérgu."
Kirk usoudil, že by se měl vložit do dialogu. "Jsem admirál James Kirk z lodě Spojené Federace Planet USS Enterprise. Identifikujte jméno a státní příslušnost vaší lodi."
"Tak tedy admirál…" Opět ten zákmit záhadného úsměvu. "Jak vidím, máme si hodně co říci."

Kapitán Goerg dorazil na můstek tak rychle jak to jen šlo. Teyler měl co dělat, aby kapitánovi stačil.
"Hlášení, první strážní?"
"Kapitáne, zdejší pozemšťané objevili Khellian a donutili ji, aby se demaskovala."
"Dobře, pane Dekkere. Promítněte mi na obrazovku schéma taktické situace."
Na obrazovce se objevilo schematické znázornění polohy Vorgehen vůči Khellian. A také rozmístění čtyř pozemských lodí.
"Jeden z nich je evidentně onen těžký křižník, se kterým jsme se již setkali v systému Barnardovy hvězdy", poznamenal Teyler.
"Další tři jsou nějaká lehčí třída, nicméně jde zcela nepochybně o bojové lodě." Chvíli manipuloval s ovládacím panelem.
"Mezi Khellian a Enterprise probíhá čilý radiový provoz. Pokusím se ho zachytit."
"Pokud se vám to podaří, promítněte nám ho do výřezu, prosím. Rád bych viděl celkové schéma situace."
"Jistě pane. Už to mám!"
V horní části obrazovky se objevily kopie obrazovek z Enterprise a z Khellian.
"Neuvěřitelné…" vydechl Goerg. Na obrazovce z Enterprise viděl sám sebe, to čekal. Ale hned vedle svého dvojníka uviděl dvojníka vulkánce Spocka, přesně toho, kterého před lety vlastnoručně zastřelil.

Sarek překonal šok ze setkání se svým synem a jeho vrahem … vlastně ne se synem, s dvojníkem svého syna a s dvojníkem kapitána Goerga velmi rychle. Vlastně tak ne docela dvojníkem. Ano, tvář, pohyby, to vše bylo stejné. Ale oči, oči byly jiné. Sarek si pamatoval oči kapitána Goerga - modré jako led a stejně tak necitelné. Tento dvojník měl oči tmavé, klidné a přátelské. Sarek cítil, že by tomuto muži mohl důvěřovat a chápal, že mu důvěřuje jeho syn.

Obě strany si vyměnily zdvořilosti - ale žádná se neměla k tomu, aby začala mluvit jako první.

Mlčení nakonec prolomil Spock.

"Sareku, vy a loď na které se nacházíte, zde nemá co dělat. Ani v čase, ani v prostoru a jako takoví představujete hrozbu pro bezpečí Federace. Naopak mou povinností je bezpečí Federace střežit. Pokud s námi nezačnete spolupracovat, nebudu mít jinou možnost, než zahájit palbu."

Sarek se podíval na Tala. Ten rychle naznačil komunikačnímu důstojníkovi, aby na okamžik odpojil obraz i zvuk.

"Co navrhujete Sareku?"

"V tento okamžik navrhuji jim říci vše, co by je mohlo zajímat stran Vorgehen."
Tomalak vybuchl. "Nesouhlasím, Sareku." Obrátil se na Tala.
"Admirále, ve jménu blaha romulanského lidu vás žádám, abyste přerušil spojení a pokusil se odsud probojovat! A to dříve, než tento vulkánský zrádce" ukázal přitom na Sareka "stihne vyžvanit všechno zdejším pozemšťanům. Navrhuji pokračovat v akci s konečným cílem nastolení Romulanské hegemonie."

Tal se podíval tázavě na Sareka. Ten odpověděl: "Admirále, není zapotřebí nějak složité úvahy, abychom zjistili, že proti sobě máme nezvládnutelnou přesilu. Jsme v tomto prostoru cizí a každý po nás může zahájit palbu. Nadto tam někde venku se schovává Vorgehen a ta také nebude se střelbou váhat. Já navrhuji spolupráci."

"A co vy Tomalaku?"
"Můj názor znáte, admirále, já jsem proti."
Komunikační důstojník se osmělil a vstoupil do diskuse. "Admirále, nechci vám do toho mluvit, ale na druhé straně začínají být poněkud nervózní. Ptají se nás, co se děje."
"Dobře." Tal zhluboka vydechl a řekl: "Obnovte spojení."
Obrazovka se rozsvítila.
"Kapitáne Spocku, rozhodli jsme se, že vám maximálně vyjdeme vstříc. Sarek vám vysvětlí vše, co vyžaduje ústní vysvětlení, to ostatní vám pošleme v podobě záznamů.
" Tomalak vyskočil ze svého křesla. "Protestuji, admirále já protestuji! Nesmíme jim nic říkat! Nesmíme!"
Tal se prudce otočil k Tomalakovi.
"Tak dost! Jste zatčen!"
Tal se obrátil na Mendaka.
"Poručíku Mendaku, zavolejte družstvo ostrahy, aby odvedlo subkomandéra Tomalaka do cely."
Mendak se neodvážil říci ani slovo.
"Prosím Sareku, můžete začít."

"Co je vám kapitáne?" zeptal se Dekker. "Vypadáte, jako byste zahlédl ducha."

Teyler se na Dekkera podíval pohledem, který nevěštil nic dobrého. "Pane Dekkere, laskavě držte hubu!"
Goerg se probral z překvapení. "To je dobré, Teylere. Pan Dekker pochopitelně nemůže vědět nic o mé historii s pány Sarekem a Spockem." Cynicky se usmál. "Je to vlastně symbolické. Vorgehen bude stát za definitivní zkázou Sarekovy rodiny, v našem vesmíru, stejně jako v tomto."
Kapitán opět začal velet.
"První strážní?"
Dekker se napřímil do pozoru. "Jawohl?"
"Naplánujte naši trajektorii tak, abychom mohli vystřelit plnou salvu ze všech zbraní do břicha Khellian. Mají sice

zapnuté štíty, nicméně s trochou štěstí jim je shodíme."
"Zum Befehl!"
"Teylere!"
"Jistě pane?"
"Vezmete si družstvo našich HO-truppen. Provedete výsadek na palubu Khellian, pokud to bude možné. Zajistíte všechny dostupné materiály o romulanském zásahu v minulosti."
"Rozkaz pane! Když se to povede, tak nám to velmi pomůže!"
"Pro celou posádku: všichni muži na svá místa! Připravit všechny zbraně!"
"Heil Führer!"

Na palubě Reliant se mezitím šéfinženýr Kyle nevěřícně díval na hodnoty z palubních senzorů.
"Kapitáne, máme na senzorech něco velmi neobvyklého."
"Kyle, co máte? Doufám, že je to něco opravdu důležitého…"
"To si myslím, že je. Promítnu to na hlavní obrazovku. Podívejte se na to."
"Co mám vidět?"
"Vidíte ten bod, který se rychle pohybuje?"
"Ano… vidím. Vy myslíte, že to je nějaká loď?
"Naprosto určitě. Pohybuje se po vynucené trajektorii. Ale nemůžu ji zachytit radarem."
"A jak jste se o ní tedy dozvěděl?"
"Optický scanner prohlížel danou část vesmíru a našel ji. Ale na radaru nic není."
"Identifikace?"
"Neznámá loď neznámé konfigurace. Podobná pozemským lodím, ale ne identická."
"Dobře, pane Kyle. Sledujte ji dál. Průběžně předávejte řízení palby údaje o poloze oné lodi. Je možné, že budeme muset narychlo zahájit palbu."
"Rozkaz pane!"

Vorgehen se blížila k cíli vysokou rychlostí po ladné křivce. Kapitán Goerg seděl napjatě ve svém křesle. Kormidelník monotónním hlasem oznamoval vzdálenost od cíle.
"Jsme na dostřel, pane!" oznámil kormidelník.
"Pokračujte blíž k cíli", nervózně vyštěkl Goerg. "Chci je hned první salvou co nejvíce poškodit!"

"Kapitáne, už mám jasný pohled na tu loď" oznámil Kyle kapitánovi Reliant. "A skutečně to není žádná z našich!"
"Dobrá. Komunikace, oznamte ostatním lodím, že tu máme společnost. Řízení palby: zaměřte tu loď tak nejlépe, jak to umíte. Připravte se zahájit palbu na můj povel."
Loď se blížila. Její silueta již byla nádherně vidět. Byla podobná lodím Federace - a přece byla odlišná. Ani ne tak v celkovém provedení, jako v drobných detailech: tam kde byla loď Federace elegantní, ba možná až zbytečně elegantní, dávala tato loď přednost eleganci agresivní.
"Kontaktujte Enterprise, musím mluvit s admirálem. RYCHLE!"

Mendak zavřel Tomalaka do cely. Tomalak se evidentně nehodlal se svým osudem smířit.
"Mendaku, zatraceně, nevidíte, jakou děláte hloupost? Jakou děláME hloupost, tím že komunikujeme s pozemšťany?
"Admirál uděluje rozkazy, já je poslouchám", prohlásil bezvýrazně Mendak.
"Mendaku, to si opravdu neuvědomujete, co se zde děje?"
"Až moc dobře, subkomandére. A také dobře vím, že vás irituje fakt, že jste díky Talově přítomnosti na palubě přišel o velení i o hodnost. Jedno vám mohu říci předem: budete mít svou hodnost i svou loď již velmi brzy."
"Cože…?" překvapený Tomalak nevěřil svým uším.
"Zatím zde počkejte, než pro vás někdo přijde."

Kirk seděl ve svém křesle a lehce poklimbával. Spock zatím stál před hlavní obrazovkou a vedl rozhovor se Sarekem. Vše probíhalo klidně a hladce…
Uhura se obrátila k admirálovi: "Admirále, zpráva nejvyšší priority z Reliant. Kapitán Terrell chce s vámi mluvit. Místo Kirka se ozval Spock.
"Poručíku, dejte tu zprávu do výřezu na hlavní obrazovku."
Kirk se narovnal v křesle a zmohl se pouze na: Ano… jistě… udělejte to jak říká pan Spock."
Ve výřezu se objevil kapitán Terrell.
"Admirále, pan Kyle zaměřil něco moc divného, podívejte se na to!"
"Pan Kyle? Jak se mu daří?" zeptal se zcela mimo souvislost Kirk.
"Daří se mu docela dobře, ale teď není vhodný okamžik na společenskou konverzaci, zatraceně, podívejte se, co jsme zaměřili!" Na obrazovce se objevila silueta lodi. Stejná silueta, jako v systému Barnardovy Hvězdy.

"Fascinující. Kapitáne, předejte nám i ostatním lodím všechno dostupná data. Máte povolení k zahájení palby dle uvážení."
"Ano pane Spocku."
Spock se obrátil na Sareka. "Blíží se loď vašich nepřátel, měli byste se věnovat obraně. Enterprise končí."

Jako první vypálila svá torpéda Reliant. Jako druhá Tempest. Pak se přidala Enterprise. Zasáhla všemi torpédy. Saratoga zatím palbu neotevřela, manévrovala do výhodnější pozice.
"Pane Chekove, skvělý zásah!"
"Děkuji kapitáne!"
Kirk se s námahou narovnal v křesle.
"Spocku, pojďte sem, rychle."
Spock přistoupil k admirálovi.
Spocku, jsem poněkud nadrogovaný, takže je možné, že mám zkreslený dojem, ale přesto… nesmí nám ani jedna z těch lodí uniknout, to je doufám jasné. A že se o to v tomto zmatku pokusí, to nemusím zdůrazňovat.
" "Zcela bez diskuse, admirále."
"Fajn. Takže. Vydejte rozkazy TF 18, aby pronásledoval tu z lodí, která se pokusí o únik ze Sluneční soustavy. A tu která zůstane zde, budeme pronásledovat my. Pokud budou utíkat ze soustavy obě, začne TF 18 pronásledovat první z nich, my a Soyuz pak druhou, je to jasné?"
"Zcela admirále."

Vorgehen se otřásla náhlým zásahem.
"Stav, první strážní?"
"Pane, byli jsme zasaženi torpédem z jedné jejich lodi. Další torpédo nás těsně minulo!"
"Přerušit útok! Úhybné manévry!"
Další dvojice torpéd jen těsně minula Vorgehen.
"Pálí na nás i další loď!"
"Kormidelníku, dostaňte nás do střelecké pozice vůči Khellian! Chci je alespoň zasáhnout, když už je nemůžeme zničit!
"Rozkaz pane!"
Vorgehen se otřásla dalším zásahem. A dalším. A dalším. A ještě jedním.
"Pane, ten těžký křižník na nás zahájil palbu!"
"Stav štítů?"
"58% procent. A to jenom díky tomu, že nás nedokáží pořádně zaměřit a tak posílají torpéda se širokým nastavením.
Kormidelník oznámil: "Jsme v pozici vhodné pro otevření palby na Khellian, pane!"
"Vypnout rušení! Palte vším co máme!"

Na palubě Khellian nikdo nevěřil, že by se mohla blížit nepřátelská loď. Senzory přece nic neukazovaly…
Z ničeho nic dostala sérii zásahů. Admirál Tal vyštěkl na posádku můstku: "Hlášení!"
"Pane, pod námi zezadu se objevila Vorgehen! A pálí ze všech zbraní!"
Tal okamžitě pochopil, proč pozemšťané z ničeho nic otevřeli palbu na neznámý cíl a co mělo znamenat Spockovo varování.
"Stav štítů?"
"Zadní štíty jsou na 28% a klesají, pane!
"Vypalte ze záďových disruptorů a otočte nás, abychom mohli zahájit palbu příďovými zbraněmi! RYCHLE!"
"Jistě pane!"
Khellian se otřásla dalším zásahem.
"Zadní štít je jen na 21%, pane!"
Tal omámeně pozoroval, jak se uprostřed toho všeho zmatku otevřely dveře na můstek. V nich stál poručík Mendak, v ruce držel disruptor.
Tal zaslechl jak Mendak říká: "Ve jménu romulanského lidu a z moci svěřené mi Tal Shiar vás zbavuji velení na lodi Romulanské republiky Khellian."
Pak už jen zahlédl úzký zelený paprsek, světlo … teplo … a nicotu…
Poručík Mendak se rozhlédl po můstku. Posádka stále odmítala uvěřit vlastním očím. Mendak nelenil.
"Ostraho, propusťte subkomandéra Tomalaka!"
Pak se obrátil k pilotovi.
"Úhybné manévry!"
"Jistě pane!"
Kolem lodi proletěla další šňůra torpéd z Vorgehen.
Uplynulo několik desítek sekund, během nichž Khellian nedělala nic jiného, než že vymanévrovávala útoky Vorgehen. Ostatně, sama Vorgehen se ocitla pod palbou celé divize pozemských křižníků a tak měla brzy dost co dělat sama se sebou.
Dveře můstku se otevřely a Tomalak vstoupil na můstek.

"Můstek je váš, kapitáne Tomalaku!" oslovil Mendak příchozího.
"Kde je admirál Tal?"
"Admirál Tal byl shledán neschopným velení a byl za svou neschopnost po zásluze potrestán."
Tomalak neřekl nic. Přešel k velitelskému křeslu a posadil se do něj.
"Stav warp pohonu?"
"Jsme schopni přejít na warp, kdykoliv si to budete přát, pane!"
"Nuže, odletíme odsud. Připravte se na přechod na warp."
"Kurs, pane?"
"Leťte k… Alfa Centauri. Je to nejbližší hvězda k tomuto systému.
"Rozkaz pane! Přechod na warp - teď!"

Khellian vyrazila kupředu nadsvětelnou rychlostí. Jako první se za ní pustila Saratoga, pak Tempest a nakonec i Reliant. Kapitán Goerg najednou zjistil, že na jeho loď skoro nikdo nestřílí a že i jeho vlastní seznam cílů se nápadně zredukoval.
"Dekkere, je volná cesta směrem do nitra Sluneční soustavy?
"Vypadá to, že ano, pane! Žádná zdejší loď nám vyloženě nestojí v cestě."
"Výborně. Enterprise setřeseme, jakmile přejdeme na VK.
Kormidelníku, přechod na VK - Los!"
"Zum Befehl, Herr Kapitän!"
Vorgehen zamířila do nitra Sluneční soustavy.
"Kapitáne, promiňte, ale proč letíme do nitra Sluneční soustavy? Neměli bychom spíš pronásledovat Khellian?" zeptal se nesměle Teyler.
"Jistě, Teylere, asi by bylo správnější se pustit za Khellian, ale na druhé straně - jdou po ní tři zdejší lodě a to ji na nějakou dobu zaměstná. A my mezitím odcestujeme do minulosti a zachráníme naši Říši - teď když už víme, co se stalo a kdy se to stalo, to bude poměrně jednoduché."
Teyler se zamyslel. "Do jaké doby chcete odletět, kapitáne?"
"Dobrá otázka. Myslel jsem na dobu těsně po Světové válce. To nám dá dostatek času na infiltraci a zajištění romulanských agentů. Proč Teylere?"
"Víte, kapitáne… stále mi nejde z hlavy ten meteorit z roku 1908. Jedna z teorií praví, že to mohla být vesmírná loď…"
"Ale no tak, Teylere. Nechte už toho fantazírování a soustřeďte se raději na přípravu naší akce v minulosti."
"Rozkaz pane!"

Enterprise byla najednou sama. Kirk jen nevěřícně zíral na obrazovku.
"Hlášení pane Spocku?"
"Všechny lodě opustily tuto část vesmíru, admirále. TF 18 pronásleduje romulany - v souladu s předchozími rozkazy."
"Dobře. Co navrhujete, pane Spocku?"
"Admirále, bude jen logické upozornit ostatní lodě flotily v tomto systému a pak pronásledovat Vorgehen."
"Souhlasím. A jsme ji schopni zaměřit?"
"Prozatím ano. Každopádně, máme k dispozici Soyuz a ta je bude schopna zaměřit zcela určitě."
"Tak tedy začněme s pronásledováním, pane Spocku. Nemáme na to všechen čas vesmíru."

Goerg se nervózně vrtěl ve svém křesle.
"Dekkere, jak to vypadá?"
"Kapitáne, vypadá to, že jsme všechny setřásli!" vítězoslavně oznamoval Dekker. "Enterprise podle všeho teprve zjišťuje, co se vlastně stalo."
"A v našem okolí je někdo?"
"Jeden zdejší křižník. USS Soyuz. Ale drží se v uctivé vzdálenosti od nás."
"A před námi?"
"Pane, to je těžké. Detekuji tam spoustu lodí, ale nedá se zcela s určitostí říci, které z těchto lodí jsou civilní a které válečné."
"Dobře. Začněte s Teylerem pracovat na přípravě našeho skoku do minulosti."
"Rozkaz pane. Ještě něco. Strojovna nás informuje, že budeme muset snížit náš VK faktor, tak jak se budeme přibližovat do nitra Sluneční soustavy. Pokud mají zdejší lodě poněkud odlišný systém pohonu, je možné, že nás mohou dohnat."
"Beru na vědomí. I s tímto rizikem to prostě budeme muset nějak zvládnout."

Enterprise po dlouhém rozjezdu konečně vyrazila za Vorgehen. Scotty opakovaně protestoval proti "předčasnýmu přechodu na warp" a loď samotná se při přechodu na warp silně rozvibrovala - až měl na okamžik Kirk strach, aby se nerozpadla.
"Spocku, co myslíte, co má ta loď v úmyslu dělat?"
"Admirále, mám za to, že se pokusí o cestu časem."
"Kirk se ospale protáhnul. "Také si to myslím. A také si myslím, že na mne konečně začínají zabírat ty všechny léky od

McCoye."
"Nechtěl jsem o tom mluvit, admirále, ale musím říci, že se docela divím, že jste ještě neusnul."
Kirk ospale zívnul. "To bylo tím vzrušením." Usmál se. "Adrenalin je mocná droga, pane Spocku, to ostatně oba dobře víme, že?" Vstal, zapotácel se a usedl opět ztěžka do křesla.
"Admirále, asi bude nejlepší, když zavolám doktora McCoye, aby vám pomohl na lůžko."
"Áááno… to bude nejlepší" napolo zívnul Kirk.
McCoy dorazil na můstek během několika minut. Admirál spal ve svém křesle jak nemluvně.
"No skvěle Spocku. Teď abych ho ještě k tomu všemu odnes do postele. Zatraceně, jsem doktor a ne nosič!"
"Doktore, není zapotřebí se uchylovat k emocím. Admirála pochopitelně odnesou jiní členové posádky. Vy budete poskytovat odborný dozor. Za jak dlouho myslíte, že se admirál probere?"
"Těžko říct, Spocku. Odhaduju, že dřív jak za dvě hodiny ho ani nebude mít cenu budit."
"Bude to nutné. V té době budeme dohánět Vorgehen."
"No dobře Spocku. A teď, kde jsou ti přislíbení nosiči?"

Vorgehen se nacházela již velmi hluboko ve Sluneční soustavě.
"Teylere, jak jste na tom s přípravami ZVK?"
"Hotovo, pane. Výpočty jsou zadány do počítače. Můžeme to kdykoliv spustit."
"Velmi dobře. Přijďte na můstek, prosím."
"Ano pane!"
"První strážní?"
Dekker se narovnal od konzoly. "Pane?"
"Situace kolem nás?"
Pane, Enterprise nás začala velmi zvolna dotahovat. Ale prozatím nepředstavuje vážný problém. Pokud vše půjde podle plánu, tak by nás neměla dohonit."
"Takže máme volnou cestu?"
"Ne tak docela pane. Zdejší válečná flotila se nám snaží zabránit v průletu za každou cenu. Nasadili na nás dokonce několik bitevních lodí!"
Teyler dorazil na můstek. Kapitán se k němu otočil s otázkou: "Teylere, co se stane, když budeme muset spustit ZVK pod nepřátelskou palbou?"
"Záleží na tom, jaké zbraně použijí." Teyler pokrčil rameny. "Odhaduji, že nás to může pošoupnout o pěkných pár let mimo cílovou éru, ať už do minulosti nebo do budoucnosti."

Od Slunce letěla vstříc Vorgehen flotila pozemské obrany. Dvojice obrovitých bitevních lodí byla doprovázena křižníky těžkými i lehkými a celou smečkou torpédoborců. Federace vyslala své nejlepší lodě, aby čelily hrozbě z neznáma.
Na můstku vlajkové lodi flotily, na bitevní lodi Federation, seděl ve velitelském křesle admirál Cartwright. Cartwright nebyl z nadcházejícího střetnutí nervózní, oprávněně věřil v sílu svých obrněnců a doprovodných lodí. Bitevní lodě třídy Federation byly chloubou Hvězdné Flotily a připomínaly ostatním mocnostem, že Federace je schopna odpovědět na jakýkoli agresivní čin s veškerou razancí. Klingoni zkusili střetnutí s obrněnci této třídy vyprovokovat - a výprask, který dostali, jim stačil natolik, že už nikdy nezaútočili na systém chráněný těmito loděmi.
Ne vše kolem třídy Federation však bylo idylické. Po celé Federaci se ozývaly bez přestání hlasy, které tvrdily, že třída Federation je provozně zbytečně drahá a že z prostředků, které Hvězdná Flotila každoročně vynakládala na svou bitevní "fleet in being" by bylo možno provozovat několik flotil podstatně užitečnějších těžkých a lehkých křižníků. Navíc třída Federation trpěla přehnaným namáháním konstrukce trupu v důsledku použití tří gondol nadsvětelného pohonu a ani refit, provedený velkým nákladem v první polovině 70. let situaci nezlepšil - naopak, zhoršil ji natolik, že třída Federation měla zakázáno v běžném provozu používat Warp faktor vyšší než 3, jinak docházelo k výrazné degradaci strukturální integrity lodi. Celá třída Federation byla původně zamýšlena jen jako řešení dočasné - ale Organianská smlouva o příměří a zejména její odzbrojovací dodatek se postaraly o to, že podstatně kvalitnější konstrukce bitevních lodí zůstaly pouze jako projekty na rýsovacích prknech svých konstruktérů.
Nyní se tedy lodě USS Federation a USS Star Union chystaly na to k čemu byly stvořeny: k boji s nepřítelem.
Admirála Cartwrighta zastihla krize kolem Vorgehen zrovna když si prohlížel plány bitevního křižníku nové generace. Šlo o impozantní návrh bitevního plavidla, nicméně celá věc měla drobný háček: tentýž odzbrojovací dodatek k Organianské smlouvě o příměří, který zabránil Federaci v konstrukci nových bitevních lodí, bránil i konstrukci tohoto bitevního křižníku. Nicméně, analytici tvrdili, že našli skulinu v dohodách: dohody povolovaly stavbu lodí pro vědecké účely bez jakýchkoliv omezení. Proto bylo rozhodnuto, že vývoj bitevního křižníku nové generace bude zahájen pod záminkou konstrukce transwarp pohonu. Admirál Cartwright se vždy v duchu usmál, když si na tuto fintu vzpomněl. Příjemné myšlenky na "nové hračky" však byly zatlačeny nepříjemnou realitou.
"Pane, zpráva z lodi USS Nelson. Navázali kontakt s neidentifikovanou lodí. Pravděpodobně se jedná o tu záhadnou ekosskou loď Vorgehen. Ptají se, zda se smí pustit blíž a zahájit palbu!" Spojovací důstojník na Federation jen stěží potlačoval vzrušení v hlase: po všech těch letech strávených na přehlídkách a v doku, konečně akce!
"USS Nelson? Není to vlajková loď 4. divize torpédoborců"? Cartwright dobře věděl, že je, ale je dobré dát podřízeným možnost, aby mohli svého šéfa náležitě informovat, dodává jim to pocit vlastní důležitosti. Nespletl se.
"Ano, pane!" Hrdost na to, že může "svého" admirála informovat z mužova hlasu téměř odkapávala.

"Dobře. Zeptejte se jich, zda je v okolí nějaký z našich křižníků a pokud ano, ať zahájí akci. Pokud ne, ať na nějaký laskavě počkají."
"Pane, v jejich oblasti se nachází křižníky USS Farragut a USS Republic."
"Výborně. Ať zahájí akci dle uvážení. Co Jim Kirk a jeho Enterprise, jak jsou na tom?"
"USS Enterprise hlásí, že pronásleduje onu neidentifikovanou loď. Admirál Kirk je dočasně neschopen služby, velení má kapitán Spock. Kapitán Spock očekává bojový kontakt s nepřítelem během třiceti minut."
"Informujte je, aby se k nám dle možností připojili. Stav neznámé lodi?"
"Stále letí na warp, pane."
"Informujte jak náš operační svaz, tak operační svaz Star Union, aby všechny lodě, které nemají bezprostřední kontakt s nepřítelem vyhlásily červený poplach. Ať přejdou na warp 2 a začnou oblétával dokola Slunce. Je možné, že se ta neznámá loď pokusí využít Slunce k prudkému zrychlení a tomu musíme být schopni zabránit."
"Rozkaz pane!"
"Pro celou loď: červený poplach. Přejít na warp 2."

Kirk se malátně probral z bezesného spánku. Podíval se na hodiny a zjistil, že o sobě nevěděl téměř hodinu a tři čtvrtě. Namáhavě se posadil na postel. Pak mu došlo, že ho do ní musel někdo odnést, protože poslední co si pamatoval, byl můstek. Na noční stolek mu nějaká dobrá duše přichystala sklenici vody. Hltavě ji vypil, až se přitom rozkašlal. To ho částečně vzbudilo. Rozhlédl se po kajutě. Na stole stála termoska a šálek. Po druhém šálku kávy se začal opět cítit jako živý člověk a ne jako chemikáliemi preparovaná mrtvola. Aktivoval komunikátor.
"Můstku, zde admirál Kirk. Jak to vypadá?"
Ozval se Spock. "Rád vás slyším, admirále. Můžete přijít na můstek?"
"Jsem na cestě. A ještě něco, řekněte doktoru McCoyovi, ať také přijde na můstek. Co nejdřív."

McCoye potkal Kirk v turbovýtahu.
"Kostro?"
"Ano, Jime?"
"Ty víš co ti chci říct."
"No, přesněji řečeno, tuším. Ale…"
"Nic neříkej. Slibuji, že ode dneška budu chodit na řádné lékařské prohlídky včas a vždy dám na tvé rady. Ale něco za něco, ano?"
"A sice?"
"Už se nikdy, opakuji NIKDY nepokoušej kohokoliv z posádky léčit uprostřed bojové akce, jasné?"
McCoy vypadal otráveně. Ale nahlas řekl jen: "Jasné, Jime." Po chvíli váhání řekl ještě: "Promiň mi to."
"No, řekl bych, že nemůžeš za to, že trpím vzácnou alergií na Retnax V."
"To ne, ale zatraceně, měl jsem udělat testy, než jsem ti ten mizernej sajrajt dal."
"Domluvíme se, Kostro. Já nedám do hlášení, že ses mne pokusil zabít," Kirkův široký úsměv prozrazoval, že by to neudělal tak jako tak "a ty nedáš do hlášení, že jsem ignoroval tvé výzvy, abych se dostavil na zdravotní prohlídku, ano?"
McCoy se zeširoka usmál. "Ještě si rozmyslím, jestli na tuhle dohodu přistoupím, Jime!"

Dveře turbovýtahu se otevřely a Kirk a McCoy vstoupili na můstek.
Jeden z mladých praporčíků na můstku se předpisově vztyčil do pozoru a zavelel: "Admirál na můstku!"
"Pohov, pánové. Situace, pane Spocku?"
"Admirále, pronásledujeme loď Vorgehen. Před několika minutami s ní navázaly bojový kontakt další lodě Federace. Loď stále letí nízkým warpem a míří přímo ke Slunci."
Kirk se podíval lehce překvapeně na Spocka.
"Takže pane Spocku, je možné, že by se ta loď mohla opět pokusit o time warp?"
"Shledávám to vysoce pravděpodobným, admirále."
"V tom případě proveďte předběžné výpočty nutné ke sledování oné lodě. Pokud to bude třeba, tak ji budeme pronásledovat třeba až do pravěku!"
McCoy se na Kirka podíval tázavě: "Jime, ty a Spock jste si nějak moc jistí, že ta loď bude cestovat časem."
"Kostro, teď není čas na vysvětlování."
"Opravdu? Já si naopak myslím, že teď je na to ten nejlepší čas. Mluvíte tady o cestování časem jako by o nic nešlo. A přitom jde o strašně moc!"
Kirk se podíval s bezradným výrazem na Spocka. Ten pochopil, že admirál od něj očekává pomoc.
"Doktore, jistě si vzpomínáte, že v systému Barnardovy Hvězdy jsme detekovali reziduální stopu time warpu."
"Samozřejmě Spocku. Nejsem natolik zapomnětlivý, abych si to ještě nepamatoval."
"Jak tedy sám vidíte doktore, jedna z možností je, že ta loď cestuje v čase. Proto musíme být připraveni na všechny eventuality."
"Můžete mi vysvětlit, proč by proboha měla ekosská loď cestovat v čase, Spocku?" zareagoval McCoy poněkud podrážděně.
Odpověď už nedostal, protože Sulu z ničeho nic vykřikl: "Jsme ve vizuálním dosahu!"
Kirk využil situace k odvedení pozornosti od problému: "Dejte to na obrazovku Sulu. Rychle!"

Na hlavní obrazovce se objevil záběr na Vorgehen letící přímo ke Slunci. Kolem ní kroužily jak neodbytné vosy dva torpédoborce třídy Saladin refit. Třetí loď téže třídy viditelně zaostávala a měla nějaké problémy s pohonem.
"To jsou lodě Nelson a Scipio" komentoval obraz Sulu. "Loď Sargon dostala zásah torpédem z Vorgehen na gondolu a vypadla z warpu."
Obě lodě prováděly riskantní průlety ve vysokém warpu kolem Vorgehen, přitom vždy vypustily jedno až dvě torpéda. Několikrát se jim dokonce podařilo Vorgehen zasáhnout, ale bez výrazného vnějšího efektu. Vorgehen jim občas odpovídala svými torpédy. Při jednom z průletů dostala loď Nelson zásah do talíře dvěma torpédy z Vorgehen. Loď okamžitě zpomalila a stáhla se do bezpečné vzdálenosti. Scipio se odpoutala a přemístila se tak, aby mohla v případě potřeby krýt své sesterské lodě. Vorgehen po ní vypálila torpédo ze zadního torpédometu, ale tentokrát cíl minula.
"K pozici Vorgehen se rychle blíží lodě Farragut a Republic" oznamoval Sulu. "Další lodě jsou v záloze, včetně bitevních lodí Federation a Star Union."
Nuže pane Spocku, co navrhujete? Zdá se, že Hvězdná flotila zmobilizovala co mohla!" obrátil se Kirk ke Spockovi.
Ten po chvíli uvažování odpověděl: "V tom případě navrhuji, aby se Enterprise zbytečně nemíchala do boje. Jen bychom ostatním překáželi."
"Souhlasím, Spocku. Pokračujte prosím ve svých výpočtech."
"Jistě admirále."

Vorgehen se již velmi přiblížila ke Slunci. V té době ji již pronásledovalo několik lodí Federace, včetně obou obrněnců. Kapitán Goerg neustále držel VK rychlost, dobře věděl, že jakmile by opustil VK, byla by jeho loď okamžitě rozstřílena na kusy. Takhle jen občas udeřilo do štítů Vorgehen fotonové torpédo nějaké šťastné lodi. Ale i tyto náhodné zásahy stačily, aby fregatní kapitán Teyler musel každou chvíli přepočítávat plánovaný ZVK.
Na palubě Federation se admirála Cartwrighta zmocnila lovecká horečka. Federation se neúčastnila zběsilé palby nazdařbůh, kterou provozovaly ostatní lodě. Cartwright naopak nařídil zadržet palbu, dokud nebude úspěch garantován a byl rozhodnut si vybudoval kvalitní střeleckou pozici za každou cenu. Nařídil dokonce, aby Federation letěla maximálním možným warpem, bez ohledu na blízkost Slunce a naříkající strukturální integritu lodi. Cartwright byl rozený hazardní hráč a byl ochoten na vítězství vsadit cokoliv.
Měl už vymyšlený plán. Zatímco Vorgehen (jméno už bylo bez problému čitelné) poletí nad povrchem Slunce, Federation se dostane nad ní a poněkud před ní a pak prudce přibrzdí, otočí se o zhruba 60 stupňů vertikálně a vypálí šňůru torpéd. Ta buď zasáhnou přímo Vorgehen, nebo zvednou na povrchu Slunce tak silnou protuberanci, že bude Vorgehen buď usmažena, nebo přinucena razantně změnit kurs. Každopádně ji to vyhodí z warpu. A pak se uvidí…
Federation dosáhla plánované pozice a Cartwright vydal rozkaz k provedení svého plánu. Torpédomety Federation opustilo téměř současně 8 torpéd. Tři torpéda zasáhla cíl. Vorgehen se silně zakymácela a její kormidelník měl co dělat, aby ji udržel na rovném kurzu. Dalších pět torpéd zasáhlo povrch Slunce. Přesně dle plánu se zvedla vysoká protuberance. Vorgehen do ní vletěla - a už z ní nevylétla!

"Pane Spocku? Co si o tom myslíte?"
"Admirále, detekuji zbytkovou signaturu time warpu. Vorgehen nebyla zničena. Stačila přejít na time warp."
"Zatraceně Spocku, vy jste si tím opravdu nějak moc jistý!" zareagoval podrážděně McCoy. "Všichni jsme viděli, jak ta loď vletěla do té protuberance. To přece nemohla přežít!"
"Ano, to si jistě v první chvíli budou všichni myslet, doktore. Ale ujišťuji vás, že zničení lodi by vypadalo podstatně jinak, to mi můžete věřit."
Ozvala se Uhura. "Admirále, admirál Cartwright gratuluje všem zúčastněným lodím a děkuje jim za účast v akci. Oznamuje konec akce…"
Spock jen kroutil hlavou. "Je až nepochopitelné, jak pozemšťané snadno uvěří tomu, co chtějí aby bylo pravda a ne tomu, co pravda je."
"Máte snad nějaký lepší návrh Spocku? Ta loď byla zničena, neslyšel jste?" prohlásil podrážděně McCoy.
"Doktore, já jsem Vulkánec. Věřím jen své logice a emoce přenechám vám. Ostatně máte jich dostatek za nás oba. Detekoval jsem time warp a na tom nic nezmění ani prohlášení admirála Cartwrighta."
"Vy jeden zelenokrevnej hnidopichu…"
"Ale no tak, Kostro, mírni se. Spock má, myslím, pravdu. Bylo by to až příliš snadné, než aby to byla pravda."
"Děkuji admirále."
"Ale Spocku, pokud opravdu odcestovali do minulosti s cílem ji změnit, proč tu ještě pořád všichni jsme?"
"Je jisté, že onen útok admirála Cartwrighta měl přece jenom nějaký pozitivní efekt. Podle mých výpočtů vychýlil jejich time warp a tak se jejich loď nutně ocitla někde jinde než původně plánovali. Náprava onoho stavu jim bude chvíli trvat. Neměli bychom nicméně spoléhat na naše štěstí a urychleně se za nimi vypravit do minulosti."
"Dobrá pane Spocku, zadejte potřebné údaje do navigačního systému."
"Jistě admirále."
Enterprise začala nabírat potřebnou rychlost pro provedení time warpu.
Uhura se náhle otočila ke Kirkovi. "Volá nás USS Federation. Admirál Cartwright se ptá, co to děláme."
"Uhuro, sdělte admirálovi, že provádíme jistý experiment s naším pohonem…"
"To nám určitě sežere" zažbrblal polohlasně McCoy.
"Pane, admirál Cartwright nařizuje, abychom okamžitě přerušili time warp!"

"Uhuro, předstírejte poruchu na komunikačním zařízení!"

Enterprise přešla na time warp.

Loď se vynořila ve stejném prostoru, ale v jiném čase.
"Pane Sulu, pane Chekove, senzorový průzkum na přítomnost jiných lodí!"
"Negativnyj, admirále. Zděs ničevó nět."
"Dobrá. Pane Sulu, nastavte kurs k Zemi. Pane Spocku, hledejte zbytkovou time warp signaturu! Kam jsme se to vlastně dostali?"
"Admirále, nejsem schopen detekovat žádnou zbytkovou time warp signaturu, kromě té naší, rozhodně ne v této blízkosti Slunce. Přesné datum vám budu schopen říci za několik minut." Spock chvíli manipuloval se svými přístroji. "Podle posunů hvězdných pozic jsme se dostali na začátek 20. století. Přesné datum je: 26. června 1908."

část 5.
Čas otázek...

Khellian prchala pryč ze Sluneční soustavy. Její nový velitel Tomalak záhy zjistil, že sice pozemské lodě nejsou schopny akcelerovat na warp tak rychle jako jeho loď, ale zato jsou schopny udržet vyšší warp rychlost po delší dobu a tím kompenzovat případný náskok, který by byla Khellian schopna získat. Také jejich senzory musely být velmi dokonalé - ať Khellian dělala se svým maskovacím zařízením co dělala, pozemské lodě ji vždy opět vypátraly.
Sarek měl "domácí vězení" ve své kajutě. Tomalak byl sice oficiálně velitel, ale ve skutečnosti na Khellian nyní velel Mendak. Stonn se přidal na Mendakovu stranu a nyní pracoval na výpočtech dalších vhodných časových ohnisek.
Loď mířila k hvězdné soustavě Alfa Centauri. Tomalak doufal, že se dokáže v tamním poměrně nepřehledném systému odpoutat dotěrných pronásledovatelů - a to i za tu cenu, že bude muset opět použít time warp. Netušil, ba ani tušit nemohl, že Alfa Centauri je jedním ze středisek Federace a že se stejným úspěchem by se mohl chtít schovat ve Sluneční soustavě a že time warp se nakonec ukáže jako jediné použitelné východisko.

Kapitán Clark Terrell z hvězdné lodi Reliant měl přesně opačné problémy. Uvědomoval si až moc dobře, že systém Alfa Centauri je velmi nepřehledný a že se v něm jedna loď může ztratit velmi snadno. Náladu mu nezlepšila ani zpráva od admirála Cartwrighta, která kategoricky zakazovala pronásledovat jakoukoli loď časem. Z nejasných náznaků, které admirálovi v rozčilení uklouzly, usoudil Terrell, že admirál Kirk provedl opět jeden ze svých kousků a vzal Enterprise na cestu do minulosti - a tentokrát bez souhlasu velení.
Alfa Centauri sice byla jednou z nejdůležitějších soustav Federace, nicméně jak se záhy ukázalo, v celém systému Alfa - Proxima se nenacházela jediná opravdu bojová loď! Pravda, lodí s registrací Hvězdné flotily tam bylo docela dost, ale až na jednu loď třídy Hermes šlo vesměs o zcela nebojová plavidla tříd Oberth a Ptolemy.
První důstojník, komandér Winslow, se zvedl od komunikační konzoly a obrátil ke kapitánovi: "Pane, základna Alfa Centauri nás informuje, že odklání veškerou civilní dopravu z oblasti. TF 18 bude mít volné pole působnosti."
"Děkuji, pane Winslowe. Pane Kyle?"
"Ano, kapitáne?"
"Jak je na tom strojovna?"
"Reaktor běží přesně tak, jak má, pane." A jako by tušil další kapitánovu otázku, Kyle ihned dodal: "Zbraně jsou také plně funkční. Jen mi dělá starosti naše zásoba torpéd. Nemáme jich zrovna nadbytek."
"Beru na vědomí, pane Kyle." Kapitán Terrell se ještě jednou obrátil na spojovacího důstojníka: "Zjistěte, jak jsou na tom ostatní lodě."
"Ano pane." Spojař chvíli manipuloval s ovládáním komunikace a nepříliš zřetelně hovořil do mikrofonu. "Pane, Saratoga hlásí, že je plně bojeschopná. Tempest rovněž hlásí plnou bojovou připravenost. Soyuz je rovněž v pořádku, ovšem kapitán Bennett upozorňuje, že má na palubě pasažéry, kterým se vyjížďka ani trochu nelíbí."
Velení přikleplo Soyuz k TF 18 pod záminkou lepšího sledování neznámé romulanské lodi (admirál Kirk se jaksi mimochodem opomenul zmínit zbytku flotily, že zná její jméno). Kapitán Bennett hnal svou loď šíleně vysokým warpem, až hrozilo nebezpečí poškození hlavního reaktoru a selhání strukturální integrity lodi - a to vše jen proto, aby dohnal ostatní lodě TF 18. Když o tom tak kapitán Terrell přemýšlel, nevěděl, jestli je Soyuz pro TF 18 pomoc nebo přítěž. Nejspíš obojí. Lodě TF 18 byly schopny sledovat neznámou loď i bez senzorů Soyuz. A navíc byl kapitán Terrell neustále obtěžován profesorem Limetree, který považoval za nutné požadovat vysazení na nejbližší Hvězdné základně nebo obydlené planetě ve zhruba hodinových intervalech. Ani další pasažér Soyuz, Harry Mudd, Terrella nijak netěšil svou přítomností. Kapitán Terrell se jednou odvážil vznést nesmělý dotaz na velitelství jestli by přece jenom nemohl odeslat Soyuz od eskadry. Odpověď předpokládal předem - a správně. Nemohl. Terrell byl rozhodnut se Soyuz zbavit za každou cenu - jakmile TF 18 vstoupí do systému Alfa Centauri, převelí Soyuz "k ochraně dopravy". Bennett alespoň bude moci vysadit své nezvané hosty.
Cesta k Alfa Centauri měla trvat zhruba tři dny. Romulané evidentně ždímali ze svých strojů maximum a lodě Federace se prostě musely přizpůsobit. Lodě udržovaly vysokou rychlost kolem warp 8 a každému na palubě bylo jasné, že Reliant skončí minimálně na několik dnů doku na preventivní prohlídce warp pohonu.
Reliant měla vlastně štěstí. Jejím šéfinženýrem byl veterán z Enterprise, komandér Kyle, který dělal co mohl, aby udržel motory Reliant v chodu. Stejně tak poskytoval konzultace svým kolegům na Saratoze, Tempest a Soyuz.
Winslow se naklonil k Terrelovi a polohlasně se ho zeptal:

"Pane, nejméně 12 hodin se ještě nic dít nebude, co kdybyste se trochu prospal? Nespal jste pořádně od doby, co jsme opustili Sluneční soustavu a to už jsou nejméně dva dny."
"Máte pravdu. Můstek je váš."

Na palubě Khellian byl podezřelý klid. Klid před bouří.
Tomalak rázně vstoupil do Sarekovy kajuty. Za ním postával Stonn a dva členové lodní bezpečnosti.
Sarek se na příchozí přísně podíval.
"Co si přejete?"
"Co si přeji, Sareku z Vulkánu?" Tomalak se usmál. Nebyl to však přátelský úsměv. "Přeji si vaši spolupráci. Přeji si úspěch této mise. A konečně, přeji si i nastolení hegemonie Romulanů v této části galaxie."
"A přejete si též zbytečné vraždění, předpokládám" odtušil Sarek s ledovým klidem.
"Kdo mluví o vraždění, Sareku?" Zase ten úsměv. "My romulané jsme předurčeni k tomu, abychom vládli. Vždy jsme to tušili - a teď to víme."
"Ale? A kdopak vám to pověděl?" zeptal se zcela nevzrušeně Sarek.
Tomalak znejistěl. Očekával, že Sareka domácí vězení přinejmenším nalomí a že bude ochotnější ke spolupráci. Tohle však nečekal. Přesto se snažil zachovat se klidně.
"Váš spolupracovník Stonn vás nahradil. Našel pro nás několik velmi zajímavě vypadajících časových ohnisek."
"Tak na co mne potřebujete, komandére Tomalaku? Jen tu ztrácíme čas."
Tomalak se poněkud napřímil, jak se ho Sarekova slova dotkla.
"A co ty, Stonne? Přestaň se schovávat za zády svých nových romulanských přátel a pojď blíž, ať tě zase jednou vidím."
Stonn nesměle postoupil dopředu.
"Sareku, nesouhlasím s vašimi názory na rozvoj této části galaxie. Jsem přesvědčen, že Romulané jsou zárukou stability a bezpečnosti Vulkánu." Stonn náhle přešel do téměř emotivního projevu: "Sareku, oni nechtějí Vulkán porobit. Oni chtějí, aby Vulkán byl rovnocenným partnerem Romulu!"
Tomalakovi otrnulo. "Vidíte, Sareku?" poznamenal s vítězným úsměvem. "Vás společník je rozumnější nežli vy, protože pochopil, oč nám jde. Skoro by to jednoho svádělo k prohlášení, že je logičtější nežli vy, Sareku. Slyšíte? Logičtější!"
"Není žádná logika v tom, přát si nahrazení jedné diktatury jinou."
Tomalak zvážněl. "Jak vidím, opravdu zde ztrácíme čas. Chtěl jsem vám dát šanci, Sareku z Vulkánu, šanci důstojně se zapsat do dějin. A jak rovněž vidím, tak o to nestojíte.Stonn a Mendak mne od tohoto kroku zrazovali - a zřejmě měli pravdu. Mějte se zde dobře, Sareku." Obrátil se ke svým společníkům. "Pánové, pojďme.
Sarek ve své kajutě opět osaměl.
Po chvíli přemýšlení usedl k terminálu lodního počítače a začal prověřovat různé varianty vývoje. Znal Stonna, možná lépe, než by si to byl Stonn ochoten připustit a tak se mohl pustit po jeho stopách.
Po několika hodinách byl s prací hotov. Pohodlně se opřel v křesle a dopřál si dokonce luxus projevit nějakou emoci.
Mendak celou dobu sledoval Sarekovo počínání prostřednictvím odposlechu a skrytých kamer. Nedokázal ovšem rozbít kód, který Sarek používal pro komunikaci s počítačem. Když uviděl Sarekův úsměv, pochopil, že Stonn zcela evidentně ve výpočtech něco přehlédl. V tento okamžik však nemohl učinit nic jiného, než nad tím pokrčit rameny.

Kapitán Terrell vstoupil na můstek Reliant. Komandér Winslow zavelel: "Kapitán na můstku!"
Terrell pokynul rukou. "Pohov pánové." Obrátil se k Winslowovi. "Hlášení, pane Winslove?"
"Stále pronásledujeme neznámou romulanskou loď, která prozatím směřuje k Alfa Centauri B. Reliant je plně bojeschopná."
"Ostatní lodě TF 18?"
"Taktéž."
"Výborně. Kde už jsme?"
Hlavní obrazovka blikla a objevil se schematický nákres systému Alfa Centauri.
"Před několika hodinami jsme proletěli Oortovým oblakem této soustavy. Zhruba za deset hodin bychom měli dosáhnout zdejšího Kuiperova pásu, nebo spíše toho, co z něj zbývá. Stále udržujeme warp 8. Ovšem v důsledku silných gravitačních distorzí způsobených zdejšími hvězdami bude nutno po průletu Kuiperovým pásem snížit rychlost. Můžeme jen doufat, že na onoho Romulana působí stejné fyzikální zákony jako na nás."
Terrell se posadil do kapitánského křesla. Chvíli se díval na schéma soustavy a na drobné tečky, které vyznačovaly polohy jednotlivých lodí. Čtyři modré těsně u sebe, jedna červená kousek před nimi. Uvnitř soustavy bylo vidět několik modrých a žlutých teček.
"Pane Winslowe, máme nějaké lodi uvnitř soustavy, které by mohly těm romulanům přehradit cestu?"
"Pouze dvě lodě stojí za zmínku. První z nich je USS Tonte, NCC-599, třídy Hermes refit a druhá je USS Chaffee, NCC-640, třídy Oberth."
"Nic moc. Pokud romulané neopustí warp, je nám Tonte k ničemu. Z phaserů se nedá efektivně střílet v nadsvětelné rychlosti. Ale Chaffee by nám k něčemu být mohla... třída Oberth přece má na palubě torpédomet, nebo se pletu?"
"No, torpédomet bych tomu sice zrovna neříkal, ale torpéda se z toho střílet dají. Je ovšem otázka, jestli má Chaffee nějaká na palubě."
"Kontaktujte je. A pokud mají torpéda, ať se pokusí dostihnout romulany na kolizním kurzu. A ať je Tonte kryje, pro případ, že by romulané přece jenom warp opustili!"
"Rozkaz pane!"

"A ještě něco. Jaká je nejbližší základna, která by mohla přijmout cestující ze Soyuz?"
"Nejbližší plně vybavená základna je základna Toliman 2 v systému Alfa Centauri A."
"Informujte Soyuz. Ať napřed vyloží své hosty a ať se k nám opět přidá."
"Jistě pane."
Terrell se pohodlně uvelebil ve svém křesle. Teď nezbývalo než čekat.

Khellian proletěla Kuiperovým pásem a mířila rovnou k Alfa Centauri B.
Tomalak nechal provést dálkové scany systémů Alfa Centauri A i B a dokonce i systému Proxima Centauri a nedalo se říci, že by byl potěšen výsledkem.
Zdejší Federace sice neměla v oblasti nijak silný kontingent válečných lodí, nicméně celá oblast trojhvězdy byla protkána hustou senzorovou sítí - a Tomalak se jen mohl domnívat, že je tomu tak právě proto, aby se v systému nemohla ukrýt žádná neznámá loď. Tato skutečnost efektivně rozhodla o dalším osudu Khellian. Tomalak věděl, že musí provést time warp, protože jinak bude dříve či později dostižen pozemšťany. A let k nějaké jiné hvězdě nepřicházel do úvahy - už nyní naznačoval čilý ruch na subprostorových frekvencích, že celá zdejší flotila je v plné pohotovosti.
Na můstku byla jen základní posádka. Tomalak, Mendak, kormidelník, navigátor. Všechny ostatní, včetně Stonna, poslal Mendak pryč, nechtěl aby někdo další viděl kam přesně Khellian poletí.
Vzdor očekáváním kapitána Terrella nemusela Khellian snižovat warp rychlost - loď, která byla upravena pro lety v time warpu se opravdu nemusela o svou strukturální integritu bát.
Mendak obsluhoval senzorové vybavení a komunikaci.
"Komandére, na kolizním kurzu jsou dvě lodě zdejších pozemšťanů." "Bojové lodě?" "Těžko říct. Jsou to především malé lodě. Nevypadají bojově. Myslím, že nás chtějí pozemšťané zmást, abychom opustili warp."
"A za námi to vypadá jak?"
"Naši pronásledovatelé se nás stále drží. Všichni. Ne - opravuji, jedna z těch lodí se odpojila zamířila do vedlejší soustavy."
"Poškození?"
"Nezjistitelné."
"Rychlost pronásledovatelů?"
"Snižují ji. Už jim unikáme. Zřejmě jejich lodě nevydrží vysoký warp v blízkosti hvězd. Momentálně letí na warp 5."
"Dobře. Kormidelníku, jaká je naše momentální rychlost?"
"Warp 6,5, pane!"
"Snižte to na 6. Není třeba, abychom pospíchali."
"Rozkaz pane!"
Mendak vzhlédl od svých přístrojů. "Jedna z těch lodí na kolizním kurzu zahájila palbu!"
"Jak útočí?"
"Torpédy! Jedno je tady za 3-2-1 ..."
Torpédo proletělo neškodně kolem Khellian.
"Vypustili další!"
"Náklon o 80 stupňů na levobok! Rychle!"
Khellian stihla manévr jen tak-tak. Další torpédo se mihlo těsně kolem jejího trupu.
"Právě jsme je předletěli, pane!" oznamoval vzrušeným hlasem navigátor.
"Mám otočit loď a zahájit palbu? zeptal se kormidelník.
"Negativní" odpověděl Tomalak. "Vyrovnejte loď do původní polohy. Pokračujte v kurzu na optimální provedení time warpu."
Khellian už nalétávala nad povrch Alfa Centauri B.
"Srovnejte kurz. Udržujte rychlost."
Kormidelník začal odečítat na své konzoli: "Zahájení time warpu za 60 sekund."
Mendak vzrušeně zvolal: "Ta loď se k nám blíží zezadu a opět střílí!"
"Udržujte kurz a rychlost!"
"Rychlost warp 6! Time warp za 45 sekund!"
"Zásah torpéda za 5 - 4 -3 -2-1... náraz!"
Khellian se lehce otřásla.
"Hlášení o škodách?"
"Žádné škody, pane! Štíty na 93%!"
"Pokračujte!"
"Time warp za 30 sekund!"
Mendak zakřičel: "další torpédo!"
A po chvíli s ulehčením dodal: "Tentokrát jde mimo. Blízkost hvězdy zřejmě vychýlila řídící mechanismus."
"Time warp za 15 sekund!"
"Situace?"
"Ta loď odpadává. Není tak rychlá jako my. Má už jen warp 5,7 a klesá."
"Time warp za 5, 4, 3, 2, 1 - TEĎ!"
Khellian zmizela v prakovém efektu.

Kapitán Terrell se mohl jen smutně dívat, jak mu jeho kořist, kterou s takovou námahou sledoval po několik dní,

doslova utekla z připravené pasti. Na straně druhé, kdo mohl vědět, že romulané nebudou muset v systému vůbec zpomalit a že jediná torpéda na palubě Chaffee jsou geologické průzkumné hlavice, které vlastně nemají šanci poškodit žádnou loď?
"Přejděte na impuls. Tady už nic nepořídíme. Informujte ostatní lodě. A poděkujte jim." "Rozkaz pane."
Reliant opustila warp.
"Pane Kyle?"
"Ano pane?"
"Zjistěte stav warp pohonu. Chci mít kompletní zprávu, než se vydáme zpátky do Sluneční soustavy. Nespěchejte, chci ji mít důkladnou."
"Jistě pane."
Na panelu komunikace pípla signalizace nové zprávy.
"Pane, zpráva od velení Hvězdné flotily."
"Ano? A co nám sdělují?"
"Enterprise se vrátila!"

****
Bývalý kapitán Christopher Pike poprvé po mnoha letech na vlastní oči viděl, jak doopravdy vypadá. Když mu Talosaletu řekli, že bude kvůli získání odpovědí na své otázky bude muset opustit svět jejich pohodlných iluzí, byl nejdříve proti. Pak v něm začala hlodat zvědavost, přesně ta zvědavost, která nutí člověka, aby se pouštěl do kousků, které by jinak okamžitě zavrhl jako nesmyslné.
Talosané Pika nemuseli ani moc přemlouvat, nakonec chtěl sám sebe vidět dobrovolně.
Tak se tedy viděl. No, bylo to lepší než čekal. Dokázal už i chodit, byť s pomocí speciálních podpěr. Mohl volně hýbat rukama, alespoň nakolik to byl schopen po tolika letech posoudit. Jeho tvář byla znetvořena ošklivou jizvou, ale kupodivu byl schopen mluvit. Poněkud při řeči zadrhával, jak svaly, které po mnoho lety nebyly používány, si opět zvykaly, že dostávají od svého majitele instrukce.
"Tedy musím říci, docela dobrý výkon. Ani v nejlepší nemocnici Federace bych nemohl čekat takovýto výsledek. Docela jste se zlepšili od posledně."
"Naše znalosti vaší biologie byly díky dvojímu setkání s lodí Enterprise značně rozšířeny."
"A co Vina? Jak ta teď vypadá?"
"V jejím případě to bylo trochu složitější, ale i ona nyní vypadá lépe, nežli před 23 lety."
"Chtěl bych ji vidět..." vyhrkl Pike.
Správce pokrčil rameny. "Možná to později půjde, možná ne. To teď není důležité, kapitáne. Co naopak důležité je, je to že se pomalu začínáme blížit k cíli naší cesty."
"Což pro mne znamená... ?"
"Že pravděpodobně budete mít další z vašich záhadných snů. A tentokrát budou opravdu silné."

Správce měl pravdu. Následující sen byl nejsilnější, který Pike v poslední době měl.
Seděl ve svém křesle, v místnosti, o které věděl, že patří k jeho bytu. Sledoval rozměrnou obrazovku, na které byl právě přímý přenos z hlavního města Říše, z Germanie.
Na tribuně, která pamatovala ještě legendárního prvního vůdce Adolfa Hitlera, stál současný vůdce Hans Gill. Z jedné strany vedle něj stál Reichsführer-SS Anton Kodos, a z druhé strany stál velkoadmirál Garth von Isar. Dole na tribuně byli další významní důstojníci a nacisté. Peik bezpečně poznával Jacoba Goerga a Josepha Teylera. Všude vlály tradiční říšské vlajky s hákovými kříži, občas se objevila i vlajka Raumwaffe.
Peik věděl, o co se jedná. Říše slavila další velké vítězství: Romulanská republika byla poražena. Lid jásal. Peik si pomyslel, že ještě nikdo z nich netuší, že už byl navázán kontakt s dalšími rasami vhodnými k porobení. Zanedlouho mělo být vydáno oficiální komuniké o další válce. Dnes však ještě ne. Dnes si musí masy uchovat iluzi nastávajícího míru.
Peik pohladil zálibně své vyznamenání, které mu viselo na krku. Rytířský kříž s dubovými listy, meči a brilianty neměl každý druhý. Peik se ovšem nemohl ukazovat na tribuně, nebylo by to vhodné pro propagandistické záběry.
Hans Gill pronášel opět jeden ze svých plamenných projevů. Peik zjistil, že ho sleduje jen napůl. Stejně bude příští dny opakován všemi sdělovacími prostředky do úplného omrzení. Peik měl najednou pocit jakési cizoty... a náhle se ocitl na Talosské lodi.
Několik Talosanů ho sledovalo. Občas zaslechl jejich myšlenky. "Tentokrát to bylo v jeho možné budoucnosti... kdo ví co ještě všechno uvidí..."

****
Kirk nevěřil svým uším. "Pane Spocku, jaké že je datum?"
"Je 26. června 1908" oznámil Spock. A po chvíli dodal, snad pro úplnost: "A je pátek."
Kirk se postavil. "Dobrá tedy. Pane Spocku, proveďte kompletní senzorový průzkum. Hledejte... cokoliv, co nepatří do této doby."
"Jistě, admirále."
"Pane Sulu, předchozí rozkaz platí. Naveďte nás k Zemi a zaujměte standardní orbitu."
"Mám použít warp?"
"Nikoliv, použijte impuls." Zahlédl, že Chekov si něco mumlá pro sebe.

"Chtěl jste něco dodat, pane Chekove?"
"Da, admirále! Jistě výte, že 30. června dopadnul na Sibiř slavný Tunguzský meteorit."
"Máte pravdu, pane Chekove. Zatímco poletíme k Zemi, můžete po něm preventivně pátrat. Jak určitě řekne pan Spock, vidět dopad meteoritu bude zajisté fascinující."
Spock se jen podíval na Kirka, ale nic neřekl. Zato doktor McCoy se už nedokázal udržet.
"No dobře, Jime, tak jsme tedy tady. Můžeš mi laskavě říct, co tu děláme, kromě toho že dopřejeme Spockovi podívanou, jak do Země praští meteorit? Nepátrali jsme náhodou původně po neznámé lodi? A kde teda ta loď je?"
Místo Kirka se ozval Spock. "Doktore, mohu vás ujistit, že ta loď se objeví -nebo objevila- v rozmezí jednoho týdne od našeho příletu. Přesněji osmi dnů."
"No to je skvělé, Spocku. Takže ta loď může být buhvíkde a může si dělat s naší časovou linií, co se jí zachce."
"Jako mnohokrát, opět jste se nechal unést svými emocemi, doktore. Je vysoce nepravděpodobné, že by ta loď dorazila před námi. Jednak nejsem schopen detekovat ani nejmenší reziduální stopu time warpu, jednak naše časová linie podle všeho stále ještě existuje, nebo alespoň existovala v době, kdy jsme ji opustili."
McCoy se pozorně zadíval nejprve na Spocka a pak na Kirka.
"Vy dva něco víte. Něco, co neví zbytek posádky. Co kdybyste nám to pěkně vyklopili? Jsme v tom všichni spolu!" Odpovědí mu bylo mlčení, ale McCoy se nenechal jen tak odbýt. "Můžete začít třeba tím, co jsme získali z té podivné romulanské lodi."
Kirk to vzdal jako první. "Dobře Kostro, máš pravdu. Ta 'neznámá' romulanská loď se jmenuje Khellian. A pochází podle všeho z alternativního vesmíru." Výraz nevíry na doktorově tváři byl téměř výrazem psychiatra zkoumajícího pacienta, který sice není nebezpečný, ale zato si nebezpečně vymýšlí. "Vím, že to zní šíleně. Ale je to tak." Kirk pokrčil rameny. "Pochází z alternativního vesmíru, ve kterém vyhrála II. světovou válku nacistická Třetí říše. A oni nějak zabránili vítězství nacistů ve válce a teď je pronásleduje jedna nacistická loď. Najdi v počítači soubor s označením RRS1701. Přečti si ho. A pochopíš, proč jsme tady. Proč tady prostě musíme být."
"Dobře, dejme tomu, že to potom pochopím. A se mnou i zbytek posádky. Ale stále nerozumím tomu, proč jsme zrovna tady a teď. Nic v dohledu, nebo se snad pletu?"
Kirkův výraz doktorovi potvrdil, že se neplete. Po chvíli trapného ticha promluvil Spock. "Doktore, ta loď skočila časem do této doby. Sledoval jsem její dráhu, dokud to bylo možné. A všechny údaje nasvědčují tomu, že ta loď se objeví ve dnech 28.6 - 1.7. 1908 s pravděpodobností 96,406% a to je, jak jistě sám uznáte, doktore, pravděpodobnost značně vysoká. S pravděpodobností 99,984% se ta loď objeví ve dnech 18.6. - 4.7. 1908."
"Když to říkáte Spocku..." pokrčil McCoy zcela proti svému zvyku rameny. "Kdyby mne někdo hledal, budu si ve své kajutě prohlížet obsah onoho souboru."
Když za doktorem zapadly dveře turbovýtahu, prohlásil Spock: "Admirále, mám zato, že by bylo logické svolat poradu velení a oznámit známá fakta posádce. Mají právo to vědět."
"Dobře Spocku, s tou poradou to není špatný nápad. Myslím, že by to mohlo počkat, dokud nedosáhneme oběžnou dráhu Země."
"Jak si přejete, admirále."

Kirka evidentně něco trápilo. Po chvíli nervózního přesedávání a měnění polohy v křesle aktivoval komunikátor.
"Můstek strojovně. Pane Scotte, slyšíte mne?"
Za chvíli se z komunikátoru ozvalo s nezaměnitelným Scottyho přízvukem: "Jistě, admirále. Co pro vás můžu udělat?"
"Scotty, ta loď..." na okamžik se zarazil "ta neznámá loď používá nějaký systém na rozbíjení signatury. Je to takové primitivní maskovací zařízení."
"Jo, to sem si už všimnul."
"Dokázali bychom něco podobného vytvořit?"
"Žertujete admirále?"
"Proč Scotty? V čem je problém?" zeptal se Kirk zmateně.
"Vůbec v ničom, admirále!" ozval se Scotty snad ještě o něco bujařeji, nežli u něj bylo obvyklé. "Nebo ste snad zapomněl, že warp pohon úzce souvisí s tažnym paprskem a maskováním lodi? Jakmile máte warp pohon, máte i ty dvě další věcičky! To jenom admirálové zapomínají na fyzikální zákony!"
"Ale no tak, pane Scotte...?"
"Eh, promiňte admirále, to mi v rozčilení jen tak uklouzlo."
"To už se stává, Scotty."
"Prostě, chci říct, že udělat jednoduchý, ale velice účinný maskovací zařízení umíme i s palubníma prostředkama a stačí jen váš povel, admirále, abychom ho spustili!"
"Pane Scotte, učiňte potřebné přípravy, abyste nás mohl udělat neviditelnými, prosím!"
"Aye sir!"

****
Tentokrát se Peik vrátil v čase nazpátek. Opět byl kapitánem Vorgehen a opět probíhala invaze na Vulkán.
Akce probíhala přesně podle plánu - Vulkánský odpor byl zlikvidován hned v zárodku přesně mířenými zásahy z lodí na orbitě. Vorgehen nejprve velmi přesně bombardovala oblast města ShiKahr a pak vyslala k obsazení města jednotky HO-truppen, které postupovaly s naprostou bezohledností a zanechávaly za sebou jen dílo zkázy.
Peik se invaze účastnil osobně na povrchu. Velitel jeho HO mu přivedl několik zajatců, mezi nimi lidskou ženu, která, jak se záhy přiznala, si vzala za muže vulkánce a co více, měla s ním dítě. Peik se nedokázal ovládnout a tu osobu

vlastnoručně zastřelil za prznění rasy.
O několik hodin později zrovna řešil s někým od SS, kdo vlastně měl tu pozemskou odpadlici zastřelit (SD by potřebovala nějaké vhodné zajatce pro výslech a vulkánci byli v tomto směru již tradičně nepoužitelní), když se náhle odněkud ozvalo volání: "pozor, má disruptor!"
Peik nejprve nevěděl, co se děje - a pak uviděl onoho vulkánce. Onen vulkánec běžel přímo k němu, v ruce držel disruptor evidentně romulanské výroby. Pak se staly dvě věci najednou: vulkánec vystřelil na Peika a vzápětí byl sám zasažen někým jiným.
Další události proběhly Peikovi před očima jak ve zrychleném filmu. Jeho nouzové ošetření, pohled na popravu onoho vulkánce, předání velení na Vorgehen novopečenému kapitánovi Goergovi, audience u Hanse Gilla a spousta dalších věcí. Peik byl těžce zmrzačen. Nedokázal chodit, nedokázal se hýbat, nedokázal mluvit. Připadal si jak v nějakém snu.
Pike se s výkřikem probudil.
Správce stál nad ním a pokyvoval hlavou.

****
Enterprise zaujala standardní orbitu. Kirk zatím svolal poradu velení. Přítomni byli Kirk, Spock, McCoy, Scotty a Chekov. Sulu, Uhura a zbytek posádky budou informováni po skončení porady, kromě toho Kirk chtěl mít na můstku alespoň nějaké vyšší důstojníky pro případ nějakého problému. Zasedací místnost sice byla "hned vedle", ale v kritické situaci rozhodují často zlomky sekund.
Úvodní slovo si vzal Kirk.
"Pánové, jak jistě víte, situace je vážná. Jsme zde v minulosti, abychom ochránili naši přítomnost a co je nejhorší, nikdo z nás neví, která naše přítomnost je správná." Pokynul Spockovi. Spock začal hovořit. Občas se podíval do svého elektronického bloku, aby se ujistil, že řekl všechno.
"Je mnoho věcí, které v tento okamžik nevíme. Nicméně, víme, že se v naší realitě objevily dvě lodě, které v našem vesmíru nemají co dělat. První z nich byla loď Romulanské republiky Khellian, tou druhou je loď Pozemské říše Vorgehen." Spock se na okamžik odmlčel. "Všichni zde už máme jisté zkušenosti s paralelními vesmíry a alternativními historickými liniemi. Někteří z nás je mají dokonce takříkajíc z první ruky." Doktor McCoy zpozorněl. "Ano doktore, jedním z důvodů, proč se účastníte této porady, je právě vaše zkušenost s jinými časovými liniemi."
McCoy se na Spocka tázavě podíval, ten se však nenechal vyvést z míry a pokračoval.
"Takže situace je zhruba takováto: nacisté vyhráli druhou světovou válku a vyhráli ji snadno - a bez pomoci Edith Keelerové nebo jejího hnutí. To je velmi důležité. Znamená to totiž, že naše časová linie existuje a že události, o kterých budu zanedlouho mluvit, jsou její integrální součástí.
Snadné vítězství umožnilo nacistům proniknout do vesmíru a založit vesmírnou Říši. Záhy si podrobili většinu ras známého vesmíru. V jistý okamžik zůstala, nebo přesněji zůstane, jedinou mocností, schopnou postavit se Říši, pouze tzv. Romulanská republika. Ta vyslala do své minulosti loď s týmem, který byl pověřen zabránit nacistům ve vítězství ve II. světové válce. Vedoucím onoho týmu, minimálně v ideové rovině byl můj otec, respektive jeho dvojník z onoho alternativního vesmíru. Zcela evidentně se jim podařilo historii změnit - naše existence je toho nejlepším důkazem. Ovšem nacisté za nimi vyslali svou vlastní loď, aby je nalezla a zničila. Tou lodí je právě ona záhadná loď Vorgehen. Zdá se však, že nacisté neuspěli, alespoň prozatím."
"Dobře, Spocku. Dejme tomu, že tohle všechno je pravda a že celé novodobé dějiny Země vznikly díky zásahu nějakých romulanů z alternativního vesmíru. Nemyslíte, že by si toho někdo už všiml?" zeptal se doktor McCoy.
"To je dobrá otázka doktore a už se na ni snažím několik hodin najít odpověď. Jejich zásah musel být natolik subtilní, aby byl opravdu nepostřehnutelný. Mám samozřejmě několik vytipovaných událostí, ale jistý si zatím být nemohu. Bohužel, těsně předtím, než nám stačili romulané odvysílat co vlastně v minulosti udělali, bylo spojení kvůli útoku Vorgehen přerušeno."
"Takže nelze nijak zjistit, co udělali?" zeptal se Kirk.
"Vždycky existují nějaké možnosti, admirále. Nechtěl jsem o tom mluvit předčasně, nicméně lze použít pomoc zařízení zvaného "Strážce Věčnosti"."
Všichni v místnosti se jakoby lehce otřásli. Měli až příliš dobře v paměti co dvojí použití onoho zařízení málem způsobilo.
Jen Chekov se mírně nechápavě zeptal: "To je éta mašína, katoraja umožňuje cestovať do minulosti? Velmi zajimavé ... nigdy jsem ji nevyděl."
"Budete mít možnost, pane Chekove" prohlásil suše McCoy. "A doufejte, že dopadnete lépe, než jsme už dvakrát dopadli my."
Trapné mlčení, které nastalo prolomil až Kirk.
"Pánové, nelze zcela vyloučit, že Vorgehen už dorazila a že působí na Zemi. Proto bude nutný důkladný scan povrchu Země. To je úkol hlavně pro vás, pane Spocku. V této době by nás neměli být pozemšťané schopni zachytit snad ničím."
"Nebudou nás schopni identifikovat, ale možná nás budou schopni uvidět, admirále. Opravdu detailní scan povrchu bude vyžadovat velké přiblížení k Zemi a vlastně částečný vstup do atmosféry."
"Pane Scotte? Je možné upravit naše maskování tak, abychom byli z povrchu úplně neviditelní?"
"Bohužel ne, admirále. To bych tu musel mít opravdový maskovací zařízení k tomu určený, ne tu naši improvizaci. A i s dedikovaným zařízením by to bylo přinejlepším problematický. V atmosféře prostě panujou jiný poměry než ve vakuu a já prostě nedokážu změnit fyzikální zákony."
"V pořádku, pane Scotte. Budeme to prostě muset riskovat - a doufat, že neuděláme nějaký zmatek v naší historii, když

nás náhodou někdo zahlédne."
Spock opět chvíli manipuloval se svým elektronickým blokem.
"Admirále, nejsem si zcela jist, ale mám pocit, že velké škody opravdu nemáme šanci napáchat."
Doktor McCoy zareagoval s pochybností v hlase: "Ale? Jak si tím můžete být tak jistý, Spocku? Jo, když jde o minulost Země, to jste vy Vulkánci samý experiment. Takhle kdyby šlo o minulost Vulkánu..."
"Tak by se na mém postoji nic nezměnilo, doktore. Je nepopiratelným faktem, že ve dnech před dopadem Tunguzského meteoritu viděla spousta pozorovatelů na Zemi jakési záhadné těleso, které mohlo být vesmírnou lodí - a také nemuselo, pochopitelně."
"Aha. Takže vy tvrdíte, že to těleso jsme byli my?"
"Je to klidně možné, doktore. A také tím tělesem mohla být, nebo spíše by mohla být, loď Pozemské říše Vorgehen."
"Počkejte Spocku", vložil se Kirk do diskuze. "Co je vlastně s tím Tunguzským meteoritem? Co jste vlastně zjistil, pane Chekove?"
"Nuže admirále, na kolyznym kurzu se Zemí ničevó nět. Tunguzský meteorit neexistuje." Chekov pokrčil rameny v marném gestu. "Prostě není".
Spock opět vstoupil do hovoru: "Pane Chekove, pokud si dobře vzpomínám, jedna z teorií na téma onoho meteoritu pravila, že jím klidně mohla být vesmírná loď. Sice byla zesměšňována, nicméně pro ni hovořila spousta argumentů, které byly ovšem, jak už u lidí bývá zvykem, k jejich vlastní škodě ignorovány."
"Zatraceně Spocku, co tímhle chcete říct?!?" zareagoval McCoy prudce. "Že MY budeme tím meteoritem?"
"Přesně tak, doktore. Jak já to vidím, Tunguzský meteorit budeme 30. června 1908 buď my, nebo Vorgehen. A je jen v zájmu nás i naší budoucnosti, aby to byla Vorgehen." Spock se rozhlédl po přítomných. "Získal jsem z Khellian detailní přehled pozemské historie - pozemské historie v jejich vesmíru. A v onom vesmíru žádný Tunguzský meteorit neexistoval."
Kirk se zatvářil zmateně. "To znamená přesně co, Spocku?"
"Znamená to jediné. Pokud bude Tunguzským meteoritem Vorgehen, velmi pravděpodobně nedojde ke změně historie a naše dějiny se budou odvíjet přesně tak, jak mají."

*****
Vorgehen vstoupila do prakového efektu špatně. Zásahy torpédy, pak průlet protuberancí, to vše mělo na její dráhu nepříznivý vliv. Loď byla z ZVK doslova vyhozena a její inerciální tlumiče měly co dělat, aby se její posádka nezměnila v hromadu mletého masa, kostí a vnitřností.
Goerg se probral jako jeden z prvních. Probral se bolestí. Bolela ho naražená pravá ruka. Něco ho během ZVK vyhodilo z kapitánského křesla a on se ocitnul na podlaze můstku. Kolem něj byla v různých polohách poházená celá posádka můstku. Nikdo nezůstal během ZVK na svém místě, nicméně na první pohled se nezdálo, že by byl někdo těžce raněn. A s lehčími poraněními si určitě poradí ošetřovna.
Kousek od Goerga se zvedal z podlahy Dekker. Po čele mu stékala stružka krve - Dekker narazil hlavou na jednu z konzolí a vypadal že má otřes mozku.
"První strážní? Dekkere? Jste v pořádku?"
Dekker si otřel rukou čelo, čímž si rozmazal krev po tváři. Překvapeně se podíval na svou ruku, špinavou od krve. "Asi se budu muset umýt. A také mne bolí hlava. Ale jinak jsem snad schopen služby...". Zapotácel se a musel se honem chytit jedné z konzolí.
"Běžte na ošetřovnu. Ať se na vás podívají." Goerg se rozhlédl po můstku Vorgehen. "Ještě někdo má nějaký problém?" Dva muži se přihlásili. Goerg poslal na ošetřovnu i je.
Teyler vypadal nezraněn.
"Kapitáne, když dovolíte, rád bych překontroloval, kam jsme se to vlastně dostali. Byla to docela divoká jízda."
"To tedy máte pravdu, Teylere." Goerg se podíval na indikátory polohy lodi. "Kormidelníku, narovnejte nás! Nemusíme mít loď nakloněnou napříč! A zadejte kurz k Zemi!"
"Rozkaz, pane!"

Vorgehen nabrala kurs k Zemi. Posádka se postupně vzpamatovávala z otřesů a zranění. Na palubě bylo několik mrtvých. Goerg nařídil odklad pohřbu. Dekker už byl schopen služby, takže se Goerg mohl vzdálit z můstku a pozvat k sobě do kajuty Teylera.
"Tak co máme, FK? Co je vlastně za datum?"
"Kapitáne, odchýlili jsme se od plánované trasy. Ten zásah torpédy nás nepatrně postrčil směrem ke slunečnímu povrchu, takže jsme cestovali poněkud rychleji."
"To je mi jasné. Stejně se divím, že jsme to přežili."
"To já také, pane. Nicméně, ptal jste se na datum." Teyler vypadal rozpačitě.
"Ano. Je s tím snad nějaký problém?"
"Ne. Není pane" nezvykle tiše řekl Teyler. "Na datové linii je úterý 30. června 1908, krátce po půlnoci."
"Hmm ... takže nás to hodilo poněkud hlouběji do minulosti. To se dá snadno napravit."
"Vy mi nerozumíte, pane" prohlásil Teyler zoufalým hlasem. "Dnes je datum dopadu onoho sibiřského meteoritu, ke kterému v naší realitě nikdy nedošlo! Proto navrhuji, abychom opět vstoupili do ZVK a popoletěli o zhruba 12 let do budoucnosti!"
"To zamítám, Teylere. Loď může být poškozena. Je nutné zkontrolovat strukturální integritu trupu, než se vydáme na další cestu. Už jsem se rozhodl. Poletíme k Zemi."

*****
Na Enterprise stoupala nervozita. Uplynul jeden den, druhý ... třetí ... a nikde nic.
Enterprise se na Kirkův přímý rozkaz ponořila do horních vrstev atmosféry a několikrát Zemi obletěla.
Spock si byl naprosto jist, že Enterprise musí být z povrchu vidět, ale i jemu bylo jasné, že důkladný scan povrchu Země je nezbytný. Neboť, co když jeho výpočty nebyly zcela přesné a loď Vorgehen dorazila k Zemi před Enterprise? Proto bylo nutné prohledat každičký kousek povrchu - a hledat anomálie.
Nic. Stále nic. Ačkoliv byla posádka můstku na svých místech a plnila své úkoly jako jindy, panovala na můstku Enterprise stísněná atmosféra.
Spock zvedl oči od svého počítače.
"Na mezinárodní datové hranici je právě půlnoc 30. června."
Kirk v záchvatu vzteku praštil pěstí do opěrky svého křesla.
"Zatraceně... kolik máme ještě času, Spocku?"
"Do dopadu tzv. Tunguzského meteoritu zbývá ještě 5 hodin a 17 minut - přesně!"
"A nikde nic ... nikde nic ... Spocku... jak je to jen možné...?"
"Admirále, dovoluji si upozornit vás, že je stále ještě dost času na přílet Vorgehen."
"Dobře Spocku... ale co když ten meteorit nemá být Vorgehen? Co když to má být Enterprise?"
"Nerozumím admirále."
"Co když máme naši loď zničit, abychom nebyli odhaleni a přenést se na povrch, kde máme zabránit vítězství nacistické říše?" "Je to možné, admirále. Nicméně nepravděpodobné. Doporučuji, abychom se drželi původního plánu."
"Ano. Jistě. Máte pravdu Spocku. Za pět hodin se toho může stát ještě hodně." Aktivoval interkom. "Pane Scotte?"
"Aye, admirále?"
"Pane Scotte, neprobudil jsem vás?"
"To rozhodně ne, pane!"
"Pane Scotte, je 30.června 1908."
"Už? Safra, to to utíká..."
"A proto po vás chci, abyste aktivoval to naše maskovací zařízení. Jestli se má Vorgehen doopravdy objevit," Kirk se podíval na Spocka, který však nedal najevo žádné emoce, "tedy jestli se má objevit, stane se tak během následujících několika hodin. A já chci být připraven."
"'zkaz pane! Už to nahazuju!"
Pokud by se v té chvíli někdo díval na Enterprise, měl by pocit, že mu jeho oči přestávají sloužit - Enterprise nejdříve jakoby zprůhledněla a nakonec zcela zmizela.
"Už to běží admirále. Teď už nás nikdo neuvidí!"
"Jak dlouho jsme schopni udržet maskování, pane Scotte?"
"Pokud nepřejdem na warp, tak neomezeně."
"Skvěle, pane Scotte, to je první dobrá zpráva dnešního dne."
"No admirále, když uvážim, že ještě nejni ani čtvrt na jednu, tak to zas taková fuška nebyla!"
"I tak vám děkuji, pane Scotte, i tak."

Na panelu vědeckého důstojníka něco píplo. Spock se okamžitě začal věnovat svým přístrojům.
"Admirále, před několika sekundami vystoupila z time warpu loď. Konstrukce odpovídá lodi Vorgehen."
"Červený poplach!"
Na chodbách Enterprise se rozezněly poplašné sirény. Členové posádky spěchali na svá místa.
"Vzdálenost, pane Spocku?"
"Vorgehen je v blízkosti Slunce. Může tu být prakticky okamžitě, v případě, že se rozhodne použít warp."
"Jsme schopni zjistit na tuto vzdálenost nějaké podrobnosti?"
"Prakticky ne, admirále. Nicméně, jedno je jisté. Vorgehen opustila time warp ve velmi neobvyklém úhlu, což by nasvědčovalo, že zásahy lodi Federation způsobily Vorgehen určité poškození. Už z tohoto důvodu je možné se domnívat, že její kapitán poletí na impuls, aby získal čas na opravy. Kromě toho, Vorgehen nemá proč spěchat. Oni zde nikoho nečekají."

*****
Vorgehen se již velmi přiblížila k Zemi. Na můstku se potichu bavil Teyler s Dekkerem.
"Říkám vám, Dekkere, že se blížíme přímo k času dopadu onoho meteoritu. Musíte přesvědčit kapitána, aby otočil loď!"
"Víte dobře, že to nemohu udělat, Teylere. Co vlastně máte za důkazy? Nějaká náhodně zachycená data? Vy lidi z B-Dienst jste všichni stejní. Někdo kýchne a vy v tom vidíte hned spiknutí."
Dveře výtahu se otevřely a na můstek vstoupil kapitán Goerg.
"Hlášení, první strážní?"
Dekker se předpisové postavil do pozoru. "Pane, blížíme se k Zemi. Během několika minut překročíme oběžnou dráhu Měsíce."
"Stav lodi?"
"Loď je plně letuschopná a bojeschopná. Vlastně ne úplně." Dekker zaváhal.
"Ale? Co se rozbilo?"
"Při letu ZVK došlo k těžkému poškození přístroje pro určování časových anomálií. Technici na tom pracují, ale chvíli

to potrvá." Dekker se tvářil vyloženě nešťastně. Chvíli přešlapoval na místě a pak si dodal odvahy a promluvil:
"Pane, po poradě s velitelem palubní B-Dienst navrhuji odlet do roku 1920, tak jak bylo původně plánováno."
"Už jsem to zamítnul jednou a zamítnu to tolikrát, kolikrát uznám za vhodné, pane Dekkere" odpověděl Goerg značně odměřeně. Náhle přešel do přátelského tónu. "Vás snad nezajímá naše minulost první strážní? Myslím, že toto je vynikající příležitost ji poznat."
"Ale pane, ten meteorit..."
"Ten nás nemusí zajímat. V naší časové linii, v naší opravdové časové linii přece žádný meteorit na Sibiř dnes nedopadne, nebo se snad mýlím?"
"Ano pane. Chci říct: ne pane. Nemýlíte se."
"Tak vidíte. Možná je to dokonce naším osudem mu v dopadu zabránit, co vy víte? Kde je vůbec Teyler?"
"Tady jsem, kapitáne." Teyler vstal od jedné z postraních konzolí.
"Teylere, připravte rešerši o této době, rád bych se podíval na povrch." Na okamžik působil Goerg zasněně. "Chtěl bych vidět Germanii před válkami 20.století. Tehdy se ještě jmenovala Berlín, že?"
"Ano, pane. Ale nemyslím si, že je to dobrý nápad..."
"A také bychom se mohli podívat do Vídně. Kdoví, možná bychom tam potkali našeho prvního führera..."
"Pane, dovoluji si vám připomenout, že náš úkol leží v budoucnosti vzdálené zhruba 20 let, proto bychom neměli ztrácet čas a přesunout se blíže k ní."
"Bez přístroje pro určování časových anomálií stejně nenajdeme správnou dobu, alespoň pokud vím, pane Teylere. Naopak, tato doba nám poskytuje jedinečnou příležitost k provedení nezbytných oprav a dokonce k jistému odpočinku."
Teyler nebyl schopen odpovědi.

*****

"Vorgehen je ve vizuálním dosahu, admirále" oznámil Spock.
"Ukažte nám ji, pane Spocku!"
Na hlavní obrazovce se objevil obraz lodi, který už posádka několikrát viděla - ale nikdy tak zřetelně a zblízka.
"Mohou nás vidět, pane Spocku?"
"Nepravděpodobné, admirále. Maskovací zařízení pracuje přesně podle předpokladů."
"Pane Sulu, za jak dlouho bude Vorgehen na dostřel?"
"Během několika minut. Přesněji to nelze určit, Vorgehen momentálně deceleruje a nelze s jistotou určit její konečnou rychlost a oběžnou dráhu."
"Mějte ji zaměřenou, pane Sulu!"
"Ano pane!"
"Scotty, buďte připraven vypnout maskování na můj povel."
"Jistě pane. Energie je připravená jak pro štíty, tak pro zbraně - na váš povel, admirále."
Kirk aktivoval interkom. "Kostro, můžeš přijít na můstek? Rád bych tě tu měl. Tebe i tvou psychologii."
"Jime, víš dobře, že jsem doktor a ne psycholog."
"Přesto jsi zde asi nejkvalifikovanější osoba v tomto oboru."
"Když myslíš, Jime. Už jsem na cestě."
"Uhuro, až dám povel, otevřete komunikační kanál na Vorgehen."
"Admirále, je to dobrý nápad?" zeptal se Spock. "Logika říká, abychom Vorgehen napadli bez varování a zničili ji dříve, než stačí zareagovat na naši přítomnost."
"Máte pravdu, Spocku, s tímhle opravdu nemá logika co dělat. Je to čistě záležitost emocí, ale já chci, aby ti náckové věděli, KDO je porazil. Chci aby poznali, že jejich zvrácený režim skončí po dvanácti letech v troskách. A chci jim to vmést do tváře a sledovat jejich reakci."
"Přesto musím konstatovat, že to není dobrý nápad. O výzbroji Vorgehen máme jen velmi kusé informace a nelze vyloučit, že je výrazně silnější nežli Enterprise."
"Možná máte pravdu, pane Spocku, ale tito lidé způsobili na Zemi i ve vesmíru, byť alternativním, tolik zla, že si zaslouží být nejen poraženi, ale doslova sraženi na kolena. A kromě toho si nemyslím, že by Vorgehen mohla být nějak významně silnější nežli my. To by nám to už předvedla."
Spock neřekl nic a jen pozdvihnul jedno obočí v náznaku údivu. Takhle Kirka neznal.
"Netušil jsem admirále, že jde pro vás o věc natolik osobního charakteru."
"Spocku, něco vám povím. Předkové těch lidí, které za okamžik napadneme, způsobili na Zemi jednu z nejhorších válek v dějinách lidstva a doslova podkopali základy celé pozemské civilizace. Pro každého pozemšťana je to osobní věc - a je jedno, z jakého je národa." Všiml si, že Chekov horlivě přikyvuje.
"Da, admirale! Smerť fašistam!" zvolal náhle Chekov.
"Uhuro, otevřete kanál! Chci aby nás slyšeli!"

Vorgehen vstupovala na orbitu. Na hlavní obrazovce bylo vidět pohoří Ural, které odděluje Evropu od Asie - a v tento moment oddělovalo i noc ode dne. Zatímco Asie již tonula ve tmě, v Evropě se den teprve nachyloval k večeru. "Jak symbolické pro naše poslání", pomyslel si Goerg. "Světlo pro nadřazenou Evropu a temnota pro podřadnou Asii..."
"V Německu je teď ještě 29. večer", poznamenal potichu Teyler. "Lodní teleskop by nám měl být chopen ukázat kterékoliv evropské město, za předpokladu, že nad ním nebude zataženo." A pro sebe dodal: "Já být na místě onoho kapitánova dvojníka, už bych tu na nás čekal. Pěkně skrytě, možná i s maskovacím zařízením... ale pokud tady opravdu

jsou, řekl bych, že se nám napřed ozvou..." Rychle přelétl očima stavové obrazovky, jestli se na nich neobjevilo něco nečekaného. Nebylo tam nic...
Náhle hlavní obrazovka zablikala, jako by snad došlo k nějaké ztrátě signálu, nebo snad k výpadku energie.
"Spojař! Co se to děje s obrazem?" zařval Goerg.
"Já nevím, pane" zoufale odpověděl spojovací důstojník.
"Tak koukejte zjistit, co se k čertu děje s obrazovkou! A hezky rychle!"
"Jistě pane." Spojařovy prsty se rozběhly po klávesnici jeho počítače. Za okamžik měl první výsledky. "Obrazovka je v pořádku, něco se nám tlačí zvenčí..." Všiml si, že mu nikdo neodpovídá a zvedl oči od klávesnice a podíval se na hlavní obrazovku. Na obrazovce byl kapitán. Tedy nebyl, byl to onen dvojník jejich kapitána. Snad se někde něco porouchalo v palubním počítači a ten teď promítal na obrazovku starý záznam. Podíval se na stavový display. Ne. Nic takového. Tohle bylo v reálném čase a živě.
"Hovoří admirál James T. Kirk z lodi Spojené Federace Planet USS Enterprise. Víme co jste zač a co chcete udělat a jsme odhodláni vám v tom ze všech sil zabránit."
Goerg mávnul na Dekkera. "První strážní, detekujeme něco v okolí?"
"Negativní, kapitáne! Mají zřejmě velmi dobré maskování!"
"Dobře. Spojař, zkuste je najít podle zdroje vysílaní!"
"Jawohl, Herr Kapitän!" Po chvíli spojař hlásil s viditelnou úlevou: "Pane, zdroj vysílání je vzadu pod námi. Vzdálenost se nedá přesně určit, podle intenzity signálu soudě, nebude moc veliká."
"Výborně. Připravte se. Odpovíme jim. Silně pochybuji, že opravdu vědí, kdo jsem! A pokud ano, tak se stejně na situaci nic nemění!"
"Rozkaz pane! Připravuji spojení!"
"Pro celou loď: bojový poplach!"

Celou obrazovku Enterprise zabíral pohled na Vorgehen od zádi. Kirk pronášel svůj projev a na panelu ovládání signalizoval strojovně, aby bylo připravena vypnout maskování na jeho rozkaz. Doktor McCoy se vzadu opíral o zábradlí na můstku. Náhle obrazovka blikla a objevil se na ní úplně jiný obraz. Kirk jen zalapal po dechu.
"Jime, proboha, to jsi přece ty!" zvolal McCoy.
"Máte pravdu, doktore, skutečně je to admirálův dvojník" poznamenal ze svého místa Spock. "Fascinující. To vysvětluje, proč se na nás Sarek díval tak, jak se na nás díval. Musel to být pro něj opravdový šok, vidět svého syna a jeho největšího nepřítele bok po boku."
Z obrazovky se ozvalo: "Opravdu víte, kdo jsme, admirále? Neřekl bych. Hovoří kapitán Jacob Goerg z válečné lodě Pozemské říše Vorgehen. Ne vy, ale MY jsme skutečná budoucnost Země! My si jen bereme, to co nám bylo tou romulanskou chátrou sebráno! Nebraňte nám v našem poslání, admirále." Goerg neočekávaně přešel do familiárního tónu. "Nebraň sám sobě v získání své budoucnosti, Jamesi."
Kirk se pomalu vzpamatovával ze šoku. Podíval se tázavě na Uhuru. Ta mu naznačila pohybem ruky, že odpojila audio signál z můstku. Druhá strana je nyní nemohla slyšet.
"Teorie?"
"Je to nepochybné, admirále. Je to váš dvojník - až na to že má modré oči. Ale to se dá očekávat po tolika letech genetických manipulací, které nacisté prováděli na obyvatelstvu."
Uhura se vmísila do hovoru. "Admirále, oni komunikují německy. Univerzální tlumočník to zvládá překládat prakticky okamžitě, proto si ničeho nemůžeme všimnout, ale záznamy tlumočníka jsou zcela jasné."
"Návrhy?"
"Zahájit palbu, admirále" prohlásil Spock. "Zničit je co nejrychleji. Jediná logická volba."
"Kostro?"
"Myslím, že Spock má pravdu, Jime. Pro tyhle lidi bude vyjednávání jen záminka k odvedení naši pozornosti a v nestřeženém okamžiku nás napadnou."
"Dobrá. Zrušit maskování, plnou pohotovost pro zbraně a štíty!"

Když kapitán Goerg pronášel svůj projev, ani na okamžik neočekával, že by jím mohl na druhou stranu zapůsobit. Chtěl získat čas potřebný pro vyhodnocení přesné polohy lodi Enterprise. A zdálo se, že projev zabral. Admirála Kirka se mu na okamžik povedlo podle všeho dokonale rozhodit. Nenápadně naznačil Dekkerovi, aby zaměřil záďový torpédomet na předpokládané souřadnice Enterprise.
Poté, co Enterprise odpojila audio signál, učinila tak i Vorgehen.
"První strážní, máte je zaměřené?"
"Ano pane!"
"Vypalte ze záďového torpédometu! Hned potom otočte loď, abychom je mohli zasáhnout i příďovou baterií!" Goerg se otočil k Teylerovi.
"Teylere!"
"Ano, pane?"
"Vezměte si družstvo HO-truppen a proveďte výsadek na Enterprise. Zjistěte z té lodi všechno, co se dá!"
"Rozkaz!"

"Záďové torpédo, los!"
V ten okamžik Enterprise vypnula maskovací zařízení.

"Pane, Enterprise se zviditelňuje!"

Štíty na Enterprise okamžitě naskočily. Scotty až příliš dobře věděl, jak může být loď při vypínání maskovacího zařízení zranitelná a proto neponechal nic náhodě - jako by snad tušil, k čemu se Vorgehen chystá.
Torpédo z Vorgehen udeřilo do štítů Enterprise. Loď se lehce otřásla.
"Stav, pane Spocku?"
"Torpédo bylo nastavené na proražení trupu a ne štítů. Štíty jsou na 95% a pan Scott kompenzuje jejich poškození."
"Pane Chekove, opětujte palbu dle libosti!"
"Rozkaz pane!"
"Pane Sulu, úhybné manévry! Uhuro, otevřete kanál, chci je slyšet!"

Vorgehen se otáčela doprava, přitom pálila z boční phaserové baterie. Enterprise odpovídala všemi příďovými zbraněmi. Vorgehen dostala zásahy do pravoboku talířové sekce - na tuto vzdálenost se nebylo možné minout.
"Pane, pravoboční štíty jsou velmi oslabené! Další podobný zásah nevydrží!"
"Kompenzujte! Kormidelníku, zvyšte rychlost a chraňte pravobok úhybnými manévry!"
"Rozkaz!"
"Teylere, jste připraven?"
"Ano pane. Jakmile padnou na Enterprise štíty, provedeme výsadek!"
Goerg si pomyslel, že při současném stavu věcí padnou štíty dříve na Vorgehen, ale nahlas neřekl nic.
Spojař se ozval: "Kapitáne, volají nás!"
"Nepropojujte nás! Ať se povaří ve vlastní šťávě! Velmi rád k nim později pár slov - ale teď ještě ne!" cynický úšklebek na Goergově tváři dával tušit, že si souboj se sebou samým hodlá vychutnat.
"Řízení palby: Nastavte zbraně proti jejich štítům! Pamatujte, potřebujeme dostat jejich štíty dolů co nejdříve! Strojovno, zjistěte frekvence zbraní Enterprise a nastavte naše štíty přímo proti ní!"

"Pane, Vorgehen se snaží uniknout!"
"Pronásledujte je, pane Sulu! Pane Chekove, palte na jejich motory!"
Vorgehen se snažila si krýt poškozený pravobok, přitom vůči Enterprise nastavila levobok. Zároveň neustále zvyšovala rychlost. Enterprise se opět dostávala do pozice za Vorgehen a neustále pálila ze všech zbraní. Paprsky phaserů i torpéda se rozbíjely o štíty a nezdálo se, že by měly nějaký účinek.

"Pane, Enterprise do nás zuřivě střílí, ale záďové štíty jsou stále na 82% a drží. Nedostanou se skrz."
"Výborně. Je čas ukázat Enterprise, jak manévruje válečná loď Pozemské říše! Strojovno, plný impuls! Kormidelníku, Immelmannův překrut, na můj povel - teď!"

"Co to proboha dělají?" zvolal zděšeně Sulu. Chekov zatím poslal do hřbetních štítů Vorgehen další šňůru torpéd.
"Bez efjektu, admyrále!"
Vorgehen dokončila manévr a obrátila se do "normální" polohy vůči Enterprise. Nyní na sebe obě lodě mířily příděmi.
Vorgehen otevřela palbu příďovou baterií. Enterprise se mohutně otřásla.
"Příďové štíty vysadily!" zvolal Sulu na celý můstek.
Rozeřval se poplašný signál: "Varování, vetřelci na palubě! Varování, vetřelci na palubě!"

Praporčík Stephen Johnson konal svou rutinní službu v biologické laboratoři. O probíhající se bitvu se příliš nestaral: své vzorky zabezpečil ještě před jejím zahájením a nyní jen čekal, nebude-li zavolán, aby někde s něčím pomohl. Poručíka Johnsona ani za mák nezajímaly honičky za neznámými loděmi nebo cesty do minulosti. Jediné co požadoval, bylo, aby se Enterprise občas vydala na nějakou tu průzkumnou výpravu a tak se nyní poněkud nudil.
Z lodi doléhaly ozvuky bitvy. Občas se paluba otřásla. Zrovna před chvílí se loď zatřásla tak silně, že se Johnson musel něčeho chytit, aby nespadl na podlahu. Náhle zaslechl zvuk, který v první chvíli nedokázal zařadit. Chvíli přemýšlel, co by to mohlo být a pak mu to došlo: no ovšem, transportní paprsek! Ale kde by se tady... myšlenku nedokončil. Kolem něj se zhmotnil zhruba půltucet ozbrojenců, celé tělo měli kryté pancířem a hlavu jim kryla z vnějšku neprůhledná přilba. V rukou drželi zbraně. Poslední myšlenka praporčíka byla: "vypadají nebezpečně".

"Admirále, na palubu proniklo minimálně deset vetřelců. Momentálně se nacházejí v biologické laboratoři. Jsou velmi dobře vyzbrojeni a podle stavu energie na Vorgehen se nám sem chystají poslat další." Přestože situace byla kritická, pan Spock podával hlášení o situaci s ledovým klidem.
"Nouzovou energii do štítů. Vztyčte obranná silová pole. Bezpečností družstva do biolaboratoře! Rychle!"
Chekov se zvedl ze svého místa. "Jakožto velitel loďný bezopasnosti vás žadam, admirale, o povolení učástnit se osóbně odražení onoho vysádku."
"Povolení uděleno, pane Chekove!"
"Děkuji, admirale!"
Chekov opustil své místo a vběhl do turbovýtahu.
Kirk se podíval na McCoye a pokynul mu rukou.
"Nuže Kostro, zaujmi prosím Chekovovo místo!"
"Zatraceně Jime, já jsem doktor a ne dělostřelec!"

"Kostro, máš příslušný výcvik. Nemám koho bych tam posadil lepšího. Ostatní musí řešit situaci s nepřátelským výsadkem!"
"K čertu, Jime, sice se jmenuju prostředním jménem Horatio, ale to ještě neznamená, že se do mne inkarnoval Nelson!"
"Já se prostředním jménem jmenuju Tiberius a taky netvrdím, že jsem římským císařem! Už ať jsi na Chekovově místě!"
"No rozhodně se tak občas chováš", zamumlal McCoy polohlasně.
Spock se obrátil k doktorovi. "Skutečně, doktore, jste v tento okamžik ta nejlogičtější volba. Povolat na můstek někoho jiného by trvalo déle, než si můžeme dovolit. Ostatně, pokud si vzpomínám, už jste několikrát i velel, tak kde je problém?"
"Vy jeden zelenokrevnej počítači, já jsem naposledy obsluhoval střeleckou konzoli na akademii - a to bylo už před 30 lety! A byl to jen doplňkový výcvik!"
Enterprise se otřásla dalším zásahem. Z interkomu se ozval Scottyho nervózní hlas: "Admirále, dělam co můžu, ale moc dlouho už štíty neudržim! Musíte je alespoň oslabit!"
Kirk se podíval vyčítavě na McCoye: "Kostro..."
"No jo, vždyť už du" odpověděl McCoy a posadil se na Chekovovo místo.
"Pane Sulu, pomozte doktoru McCoyovi s obsluhou zbraní, prosím" poznamenal Spock.
Z interkomu se opět ozval Scottyho hlas a tentokrát již velmi naléhavě: "Admirále, nevim, jak to ti druzí dělají, ale ať dělam co dělam, dokážou nějak kompenzovat naše phasery a štíty. Mam s bídou dost energie, abych udržel v provozu bezpečnostní silový pole a nějakou energii pro impuls. Štíty nám můžou každou chvilku selhat!"

*****

Chekov dorazil na místo boje během několika desítek vteřin. Vyhledal hodnostně nejvyššího člena ostrahy, praporčíka Powella.
"Hlášení, praporčíku!"
"Pane, nepřítel neustále postupuje vpřed! Jejich vojáci používají nějaký systém osobních štítů! Nedokážeme je účinně prostřelit!"
"Veďte mne!"
"Jistě, pane! Buďte opatrný!"
Proběhli krátkou spojovací chodbou. Zpoza rohu se ozývala střelba z phaserů. Několik mužů z posádky Enterprise ustupovalo chodbou, snažili se přitom odtáhnout své raněné spolubojovníky.
Chekov se opatrně vysunul kolem rohu. Nedaleko od místa kde stál Chekov, leželo bezvládné tělo jednoho člena ostrahy. Na konci chodby zpozoroval několik postav v podivných skafandrech. Po jedné z nich vystřelil. Paprsek se na postavě doslova rozlil bez nějakého efektu. Chekov se rychle stáhl zpátky. Dobře udělal. Do místa, ve kterém se ještě před chvíli nacházel udeřil paprsek nepřátelského phaseru.
"Měl jste právdu, Powelle! Nu vot, zkusme něco jiného!"
Nastavil jádro phaseru na přetížení s krátkým časovým prodlením a hodil ho do chodby. Snažil se ho hodit tak, aby phaser dopadl k onomu mrtvému. Povedlo se!
"I sejčás pryč! Bystro!" zvolal Chekov. Jen co s Powellem proběhli chodbou, ozval dunivý výbuch.
"Doufám, že jste aspoň jednoho z nich dostal, pane!"
"Ja tože..." poznamenal smutně Chekov. "Kdo to byl tam na zemi?"
"Barnes, pane. Dostal to jako první - a naplno. Byl mrtvý okamžitě."
"Praporčíku, stáhněte své muže za nejbližší silové pole. Ukažte mi záznamy z vnitřních senzorů, chci o našich hostech vědět co nejvíce" Chekov se začal ovládat a téměř ztratil svůj ruský přízvuk.

Teyler byl rozmrzelý. Výsadek se sice dostal na Enterprise bez velkých problémů, ale do úplně špatné části lodi! Navíc byla Enterprise schopna proražené štíty provizorně zacelit a i když oslabený štít bránil před zásahy z Vorgehen jen velmi nedostatečně, na odříznutí výsadku od mateřské lodi stačil. Ke všemu byl výsadkový útočný oblek krajně nepohodlný a Teyler se v něm potil a bylo mu doslova na omdlení. Šlo sice jen o psychosomatické problémy - oblek fungoval zcela správně, ale přesto se v něm Teyler cítil špatně. Ostatním členům výsadku zjevně nic nevadilo. "A jak by také ne, oni jsou zvyklí i ta nejtěžší zranění brát s úplným klidem" pomyslel si Teyler.
Jediná dobrá zpráva byla, že phasery zdejší posádky jsou proti HO-Truppen zcela neúčinné. Ovšem jen do okamžiku, než někoho z posádky Enterprise napadlo použít phaser jako ruční granát. Teyler díky tomu přišel o dva muže a musel postupovat ještě pomaleji, než předtím.

*****

Enterprise a Vorgehen kroužily jedna okolo druhé jako dvojice závojnatek. Ale zde nebylo žádné sklo, které by oba soky oddělovalo. Naopak, každá z lodí vedla na svého protivníka zuřivou palbu.
Doktor McCoy se po té, co se vzpamatoval z toho, že musí střílet z lodních zbraní, pozoruhodně rychle vpravil do role střelce a po jistém počátečním zaváhání byl schopen zasahovat každou ranou.
"Jime, trefuju se jak čarostřelec, ale mam pocit, že jim to nic nedělá" znepokojeně prohlásil po chvíli.
Kirk přikývl. "Scotty, co se děje s energií? Nemáme dost energie pro phasery!"
"Admirále, oni jsou schopni ničit cíleně naše štíty! Všechna dostupná energie jde do štítů, aby nám nemohli na palubu poslat další výsadek. Spousta energie jde do vnitřních silovejch polí, který sou nutný kvůli neutralizaci toho jejich výsadku. A teprve nepatrnej zbytek je k mání pro phasery."
"A naše torpéda?" zeptal se Kirk.

"Torpéda choděj normálně, maj koneckonců samostatnou hlavici, že jo. Ale..." Scotty se na okamžik zarazil "voni sou schopný kompenzovat svejma štítama i zásahy našich torpéd."

Goerga začínala bitva bavit. Rozhodl se, že pronese k posádce oné slabošské lodi projev, kterým podlomí morálku posádky ještě více, než se tak doposud stalo.

Uhura se náhle na svém místě narovnala, až to vypadalo, jako by si chtěla stoupnout.
"Admirále, ten druhý by s námi chtěl mluvit."
"O čem?" zeptal se Kirk.
"Nevím, jen se s námi chce spojit."
"Dobrá, pusťte ho skrz!"

Na obrazovce se znovu objevil Goerg.
"Admirále, vaše loď bojuje dobře. Přesto bude poražena. Máte skvělou techniku, ale co vám chybí, je člověk. Jen se kolem sebe podívejte. To není posádka, to je kolekce podřadných ras. Co jsou vám platné stroje a zbraně, když vám chybí duch odhodlání a rasové jednoty?"
Kirk se dílem udiveně a dílem pobaveně díval na tu odpornou kopii sebe sama. Naznačil gestem Uhuře, aby nechala kanál na Vorgehen prozatím otevřený.
"Dejte člověku lepší stroj a znásobíte jeho produktivitu dvakrát. Vylepšete samotného člověka a jeho produktivita stoupne tisíckrát. Už tomu rozumíte, admirále? Naše technologie mohou být..."
Kirk polohlasem pronesl otázku: "Khan?"
Goerg ho nicméně zaslechl a zarazil se uprostřed věty. "Netušil jsem admirále, že znáte nejslavnější výrok čtvrtého führera Khana. Romulané byli zřejmě přičinlivější při sběru dat, než jsem si původně myslel."
Kirk neměl v úmyslu vysvětlovat kde a kdy se s Khanem setkal.
"Nicméně teď není čas na hodiny historie, admirále. Ve skutečnosti, je na čase tuto hru ukončit - Země může mít jen jednu budoucnost, a to budoucnost naši."
Kirk se bojovně narovnal a prohlásil: "ještě jste nás neporazili!"
Goerg se usmál. "Ale porazíme, admirále, ale porazíme. Už teď nemá vaše loď dost energie k pohonu všech systémů. Už teď postupují naši nezastavitelní HO-Truppen vaší lodí a až dosáhnou strojovny, hra skončí. Sbohem admirále. Přes vaši slabost jste byl hodnotný protivník. Nebo snad bych měl říci: Jsem byl hodnotný protivník?" Goerg se usmál.
A obrazovka zčernala.

*****
Chekov si prohlížel záznamy o postupu výsadku z vnitřních monitorů lodi. Bylo zřejmé, že běžné ruční phasery typů 1 a 2 jsou proti vetřelcům zcela neúčinné.
Ostraha nyní čekala na protivníka za jedním ze silových polí. Chekov byl zvědav, jak si vetřelci s polem poradí. Powell tvrdil, že pole bude pro nepřítele neprůchodné.
Chekov se najednou zarazil.
"Powelle, co je zde v této chodbě za námi?"
Powell chvíli listoval ve svém elektronickém bloku. "Nic zvláštního, pane. Několik vyústění Jeffriesových průlezů, několik křižovatek, a několik pomocných skladišť, jak říkám, nic zvláštního."
"Ukažte, podívám se." Chekov chvíli koukal na záznamy s výrazem člověka, který tuší něco důležitého, ale neví přesně co. Náhle se Chekov plácl do čela. "No jystě! Zdes nachodit sa skladťyště étych zbraní!"
Powell vypadal zmateně. "Jakých zbraní?"
"Promiňte, praporčíku. Jde o skladiště starých phaserových pušek typu 3. Jsou kousek od nás v této chodbě - pojďte se mnou, mám od něj klíče.
"Phaserové pušky typu 3, pane?" tvářil se Powell nechápavě. "Myslel jsem, že ty se už dávno nepoužívají!"
"Normálně nikoliv, ale Enterprise jich kdysi několik dostala" vysvětloval Chekov. "A protože ty zbraně už nikdo nikdy nechtěl, zůstaly na Enterprise. A jelikož nejsou zapotřebí, jsou uloženy mimo hlavní zbrojnici." Mezitím došli ke dveřím do malé místnosti. Chekov otevřel pomocí osobního kódu dveře.
"Tady je máme!" Vytáhl jednu z těch neforemných zbraní a zálibně se na ní podíval. "Mají výkon jako slabší lodní phaser, i když dostřel je u nich menší. Buď prostřelíme jejich štíty s tímhle - nebo už s ničím." Vyndaval zbraně ze skladu a rozdával je. Celkem tam bylo pět zbraní. Náhle Chekov vydal radostný výkřik, skočil do místnůstky, jako by v ní snad něco zahlédl, aby se z ní za okamžik vrátil a v ruce držel starou laserovou pistoli. "Tak tady celou dobu byla! Co jsme se jí při inventurách nahledali! Nu vot, už jsme ji odepsali!"

Voják dorazil k silovému poli. Nejprve do něj zkusmo vystřelil. Bez efektu. Pak se ho pokusil dotknout. Ruka v obrněné rukavici byla zastavena silovým polem. Jeho osobní počítač mezitím vyhodnocoval sílu pole a připravoval protiopatření. Hotovo. Voják napřed prostrčil silovým polem ruku. Cítil vzrůstající tlak, ale dařilo se mu pronikat dále. Krok vpřed - do silového pole vniknul jeho trup. Ucítil slabé elektrické výboje, uslyšel zajiskření - druhý krok - a byl na druhé straně. Uviděl před sebou několik členů zdejší lodní ostrahy, kteří evidentně nebyli schopni uvěřit svým očím. Ale jeden z nich pozvedl primitivně vypadající zbraň. Výboj. Zásah. Voják náhle zjistil, že nedokáže zamířit se svou zbraní. Spustil diagnostiku. Po průhledovém displayi se rozběhly údaje. Červené. To nebylo dobré. Ztratil vědomí.

Pro členy ostrahy to byl dvojí šok, když nejprve uviděli, jak jeden z vetřelců celkem bez problémů prošel silovým polem. Pak následoval další šok - a tentokrát šok příjemný: ukázalo se, že prastaré phasery typu 3 mají ještě stále co nabídnout. Tam kde si typy 1 a 2 vylámaly zuby, zafungoval typ 3 hned první ranou. Vetřelec se skácel na podlahu a ostatní vetřelci začali ustupovat.

*****
Na můstku byla situace kritická. Enterprise docházel dech a Vorgehen kolem ní kroužila jako sup kolem mršiny.
"Návrhy, pane Spocku?"
"Admirále, je zde jedna možnost. Na palubě máme několik zkompletovaných torpéd profesora Limetree. Navrhuji jejich použití."
Kirk se zarazil. "Asi máte pravdu, Spocku..." Po chvíli pokračoval. "Dobrá. Kostro, signalizuj obsluze torpédometů, aby nabila nová torpéda." A dříve než mohl McCoy nějak protestovat spíše pro sebe dodal. "Skoncujeme to. Buď tak nebo tak, ale skoncujeme..."
"Torpéda nabita a připravena k palbě."
"Pal!"

Goerg se cítil jako vítěz. Enterprise evidentně mlela z posledního. Ale jak si kapitán neustále připomínal, i těžce zraněný žralok může kousat. Proto když Enterprise vypustila další salvu torpéd, nařídil posílit štíty a provést úhybný manévr. Proti všem předpokladům torpéda Vorgehen bez problémů sledovala.
"Co se to děje? Pilote, pokračujte v úhybných manévrech!"
Torpéda narazila do talířové sekce Vorgehen, dvě zespoda, dvě z vrchu. Energokumulativní hlavice splnily svou povinnost. Na primárním trupu Vorgehen zadunělo několik výbuchů a loď samotná začala silně vibrovat. Goerg by přísahal, že se podlaha na můstku pohnula nejméně o několik desítek centimetrů.
"Strojovno, hlášení o stavu! Proveďte diagnostiku! Promítněte nám schéma poškození lodi! RYCHLE !!!"
Na hlavní obrazovce se objevilo schéma Vorgehen. Prakticky celá talířová sekce byla červená a podle údajů ze senzorů jí značný kus chyběl. Štíty byly dole...
"Pane, Enterprise vypustila další dvě torpéda! Jdou rovnou na gondoly motorů!"
"Zobrazit!"
Objevil se pohled na gondoly. Ke každé z nich se blížilo jedno torpédo. Vorgehen se znovu mohutně otřásla - a tam, kde ještě před chvílí byly gondoly, nebylo nic, jen rychle expandující změť rozervaného kovu a plazmy.
Goerg omámeně zíral na hlavní obrazovku.
"Pane, všechny ty výbuchy nás vyhodily z orbity! Zřítíme se na povrch Země!"
"Kompenzujte! Snažte se nás udržet nahoře za každou cenu!" Ale kapitán Goerg věděl, že svůj poslední boj již prohrál.

Celá posádka můstku Enterprise sledovala pád Vorgehen do atmosféry Země.
"Vorgehen vybuchla v oblasti Podkamenné Tunguzky" klidným hlasem oznamoval Spock. "Místní čas: 30. červen 1908, 0 hodin, 17 minut, 11 vteřin - přesně."

část 6.
... čas odpovědí

Všechno bylo špatně. Teyler to cítil po celém těle. Posádka Enterprise neměla být schopná uzavřít štíty, neměla mít zbraně schopné zabíjet HO-Truppen a už vůbec nemělo být ztraceno spojení s Vorgehen.

Výsadek ustupoval a zoufale se bránil. HO-Truppen byli schopni porazit v boji kohokoliv i při poměru 5 ku 1, ale zde snad za každého padlého dorazilo deset dalších bojovníků. A navíc byla posádka Enterprise vybavena těmi těžkými phasery, které bez problému prorážely osobní štíty vojáků výsadku.

Neustále se vzdalovali od strojovny - svého původního cíle. Šli sice jinou trasou, ale Teyler si až příliš dobře uvědomoval, že už jsou od svého cíle dál, než byli na začátku.

Další silové pole. Rychle skrz ně prošli a nedbali na to, že se opět spustí poplach a že tím upozorní na svou polohu. Náhle se ozvalo celkem slušnou němčinou: "Výsadku z lodi Vorgehen, dívejte se, jak skončila vaše loď." Nedaleko od místa, kde stáli, se rozsvítila obrazovka. Teyler ke své hrůze viděl Vorgehen, jak zaniká v atmosféře Země. Nechal si zobrazit na průhledovém displayi přilby čas a místo dopadu Vorgehen. A náhle věděl, že je všechno ztraceno. Hlas pokračoval: "Vzdejte se, vaše loď byla zničena." Teyler začal horečně manipulovat se svým počítačem. Rychle, jen rychle než přijdou. Ulehčeně si oddechl. Podařilo se mu zadat Vernichtung kód včas. Stisknul tlačítko potvrzující odeslání kódu a pak už jen sledoval, jak se všichni jeho HO-Truppen svalili na podlahu bez života. Sundal si přilbu a zhluboka se nadechnul. Vzduch byl cítit sterilním prostředím vesmírné lodi, úplně stejně jako na Vorgehen. Zaslechl kroky. Zpoza rohu vyběhlo několik členů zdejší lodní bezpečnosti. Uviděl jak jeden z nich na něj namířil ruční phaser a stisknul spoušť. Ztratil vědomí.

Na můstku očekával admirál Kirk zprávu o výsledku boje značně netrpělivě. Konečně se ozvalo pípnutí interkomu. Byl to Chekov.
"Admirále, vysadek byl odrážen. Všichni z něj jsou mrtví, až na jednoho, který byl asi jejich velitel."
"Gratuluji, pane Chekove!"
Chekov se ozval značně nejistě: "Nejsem si jistý, jestli je k čemu gratulovat, admirále. Vypadá to, jako by celý výsadek

spáchal sebevraždu." Po chvíli dodal: "Potřebujeme zde doktora McCoye."

McCoy ani nečekal na Kirkovo povolení a už se hrnul ke dveřím turbovýtahu.

"Jak vidím, Kostro, úloha palubního doktora ti sedí více nežli úloha palubního střelce. V pořádku, jdi se tam podívat."

Kirk zavolal Chekova. "Pane Chekove, budeme vás potřebovat na můstku."

"Už jsem na cestě, pane."

Kirk se s celým křeslem obrátil ke Spockovi. "Pane Spocku, připravte time warp."

"Zajisté admirále. Přejete si vrátit se do stejného okamžiku, ve kterém jsme opustili náš čas?"

Bylo vidět, že Kirk chvíli zvažoval různá pro a proti tohoto řešení. Nakonec prohlásil: "To nebude nutné, pane Spocku. Posuňte nás v čase o odpovídající dobu, co jsme byli v minulosti. Už takhle máme všichni silně rozhozený náš biologický a oficiální čas."

Spock jen chápavě přikývl.

Další noc a další sen. Nebo to nebyl sen? Peik byl zpátky na Talosu. V první okamžik ho ještě napadlo: "to jsme se vrátili nějak rychle" a pak už dočista zapomněl na to, že někdy existoval nějaký kapitán Pike.

Vorgehen, Streben, Bismarck a Graf Spee nejprve bombardovaly povrch Talosu a vytvořily svou palbou průchody do podzemí. Průchody se hrnuli do podzemí vojáci - s HO-Truppen v čele. Talosané se chvíli snažili o obranu pomocí svých iluzí a také vypuštěním exemplářů ze svého zvěřince, ale proti dobře fungující mašinérii Říše neměli šanci. Ani ne do týdne bylo po všem a Říše získala planetu plnou nerostných surovin pro své využití.

Pike se probudil celý zpocený. Tentokrát nad ním kupodivu nikdo nestál. Vyšel z kajuty na chodbu a zamířil do centrály lodi, kde jak věděl, určitě někoho z Talosanů zastihne.

Náhle se v jeho mysli ozvalo: "Konečně chápete, proč máme o vaše sny takový zájem." Otočil se. Z druhé strany chodby přicházel správce.

"Takže... i vy jste součástí té alternativní časové linie?" vypravil ze sebe Pike sípavě.

"Byli jsme. A jak vidíte, proto musíme pochopit, co se vlastně stalo."

"A dá se proti tomu něco dělat? Můžeme proti tomu nějak pomoci?"

"My proti tomu nemůžeme udělat vůbec nic. Ale lodě Enterprise a Vorgehen rozhodnou o našem osudu. My se jen můžeme dívat na výsledek."

"Dobrá, kdy se tedy vlastně dozvíme, co se děje?"

"Již brzy, kapitáne, již brzy. Již zanedlouho dosáhneme cílové soustavy a nejpozději během několika týdnů přistaneme. Do té doby zažijete ještě několik vašich snů, ale nemyslíme, že by některý z nich mohl mít podobně zásadní význam. Je dokonce možné, že ustanou docela."

"Týdnů? Proč několika týdnů? Jak to mám podle vás vydržet?"

Správce nechal druhou část otázky bez odpovědi a zaměřil se jen na první.

"Jak si asi domyslíte, náš cílový systém spadá do oblasti vlivu Federace. Nebylo by vhodné, aby se v něm talosská loď ukazovala více, než bude nezbytně nutné. Naše lodě se navíc lodím vaši Federace nevyrovnají a znatelné je to hlavně co se jejich rychlosti týče."

"Co to je za systém?"

"Leží na koordinátech -10,4, -51,8 a -212,9 podle jednoho z vašich souřadnicových systémů. Neznáte ho, vaše Federace ho objevila až poté, co jste se natrvalo usídlil u nás. A jeho název? Možná nějaký kdysi měl, ale to je už dávno. Teď se mu přezdívá Brána, ale má i jiná jména."

Khellian byla ztracena v čase. Sarekovi připomínal let Khellian plavbu Bludného Holanďana z pozemských legend. Stonn pokaždé vedl s velkým nadšením a nadějí loď do jiného časového období - jenom proto, aby opět zjistil, že ani tentokrát to nebude to pravé. Mendak si postupně uzurpoval veškerou moc na lodi a Tomalak se postupně ocital mimo hru více a více. Sareka tato situace nijak nevzrušovala, už dopředu věděl, že k ní dojde. Stonn byl zoufalý. Ať vypočítal jakékoliv časové ohnisko, které by bylo vhodné pro změnu vývoje Země, nedařilo se mu najít takové, které by nebylo kryté pozemskými loděmi. Jakoby snad ti zatracení pozemšťané přímo věděli, kam mají poslat své lodě. Lodě to byly různé, některé byly jednodušší než byla Khellian, jiné byly jednoznačně mnohem modernější. A každopádně, pustit se s některou z nich do boje by bylo riskantní. Khellian už dávno neměla ideální bojové parametry a nebylo jisté, zda by byla schopna bitvu přežít.

Přitom Mendak byl trpělivý čím dál méně - už otevřeně hovořil o Stonnově neschopnosti a naznačoval tvrdé možnosti postihu. Jenže, Stonn byl, málo platné, na rozdíl od Sareka, ochoten s romulany spolupracovat. A Mendak si byl jist, že Sareka ke spolupráci nikdy nepřiměje. Takže mu nezbývalo než doufat, že Sarekův žák bude alespoň jednou schopen vypočítat časové ohnisko, které bude fungovat.

Nálada v konferenční místnosti na Khellian byla stísněná. Mendak nejprve krátce pohovořil o současné situaci a o tom, že Stonn nebyl schopen najít nehlídané ohnisko. Pak dostal Stonn příležitost pro svou obhajobu.

"Vím, že jsme zatím nenašli vhodné ohnisko pro změnu historie Země. Ale ... ale to se brzy změní." Poněkud nervózně zadrhával.

"Opravdu? To už tvrdíte docela dlouho, Stonne. Bylo by vhodné, abyste svá prohlášení podepřel činy!" odpověděl mu Mendak s neskrývanou ironií v hlase.

"Zatím jsme se zaměřili pouze na minulost Země. Ale zdejší Federace má dva hlavní členy. Zemi a Vulkán."

"Poslouchám" prohlásil Mendak netrpělivě.

"Můžeme změnit historii Vulkánu." Vypadalo to, že Stonn nebyl schopen tu větu vyslovit. "Když nedojde k Prvnímu Kontaktu se Zemí, Federace nevznikne."

"To mne zajímá..." prohlásil Mendak tónem, který svědčil o opaku. "Jak byste to chtěl zařídit?"

Stonn se bezradně rozhlédl po místnosti, jakoby hledal u někoho z přítomných podporu. Tomalak se tvářil nezúčastněně a ostatní důstojníci Khellian by si ani netroufli mít vlastní názor.

"Já... já nevím..." vyrážel ze sebe Stonn. "Musel bych to spočítat" dodal rychle.

"A všichni víme, jak je to se spolehlivostí vašich výpočtů, že." Mendak se s cynickým úšklebkem rozhlédl po místnosti.

"Mohli bychom třeba zfalšovat záznamy v archivech, aby si Vulkánci mysleli, že Země nestojí za návštěvu.
" "Nemáme tolik času, abychom mohli změnit všechny Vulkánské archívy" poznamenal Mendak. "Naše prostředky jsou koneckonců omezené."

"Dobře... tak bychom mohli sabotovat loď, která uskutečnila První Kontakt. Víme, kdy k němu došlo v našem vesmíru, a víme, kdy k němu došlo ve vesmíru tomto. Alespoň tohle jsme byli schopni prozatím zjistit."

"Začínáme se někam dostávat, Stonne. Možná se přece jen dopracujeme k nějakému výsledku. Nicméně, ani to by nemuselo stačit. Země a Vulkán nejsou od sebe zas až tak daleko, aby nemohlo k Prvnímu Kontaktu dojít někdy jindy. Ne, my musíme zabránit této možnosti jako takové." Po chvíli ticha prohlásil Mendak z ničeho nic: "Ušetřím vám pracné výpočty, Stonne".

"Myslím, že vám tak docela nerozumím, Mendaku..."

"Je to prosté. Navedeme Khellian do atmosféry Vulkánu a odpálíme její warp jádro a všechna zbylá torpéda, co máme na palubě. Zamoříme atmosféru Vulkánu natolik, že nebude schopen cokoliv podniknout. Sice zahyneme s lodí, ale v tomto vesmíru stejně nemáme kam jít."

Všichni v místnosti na Mendaka zírali v němém úžasu.

Mendak se obrátil k Tomalakovi: "Můžete připravit plán cesty k Vulkánu, kapitáne?"

"Zajisté, poručíku" prohlásil se špatně skrývaným nesouhlasem v hlase Tomalak. "Můžeme vyrazit, kdykoliv si to budeme přát."

Tomalak vstoupil do Sarekovy kajuty. Pokynul stráži na chodbě, že má situaci pod kontrolou a zavřel dveře zevnitř. Pak se obrátil k Sarekovi.

"Sareku, promluvme si."

Sarek odpověděl, aniž by zvednul pohled od displaye svého počítače: "A budeme mluvit jen my dva, nebo i někdo další?"

Tomalak se lehce nervózně zeptal: "Mohu se posadit?" a po kladné odpovědi vyndal z kapsy malý přístroj. Zatímco si sedal, prohlásil: "Tahle hračka nám zajistí dokonale diskrétní prostředí. Mendak na svém odposlechu zaznamená jen šum."

"Ovšem Mendak není hlupák a domyslí se co se stalo. A pak nás zabije oba" nevzrušeně okomentoval situaci Sarek.

Tomalak jakoby pookřál. "Mendak nic nezjistí, tedy pokud nás nebude přímo sledovat - a k tomu on nemá důvod. Moji lidé mu podstrčí falešnou nahrávku. Můžeme klidně mluvit."

Zdálo se, že se mu Sareka podařilo zaujmout, protože ten poprvé od chvíle co Tomalak vstoupil do místnosti přestal pracovat na svém počítači a otočil se k Tomalakovi.

"O čem si přejete mluvit, Tomalaku?"

"Možná o minulosti. Možná o budoucnosti. Kdo ví? Ale zcela určitě o tom, jak toto šílenství zastavit."

Nastalo ticho, přerušované jen občasným pípnutím Sarekova počítače. Oba muži měřili pohledem jeden druhého a každý z nich přemýšlel, do jaké míry může tomu druhému věřit.

Jako první prolomil mlčení Tomalak. "Vím, že mi nevěříte, Sareku, a ani se vám nedivím. Proč byste mi, koneckonců, věřit měl? Naše názory na vývoj této části galaxie jsou velmi rozdílné... a přesto myslím, že u vás naleznu pochopení."

Sarek se na něj dlouze zadíval. Studoval přitom každičký sval Tomalakovy tváře. Nakonec řekl: "Vám ani tak nejde o vývoj této části galaxie, jako o vaši loď. Cítíte se ukřivděn. Nejdříve vám Khellian vzal Tal a teď vám ji bere Mendak, že je to tak?"

Tomalak se chvíli ošíval. "Ano, máte pravdu Sareku, tohle je také jeden z důvodů. Mendak si uzurpuje čím dál více pravomocí. Za chvíli se prohlásí kapitánem on sám."

"Jistě, koneckonců, už jednou vystřelil na nadřízeného důstojníka" chápavě doplnil Sarek. "A může to kdykoliv zopakovat."

Tomalak pookřál. "To je přesně ono! Proto se ho musíme zbavit!"

"Nevím proč bych vám měl pomáhat, Tomalaku. To je mezi vámi a Mendakem."

"Protože nevíte to, co vím já. Stonnovi se nedaří najít vhodné časové ohnisko v dějinách Země, které by nebylo bráněno z budoucnosti. A tak se s Mendakem rozhodli, že zkusí štěstí u Vulkánu. Pro začátek se chystají překazit První Kontakt mezi Zemí a Vulkánem."

Byl to záchvěv hněvu, co prolétlo Sarekovou tváří, nebo jen hra světla a stínu? Tomalak by přísahal, že se Sarek na okamžik přestal ovládat.

"Sareku, já chci nadvládu Romulanů, vždy jsem ji chtěl a vždy ji chtít budu. Co ovšem chci také, je, aby ta nadvláda byla moudrá a aby se jí zúčastnili i naši Vulkánští bratři. Jinak naše vláda sklouzne do tyranie a máte pravdu, nemělo by

význam nahradit jednu tyranii druhou."

Sarek nereagoval.

"Pochopte, Mendak má v úmyslu navést Khellian do atmosféry Vulkánu a nechat ji tam vybuchnout. Tím by zamořil atmosféru vaší planety na mnoho let. Vulkán by byl nenapravitelně poškozen a měl by dost starostí sám se sebou, natožpak aby se staral o nějakou Zemi. A jakkoliv nejsem nakloněn myšlence na záchranu oné zdejší Federace, stále se mi jeví její existence jako lepší varianta."

"Už chápu. Vám skutečně jde o Khellian. A protože nechcete, aby ji Mendak nechal zničit, jste ochoten se spojit i se mnou" prohlásil Sarek. "To je logická volba. Ale jak vám mohu já, prakticky pouhý vězeň na palubě Khellian, pomoci?"

"Spousta členů posádky k vám ve skrytu vzhlíží. Vždyť jste to byl vy, kdo přišel na onen plán, jak zastavit pozemskou říši a onen plán skutečně zafungoval. My romulané máme mnoho nectností, ale nevděčnost k nim nepatří. Zachránil jste naši civilizaci a na to ti soudnější z nás nezapomínají! Když mne podpoříte, třeba jen slovně, postaví se proti Mendakovi."

"Dobře. Dejme tomu, že se Mendaka nějak zbavíme. Co potom? V tomto vesmíru pro nikoho z nás není místo. Já se nemohu vrátit na Vulkán a vy se stejně tak nemůžete vrátit na Romulus."

"Tento vesmír je až příliš velký, než abychom se museli o toto bát. Určitě se pro nás najde nějaká vhodná planeta. A kdo ví, možná že se časem budeme moci podívat i domů. Já na Romulus - a vy na Vulkán."

Z ničeho nic Tomalak vstal ze židle. "Je mi úplně jasné, Sareku, že si potřebujete všechno důkladně promyslet. Nechám vás pro tuto chvíli o samotě. Let k Vulkánu bude trvat při současném stavu našich motorů zhruba měsíc - a možná i déle. Máme tedy relativně dost času na přípravu celé akce."

Tomalak už směřoval ke dveřím, když se na poslední chvíli ještě zarazil. "Kdyby se vás Mendak, nebo kdokoliv jiný, ptal, o čem jsme mluvili, zkuste říci něco v tom smyslu, že jsem vás přesvědčoval, abyste nám pomohl se současnou situací. Ani nebudete muset lhát, protože je to koneckonců pravda" dodal Tomalak s úsměvem. Sarek jen zlehka přikývnul. "A ještě něco. Khellian je moje loď a jen já rozhodnu, kdy, jak a jestli bude zničena. A to stojí nade vším, i nad zájmy Romulanské říše!"

Enterprise se vrátila do svého času. Kirk seděl ve svém křesle na můstku a snažil se vypadat co nejklidněji. Ale v hloubi duše ho sužovaly pochybnosti. Pochybnosti o úspěchu jejich mise, pochybnosti o osudu oné romulanské lodi a konečně i pochybnosti stran reakce velení na jeho další výlet časem.

Uhura se obrátila ke Kirkovi: "Admirále, chce s námi mluvit velení Hvězdné flotily, pokud možno okamžitě."

"Kdo nás shání?"

"Admirál Cartwright osobně, pane."

Nemělo smysl se nechat zapírat. Bude muset tu hořkou pilulku spolknout.

"Spojte nás." Kirk napůl očekával, že Cartwright s ním bude chtít mluvit v soukromí, aby ho mohl jaksepatří seřvat za porušení rozkazů, proto ho docela překvapilo, když se admirál Cartwright objevil na hlavní obrazovce s výrazem spíše chápavým, nežli rozzuřeným.

"Rád tě vidím, Jime. Tebe i tvou Enterprise."

"Děkuji. Přiznám se, že takovéto uvítání jsem...

"Nečekal, že?

"Ne." Kirkova tvář zrcadlila směs překvapení a nejistoty. "Čekal jsem, že mne necháš ihned po návratu zatknout nebo tak něco.

"Máš opravdu štěstí, Jime. Ještě před několika hodinami bych to udělal. Ale pak mi naši analytici přinesli zprávu o honičce na tu loď a z ní jednoznačně vyplynulo, že nám ta loď upláchla časem." Cartwright si vychutnal pohled na překvapeného Kirka.

"Takže jsem sice stále naštvaný, za to, cos provedl, nicméně, jsem ochoten ti odpustit - za jediné podmínky."

"A ta je?" s napětím v hlase se zeptal Kirk

"To je snad jasné, Jime. Doufám, žes je rozsekal na kousky!" odpověděl Cartwright s úsměvem.

"Přání splněno!" odpověděl s ulehčením Kirk. "Podařilo se nám je sestřelit..."

Kirk se zarazil, když si uvědomil souvislosti a raději odvedl téma hovoru jinam "...ale mám jednu prosbu."

"A sice?"

"Potuluje se nám tu ještě jeden cestovatel v čase."

Cartwright přikývl na znamení souhlasu.

"Chci ho najít a zneškodnit."

"Souhlasím, Jime. Budeš mít plnou podporu velení Hvězdné flotily."

"Proto potřebuji navštívit Strážce Věčnosti - s jeho pomocí tu loď najdu."

Cartwright se zatvářil neutrálně a bylo jasné, že svého slibu o podpoře začíná litovat. Po krátkém zaváhání odpověděl. "Dobrá tedy. Uděluji ti povolení k letu ke Strážci Věčnosti."

"Děkuji. Budu průběžně informovat velení o průběhu akce."

"Nic jiného ani neočekávám, Jime. Dobrý lov!"

Obrazovka potemněla. Kirk si s úlevou oddechl.

"Tak to bychom měli." Obrátil se k Suluovi: "Pane Sulu, nastavte kurs k Vesmírnému doku na oběžné dráze Země. Maximální impuls." A jakoby na vysvětlenou pro všechny dodal: "Potřebujeme doplnit personál a taky nějaké zásoby

by se nám mohly hodit."
Obrátil se k Uhuře: "Vyjednejte s velením požadavky jednotlivých sekcí, jak po stránce personální, tak materiální. A ať si jednotlivé sekce moc nevymýšlejí, nemáme čas na nějaké speciální zakázky!"
"Což mne přivádí k další záležitosti", prohlásil Kirk. "Pane Chekove, jaký je stav našeho hosta?"
"Náš host se podle doktora McCoye těší plnému zdraví, admyrále."
"To je dobře, protože ho hodlám vysadit."
"Admyrále, nebylo by lučšije vzít ho seboj? zeptal se Chekov.
"I to mne už napadlo, pane Chekove, nicméně, cesta do systému Strážce Věčnosti je příliš dlouhá, než abychom si mohli dovolit ho mít na palubě."
"Rozumím, pane. Vyjednám se zakladnoj převoz vězně."
"Čímž se dostáváme k dalšímu problému. Nechci mít toho člověka na palubě, nicméně zrovna on má podle všeho ve své mysli několik velmi potřebných kousků naší skládanky, přesně té skládanky, kterou nemůžeme stále dát dohromady." Kirk se zadíval na Spocka. "Spocku, obávám se, že je to na vás."
"Chcete, abych provedl výslech zajatce ještě než ho předáme na Zemi?"
"Naprosto přesně, pane Spocku. A protože nemáme čas na dlouhý výslech, budete se muset snažit o co nejrychlejší průběh." Na chvíli se Kirk zarazil. "Spocku, nemohu vám to dát rozkazem, ale vy víte, co mám na mysli, že?"
"Ano, admirále. Budu potřebovat zhruba 30 minut na přípravné meditace."
"To není problém, pane Spocku, zase tolik nás čas netlačí. Hlavní je, abyste pro nás zjistil vše potřebné."
Spock jen zlehka pokývnul hlavou na znamení souhlasu.

Špatný den. Teyler věděl, že má špatný den. Cesta časem. Boj. Výsadek. Zničení Vorgehen. Zajetí. Cesta časem do tohoto pokřiveného století. Výslech. Výslech... Teyler se ještě teď otřásal odporem, když si vzpomněl na výslech, který prováděla ta vulkánská zrůda. To snad nebyl ani výslech... to bylo čtení v otevřené knize. Teyler nedokázal ubránit žádnou ze svých myšlenek. Vždyť ten vulkánec z něj pravděpodobně dostal i to, jak se jmenovala jeho babička za svobodna. Vlastně... zcela určitě to z něj dostal. Teď spoutaného Teylera odváděli dva členové lodní ostrahy - pravděpodobně k transportu mimo loď. Jak útržkovitě pochopil z různých narážek, bude převezen do vězení na Zemi.
Na chodbách Enterprise bylo rušno. Vypadalo to, že se snad celá loď stěhuje. Eskorta vezla Teylera turbovýtahem určeným pro běžnou přepravu.
Místo aby turbovýtah zastavil na palubě s transportními místnostmi, zastavil o dvě paluby níže. Dveře se otevřely a za nimi stál technik z údržby lodi, který se snažil převézt nějaké bedny - odněkud někam.
Na okamžik všichni ztuhli překvapením. Jako první zareagoval Teyler. Vyškubnul jednomu z členů eskorty z opasku phaser, namířil na něj a vystřelil. Druhý člen eskorty se ani nezmohl na odpor a byl zasažen rovněž. Onen technik, který si turbovýtah přivolal, utekl někam chodbou.
Teyler měl stále spoutané ruce a navíc ani nevěděl, kam by měl chtít odjet výtahem a tak obezřetně vystoupil z výtahu také. Nikde nikdo. Jen několik opuštěných beden stálo na chodbě. Teyler se rozběhl chodbou. Nevěděl kam běží, potřeboval však získat čas. Čas na uvolnění spoutaných rukou, čas na zorientování se v tomto vesmíru, čas potřebný k naplánování útěku.
Zaslechl jak se někde za ním rozeřvala siréna bezpečnostního poplachu. "Tak už o mně vědí" pomyslel si hořce. Oběhnul roh chodby a zarazil se. Proti němu kráčely chodbou, zaujaty rozhovorem, dvě členky zdejší posádky. Jakmile ho spatřily, obě vykřikly, snad hrůzou, snad překvapením. Jedna z nich utekla chodbou, druhá sáhla k opasku a vytáhla kapesní phaser.
Teyler nemohl se spoutanýma rukama pořádně mířit a tak vypálil několik výstřelů více méně ve směru kde stála, ale věděl, že pravděpodobně stejně nezasáhne. Rychle se stáhl do chodby, kterou přišel. Místem, kde stál ještě před okamžikem, proletěl paprsek z phaseru. Utíkal zpátky chodbou, kterou přiběhl a zoufale hledal nějakou odbočku. Proti sobě zaslechl nějaké hlasy. Ostraha se blížila. Honem rychle pryč! Třeba sem, do tohoto průlezu.
Soukal se průlezem a za sebou slyšel hlasy svých pronásledovatelů.
"Praporčíku, viděla jste kam utekl?"
"Bohužel nikoliv, poručíku. Musí být v některém z průlezů, jinam nemohl odbočit."
Našel si jakousi polohu, ve které mohl s phaserem manipulovat i se spoutanýma rukama. Teď ho hlavně musí nastavit na zabití ... nastavení na omráčení nestačí... má-li utéct... zatraceně nejde to... dá se vůbec tenhle phaser nastavit na vyšší nastavení? Tak dobře... co takhle přetížení? Ano, to jde!
Muž z ostrahy opatrně lezl do průlezu. Snažil se sluchem zachytit sebemenší šramot, který by prchající vězeň mohl způsobit. Náhle zaslechl něco zcela jiného. Zvuk mu byl povědomý - ale zároveň mu na tomto místě připadal nepatřičný... najednou se rozpomenul. Phaser nastavený na přetížení! Rychle opustil průlez.
"Rychle pryč, nastavil phaser na přetížení, rychle dělejte, než to vybuchne!"
Teyler držel v rukou phaser, který hrozivě pípal a chystal se vybuchnout. Poprvé po mnoha dnech se Teyler s ulehčením smál.

Na můstku zatím Kirk podepisoval převzetí nového materiálu. Najednou měl pocit, jako by uslyšel tlumený vzdálený výbuch. Ne uslyšel, spíš - vycítil, jako by někde něco velmi silně udeřilo...
Na obrazovce na stanovišti strojního důstojníka se rozeběhla červená čísla.
Pípnul interkom.
"Kirk, slyším, co se děje?!
"Tady Scott, pane. Ostraze uprchnul vězeň a odpálil někde v primárnim trupu phaser."

Kirk měl pocit že se ocitnul ve zlém snu: "Cože se stalo? Opakujte mi to prosím!"

"Jak povidam, ostraze ufouk' ten náš vězeň a když ho hoši a děvčata z ostrahy našli, odpálil phaser, kterýho se zmocnil. Právě zjišťujem, kde přesně byl. Ale myslíme, že výbuch nezasáhnul nic důležitýho."

"Děkuji pane Scotte, můstek končí." Přepnul kanál. "Pane Chekove, hlaste se v zasedací místnosti, okamžitě." Na okamžik se zarazil. "Uhuro, ať se v zasedací místnosti hlásí všichni vyšší důstojníci. Svolávám poradu velení lodi k dalšímu postupu."

"Jak mi vysvětlíte toto zcela bezprecedentní selhání ostrahy, pane Chekove?" Admirál Kirk byl evidentně rozzuřený na nejvyšší míru.

"Admirale, ti muži prošli všemi testy na výbornou..."

"Pak jsou ty testy špatné!"

McCoy usoudil, že je čas aby zasáhl do rozhovoru. "Počkej Jime, co se vlastně stalo? Mohl bys nám to laskavě říct? Pokud možno před tím, než sežereš chudáka Chekova zaživa!"

Kirk se na McCoye nejprve zuřivě podíval - a pak jeho pohled ztratil na zuřivosti.

"Jistě... jakožto vyšší důstojníci to koneckonců máte právo všichni vědět." Na chvíli se odmlčel. "Co se tedy stalo: vězeň byl eskortován lodní bezpečností do transportní místnosti. Jeli turbovýtahem. Na tom by nebylo nic divného a za normálních okolností by se také nic nestalo - jenže ti dva mameluci z ostrahy nezamkli ovládání turbovýtahu, takže si je kdokoliv mohl po cestě zastavit. Což se také stalo, když někoho z technických služeb napadlo si onen výtah přivolat. Takže výtah s velmi nebezpečným vězněm zastavil místo v místě určení o dvě paluby níž. Všeobecného zmatku vězeň dokonale využil - omráčil ostrahu phaserem, kterého se zmocnil a pak, když viděl, že jeho situace je bezvýchodná, nastavil phaser na přetížení a v nastalém výbuchu zahynul..." Kirk se obrátil na McCoye "tedy alespoň doufám, že zahynul?"

"Soudě podle zbytků lidské tkáně, které jsme nalezli na místě výbuchu, opravdu zahynul, Jime" řekl McCoy potichu.

"Alespoň že tak! Představte si, že by nám uprchl!" Kirk se podíval opět na Chekova. "Kdyby vaši lidé postupovali podle předpisů, nestalo by se to."

Chekov pokrčil rameny: "Nevím, co na to říct, pane."

"Neříkejte nic, pane Chekove, na to se totiž nedá říct vůbec nic. Dá se ovšem jedna věc udělat. Oba členy eskorty okamžitě přeložíte na základnu a vyžádáte si za ně náhradu."

"Spolehněte se, admirále."

"Abyste mi správně rozuměl, Chekove, já z toho incidentu neviním vás, ale vaše lidi. A je zapotřebí zajistit, aby se podobný incident v budoucnosti už neopakoval."

"Naprosto souhlasím, admirále. Pokud byste jejich převelení z lodi nenařídil vy, udělal bych to tak jako tak."

"Výborně, pane Chekove." Kirka evidentně počáteční zuřivost už zcela přešla. "A teď k důležitějším věcem. Pane Scotte, jaký je rozsah poškození Enterprise?"

"Naštěstí malej, nic co bychom nedokázali opravit palubníma prostředkama, admirále. Měli jsme kliku - a on smůlu. Kdyby to bouchnul kousek vedle, tak bychom skončili nejmíň na měsíc v doku."

"Mám tomu tedy rozumět tak, že loď bude schopna odletět v plánovaném termínu?"

"Přesně tak, admirále."

"Nu, alespoň jedna dobrá zpráva." Na Kirkovi byla vidět značná úleva. "To je velmi dobře, protože další zprávy nejsou zdaleka tak pozitivní. Poručíku Uhuro?"

Uhura zvedla ze stolu svůj elektronický blok. "Podle hlášení kapitána Terrella z lodi Reliant jim ta neznámá romulanská loď uprchla časem v systému Alfa Centauri B. Lodě TF 18 ji nebyly schopny sledovat."

"To je přesně zdroj mých obav" prohlásil Kirk. "Někde v minulosti se pohybuje potenciálně velmi nebezpečná loď a my nemáme nejmenší náznak, kde by mohla být. Proto se musíme snažit dostat se ke Strážci Věčnosti tak rychle, jak to jen bude možné."

"Admirále, motory sou seřízený a s novejma náhradníma dílama šlapou jak hodinky. Vydržej klidně i warp 12" prohlásil sebevědomě Scott.

"Pane Scotte, rád bych prohlásil, že ten snad potřebovat nebudeme, ale protože potřebujeme opravdu maximální rychlost, díky za každý gram rychlosti, který dokážete získat.""Pane Spocku, nepředpokládám, že byste byl v tak krátkém čase hotov s analýzou dat, která jste získal od našeho vězně."

"Bohužel nikoliv, admirále. Zpracování všech údajů bude vyžadovat nejméně několik dní práce."

"Dejte se do toho, pane Spocku!"

McCoy se zadíval na Kirka. "Teď budeš asi chtít vědět, co jsem zjistil při pitvě těl oněch mrtvých vojáků."

"Přesně tak, Kostro. Máš už něco?"

"Ano něco mám. Ale budu potřebovat k ruce i někoho od techniků, a nerad to takto říkám, asi by se nám hodila i pomoc od Spocka."

"Smím se zeptat proč...?"

"Jistě. Ti vojáci jsou lidé, to je jisté. Ale jsou nějak modifikovaní... ne geneticky, jako třeba ti klingonští vrahouni s krabatejma čelama, ale mechanicky. Mají části mozku nahrazené počítači, mají spoustu protetických orgánů, prostě to při jejich pitvě vypadá, jako bych se z doktora přeškolil na mechanika."

"V tom případě ti strojovna někoho přidělí. Spock se k tobě přidá až po dokončení své zprávy."

Kirk se opět obrátil k přítomným.

"Tak to bychom měli záležitosti, které se týkaly našeho pobytu v minulosti. Teď k našim současným plánům. Pane Sulu, připravte nejoptimálnější kurs ke Strážci Věčnosti."

"Podle rozkazu pane. Podařilo se nám sestavit kurs, který nám zaručí velmi vysokou výslednou rychlost. I tak nám ovšem cesta potrvá dost dlouho - asi měsíc."
"V tom případě bychom měli vyrazit co nejdříve, co myslíte pánové?" zeptal se Kirk a na jeho tváři se objevil přátelský úsměv.

*****

Sarek vstoupil po mnoha týdnech opět na můstek Khellian. Uvědomil si, že naposledy na jejím můstku stál tehdy, když poručík Mendak zastřelil admirála Tala. Khellian nyní směřovala k Vulkánu a byla na cestě již více než týden, takže Mendak usoudil, že může Sarekovi povolit vycházku po lodi.
"Jak se vám líbí můstek, Sareku? zeptal se cynicky Mendak. "Admirála Tala tu už doufám necítíte, větrali jsme důkladně" poznamenal s neskrývaným sarkasmem. Zbytek posádky můstku se Mendakovu cynismu smál. Otázkou ovšem bylo, jestli se smějí proto, že s Mendakem souhlasí, nebo proto, že z něj mají strach...
"Khellian nyní letí rychlostí warp 5. Vulkánu dosáhneme zhruba za tři týdny, přesněji, za 19 dní" informoval Sareka nevzrušeně Tomalak.
"Takže za 19 dní hodláte nenapravitelně poškodit Vulkán, poručíku?" zeptal se Sarek otevřeně.
"Dáváte mi snad jinou možnost, Sareku?" lhostejně odpověděl Mendak. "Dal bych přednost méně násilnému řešení, ovšem, to bych to méně násilné řešení napřed musel mít."
Mendak se v předstírané otevřenosti naklonil k Sarekovi. "Ještě stále není pozdě, Sareku z Vulkánu. Vypočítejte pro mne vhodné časové ohnisko a já Vulkán ušetřím."
"Víte dobře, že to neudělám. Že to nemohu udělat."
"Vím" prohlásil s cynickým úsměvem Mendak. "A proto se chystám Vulkán zničit." Naznačil gestem, že prohlídka můstku je u konce. "Máte ještě 19 dní Sareku, abyste své rozhodnutí změnil."

V Sarekově kajutě se sešli Sarek, Stonn a Tomalak.
"Tomalaku, zavolal jsem vás jakožto velitele Khellian, protože hodlám se Stonnem projednávat záležitosti, které se týkají nás všech a nechci aby kolovaly nějaké fámy. Vy sám nejlépe rozhodnete, co z našeho rozhovoru by měla posádka slyšet a co by před ní mělo raději zůstat utajeno."
"Rozumím, Sareku z Vulkánu. Chápu toto vaše gesto jako projev dobré vůle z vaší strany."
Víc nebylo třeba říkat. Sarek i Tomalak dobře věděli, že Mendak odposlouchává každé jejich slovo - a protože potřebovali se Stonnem nutně mluvit, museli to zařídit oklikou. Znali princip odposlechu a věděli, že Mendak si dává nahrané záznamy rovnou analyzovat palubním počítačem, aby ověřil jejich pravost. Ovšem analýza hlasů je velmi náročná na čas hlavního počítače a Mendak si nemohl dovolit blokovat jeho výpočetní kapacitu na více než několik minut - obvykle to vzdával tak po deseti. Proto po patnácti minutách nezávazného oficiálního tlachání zapne Tomalak svůj rušící přístroj a zároveň začne do Mendakova odposlechu proudit předem připravená a patřičně modifikovaná nahrávka, sestavená z autentických hlasů všech zúčastněných. Ovšem, každý podvrh může být odhalen hloubkovou analýzou, proto nebylo možné začít hned od počátku mluvit otevřeně - Mendak by okamžitě poznal, že něco nehraje. Minule to prošlo jenom proto, že Mendak nesledoval odposlech v reálném čase a Sarek následně stačil upravit počítačový program pro analýzu hlasu.
Po více než čtvrthodině nezávazného tlachání dal Tomalak rukou znamení, že ta nejdůležitější část rozhovoru může začít.
Sarek přikývl.
"Stonne, ještě jsi mi neřekl, jaký je tvůj názor na to, co se chystá Mendak udělat." Stonn byl touto otázkou evidentně zaskočen.
"Popravdě, nelíbí se mi to, Sareku, vůbec se mi to nelíbí. Ale co můžu dělat?"
"Stonne, proč jsi slíbil Mendakovi pomoc při hledání časového ohniska pro změnu historie? To opravdu věříš, že Romulus je tím pravým partnerem pro Vulkán?"
Tomalak se nervózně zavrtěl. "To snad nebudeme teď řešit!"
Sarek se na něj podíval s náznakem chápavého úsměvu.
"Naopak. Budeme to řešit právě teď!"
"Jak myslíte."
"Kdysi jste prohlásil, že Vulkánu by velmi vyhovovalo, kdyby vulkánské mozky mohly řídit pozemské paže a pěsti - a měl jste do značné míry pravdu. Víte, komandére, právě v rozmanitosti ras tkví síla zdejší Federace. Nebo vlastně, budoucí zdejší Federace. Ale nepozvali jsme Stonna kvůli této naší hádce."
"To je pravda."
"Nuže Stonne, co nám k tomu řekneš?"
"Sareku, víte, že jsem propočítal totéž co vy..." Sarek přikývnul "... a z oněch výpočtů vyplynulo, že Vulkán bude při spojenectví s Romulany v bezpečí."
"Ale za jakou cenu, Stonne! Ano, i nadvláda může být nazývána bezpečím."
"Stále mi přišla varianta Romulanské nadvlády..." "řekl ‚nadvlády'" pomyslel si Sarek, "to by mohlo naznačovat, že ještě není vše ztraceno!" "...lepší, nežli jakékoliv spojenectví se Zemí! Vždyť romulané jsou naši bratři, zatímco pozemšťané jsou jen dobyvatelé a násilníci!"
"Chápu tvůj postoj Stonne, i když s ním nemohu v žádném případě souhlasit."
"Vaše žena byla pozemšťanka, to vám brání vidět fakta, Sareku!"

Bylo vidět, že zmínka o Amandě se Sareka opravdu dotkla.
"Zapomínáš, že právě proto jsem se chtěl vydat do minulosti... abych pomstil ji, svého syna i náš celý svět! A uspěl jsem!" Byly to emoce, co bylo slyšet v Sarekově hlase?
"Ano, Sareku uspěl jste. A vaše zásluhy vám nikdo neupírá. Ale teď je třeba vykonat i druhý krok a zajistit naši bezpečnost - navždy." Sarek si všiml, že Tomalak souhlasně přikyvuje.
"Tak proč si ten druhý krok neudělal. Stonne? Nikdo ti nebránil."
"Sám víte, že se mi nepodařilo najít vhodné časové ohnisko." Stonn se zatvářil bezradně - pobyt mezi emotivními Romulany si u obou vulkánců vybíral daň v podobě sníženého sebeovládání. "Všechna jsou krytá loďmi té zdejší Federace."
"Ano, to vím. A také vím kde jsi udělal chybu."
Stonnovi i Tomalakovi se chtivostí rozzářily oči.
"Kde, Sareku, povězte mi to! Zachráníte tím Vulkán od zkázy!" Stonn téměř vykřikl.
"Skutečně, Sareku, jestli znáte řešení naší situace, sem s ním. Nač chcete čekat? Až Mendak odpálí Khellian v atmosféře Vulkánu, bude už pozdě!" přidal se Tomalak.
"Co kdybych vám něco ukázal něco jiného, pánové? Něco co vás přesvědčí, že mám ve svém postoji pravdu? Že budoucnost tak, jak ji navrhuji, přinese v konečném důsledku blaho jak Vulkánu, tak Romulu, tak Zemi? Že se všechny civilizace naší části galaxie nakonec dohodnou a sjednotí se? Že nastane doba, kdy lidé, vulkánci, romulané, ale třeba i klingoni nebo andoriané a další rasy a civilizace budou ostatní považovat za své bratry? Jistě, nebude to zítra, ale stane se to. Vykonal jsem všechny potřebné výpočty, pojďte se na ně podívat."
Stonn i Tomalak se zájmem sledovali Sarekovy výsledky. A jak si Sarek uvědomoval, zapůsobil na oba dva.
"Dobrá, Sareku, přesvědčil jste mne" prohlásil Tomalak po té, co více než půlhodiny prohlížel Sarekova data.
"Co je třeba pro splnění onoho cíle udělat?" zeptal se Stonn.
Tomalak se na něj podíval s chápavým úsměvem. "Vlastně není zapotřebí udělat nic velkého. Jsou to takové maličkosti. Zbavit se Mendaka. A uklidit se historii z cesty."

Uplynulo dalších deset dní. Celou tu dobu na Khellian stoupala nervozita. Posádce začalo docházet, že Mendak to s výbuchem lodi v atmosféře Vulkánu myslí vážně.
Tomalak se celou dobu marně snažil o nalezení vhodné situace, která by mu umožnila Mendakovu likvidaci - až dnes mu svitla naděje. Při rutinní inspekci ve strojovně zjistil, že vzhledem ke stavu motorů nebude problém vyvolat poruchu. Pak už stačí dostat Mendaka do strojovny - a tam s ním naložit podle libosti. Posádkou strojovny si mohl být jist, nikomu z ní se nechtělo nechat loď vybuchnout jenom kvůli tomu, aby byla uspokojena Mendakova touha zničit Vulkán a Zemi, navíc velitel strojovny, poručík Tokath, byl velký obdivovatel vulkánské kultury.
Sarek toho dne našem svém počítači vzkaz: "Bude to dnes krátce po nástupu odpolední směny. Buďte ve strojovně" a jak pochopil z rozhovoru se Stonnem, přál si Tomalak mít po svém boku oba dva. Sarekovi nepřišel Tomalakův požadavek logický. Nicméně chápal, že Tomalak bude potřebovat veškerou dostupnou podporu - morální i fyzickou. Morální poskytnou Sarek a Stonn, fyzickou posádka strojovny vyzbrojená potají disruptory.
Střídání směn probíhalo podle plánu a vyžadovalo jen minimální Tomalakovu pozornost. Přesto byl jak na trní - každou chvíli to vypukne...
Náhle loď vypadla z warpu a se všemi na můstku to hodilo pořádný kus dopředu. Tomalak se ve svém křesle udržel, zato Mendak, jak si Tomalak škodolibě stačil všimnout, ze svého křesla vypadl.
Tomalak aktivoval interkom: "Strojovno, hlášení!"
Z interkomu se ozvalo: "Pane, warp pohon vysadil, vypadá to, že se destabilizují dilithiové krystaly!" "Vydržte, hned jsem tam!"
Tomalak se podíval na Mendaka, který se teprve sbíral z podlahy.
"Mendaku, zůstaňte na můstku. Jdu do strojovny zjistit, co se stalo."
Do Mendaka jakoby vjela nová síla. Zvednul se konečně z podlahy a postavil se. "Jakožto lodní zástupce Tal Shiar vás doprovodím, Tomalaku! Je zde důvodné podezření ze sabotáže!"
Tomalak na oko chvíli váhal a pak řekl: "Dobrá tedy, pojďte se mnou. Ale rychle, prosím. Jestli se opravdu destabilizují krystaly, je naším největším nepřítelem čas!"
Oba vstoupili do turbovýtahu. Ve zmatku, který panoval na můstku, si nikdo nevšiml, že jeden z praporčíků sloužících na můstku, se nenápadně vytratil a zamířil k nouzovému průlezu.

Ve strojovně panoval zmatek. Dvě směny techniků, jedna končící, druhá nastupující a obě se snažily usilovně zjistit, co se vlastně stalo.
Tomalak a Mendak dorazili na místo v okamžiku, kdy se zdálo, že zmatek vrcholí.
"Hlášení!"
Poručík Tokath se narovnal od jedné z konzolí. "Pane, došlo k částečné destabilizaci dilithiových krystalů. Zanedlouho budeme moci pokračovat v letu - ovšem naše rychlost bude omezena na warp 4 - a možná bude ještě nižší!"
Mendak se už neudržel. "To je sabotáž a možná že i vzpoura! Tokathe, jestli nezprovozníte warp pohon na plný výkon, dám vás zastřelit za velezradu!"
Tomalak pokynul rukou. Sarek a Stonn vystoupili z pozadí a všichni technici vytáhli zbraně. Také Tomalak vytáhl svůj disruptor.
Mendak se nechápavě rozhlížel kolem sebe. "Co to má znamenat?"

"Měl jste pravdu, Mendaku, je to vzpoura. Nedovolím vám zničit náš bratrský svět jenom kvůli nějakým velmocenským ambicím!"

"Vy jste se snad zbláznil, Tomalaku!" Mendak se rozesmál na celé kolo. "Odložte tu zbraň. No dobře. Uznávám, poněkud jsem se unáhlil. Je jasné, že při námaze které byly krystaly našeho pohonu vystaveny, se dříve či později něco podobného stát prostě muselo." Mendak hovořil smířlivě, přitom však těkal očima po strojovně, jakoby něco - nebo někoho hledal.

Náhle se stalo několik věcí naráz - přesněji strojovnou naráz prolétlo několik paprsků z disruptorů. Sarek s ohromením zíral na Stonna, který se mu zhroutil k nohám. Tomalak ležel o kus dál na podlaze strojovny - mrtvý. A jen kousek od něj ležel Mendak. Ještě žil, ale Tomalakův disruptor ho zasáhl do nohou a Mendak nyní těžce krvácel.

Sarek cítil jak ho něco srazilo na podlahu. Byl to poručík Tokath, který vzápětí zalehl na podlahu strojovny a zároveň odpovídal na palbu, kterou vedl kdosi z hloubi strojovny. Sarek ucítil pod sebou něco mazlavého. Dotkl se toho... byla to krev, zelená krev. Všude jí bylo najednou plno.

Tokath polohlasem něco říkal. Sarek se k němu naklonil a část jeho slov zaslechl.

"... celou dobu. Tebok a ten cucák z můstku, Sirol. Zatracený agenti..." Tokath se zarazil a obrátil se k Sarekovi. "Zůstaňte ležet, Sareku. Mendak měl na palubě svoje lidi a ti způsobili tenhle masakr. Navíc proti nám poštval lodní bezpečnost. Tak se držte dole...!" Zatímco se Tokath plazil stranou, ještě na Sareka zavolal: "Vemte si disruptor, ať se můžete bránit. Jo a používejte jen slabý nastavení, tady ve strojovně by stačila jedna pořádná rána do warp jádra a bylo by po nás!"

Po celé lodi se ozývala střelba z disruptorů. Sarek ucítil, jak ho někdo tahá za rukáv. Byl to Stonn. Ještě žil.

"Sareku... povězte mi... kde jsem se zmýlil...?"

Sarekovi ho najednou bylo líto. Naklonil se k němu a potichu řekl: "Tvé výpočty byly v zásadě správné, Stonne. Jen jsi zapomněl započítat i vliv náš a vliv Vorgehen. My jsme zdejší Federaci potvrdili možnost změny historie cestou v čase a proto si pojistili všechna časová ohniska..."

Stonn se usmál - ulehčením, že hlavní problém, který ho trápil je už pryč, nebo prostě proto, že se smířil s osudem? To Sarek nevěděl. Díval se jak Stonn umírá ... a nemohl nic dělat.

Náhle Stonn ještě z posledních sil zašeptal: "Měl jste pravdu, Sareku ... celou dobu... zachraňte Vulkán... ať se děje co se děje..."

Sarek si teprve teď uvědomil, že to, co ho celou dobu tlačilo do boku, byl Tomalakův disruptor. Vzal zbraň do ruky a prohlížel si ji. Rozeznal romulanské symboly pro nastavení zbraně. Nastavil maximální výkon. Otočil se, aby měl lepší výhled na warp jádro. Vystřelil.

Loď Romulanské republiky Khellian zanikla v oslňujícím výbuchu.

*****

"Váš styl hry je ještě nelogičtější nežli admirálův, doktore."

"Opravdu Spocku? Cítím se poctěn!"

McCoy i Spock se právě nacházeli na rekreační palubě Enterprise. Každý z nich seděl z jedné strany stolu, na kterém stál stojan hry 3D šachy. Kirk seděl z boku stolu a lehce znuděně se houpal na židli.

"Nicméně, zatímco admirálovu stylu hry je nutno přiznat jistou efektivitu, protože jemu se, na rozdíl od vás, podaří občas vyhrát, váš styl je prostě neuvěřitelný. Mimochodem, máte mat, doktore."

"Cože, už zase? Budu na vás muset poštvat Jima, Spocku!"

"Ještě jednu partii, doktore?"

"Myslím že ne, Spocku. Pět porážek za sebou v jednom dni mi bohatě stačilo."

Na rekreační palubě bylo plno. Enterprise se řítila hlubokým vesmírem ke svému cíli a její posádka zjišťovala, že i klidná a ničím nerušená služba se časem přejí. Po čtrnácti dnech pravidelných partií 3D šachů mezi Kirkem a Spockem, kdy McCoy neustále kibicoval jedné či druhé straně, se Kirk odhodlal k razantnímu kroku: posadil McCoye ke stolu jako Spockova protihráče. U první partie, kdy Spock McCoye dostal během dvou minut díky doktorově naprosto školácké chybě, se Kirk bavil. U druhé, kdy McCoy, který již pronikl do principů hry a byl schopen se lépe bránit, díky čemuž vydržel vzdorovat celých 9 minut, se bavil rovněž. Třetí partie trvala dokonce minut 17 a byla už trochu nudná. Čtvrtá partie byla prozatím ze všech nejdelší: celých 42 minut urputného boje a Kirk zjistil, že účastnit se hry v úloze pasivního pozorovatele může být rovněž zajímavé. Pátá partie trvala jen 26 minut a byla jen opakováním předchozích a byla již poněkud stereotypní.

Kirka napadla škodolibá myšlenka.

"Co myslíte, kapitáne, prospěl by posádce menší cvičný poplach?"

"Zcela nepochybně, admirále. Myslím, že malá závada ve strojovně by mohla přinést zajímavé výsledky."

"Také si to myslím, Spocku. Nicméně bude to vyžadovat konzultaci s panem Scottem... a bylo by svrchovaně neslušné ho budit, zrovna když spí. A hlavně by to mělo negativní vliv na naši rychlost." Kirk se zatvářil zklamaně. McCoy pokýval hlavou. "Jime, víš co je vůbec největší problém dlouhých letů vesmírem?"

"Asi tuším, kam míříš, ale nechci ti zkazit pointu, Kostro."

"Největší problém je to, že při letech ve vesmíru se střídavě neděje po dlouhou dobu vůbec nic - a pak se najednou strhne všechno. Takže, jak už jsem naznačil, ten vůbec největší problém je, jak to zařídit, aby posádka napřed fungovala v "klidovém" režimu a aby se z něj v případě potřeby dokázala včas probrat - a pak se do něj opět uvést. Což u posádky, která pracuje na směny, není zas až tak nepřekonatelný problém - ale u vyšších důstojníků ano. Zejména u kapitánů a admirálů. Ti mají tendenci být na můstku 24 hodin denně i když se vůbec nic neděje - a když se něco dít

začne, jsou nevyspalí, nervózní a neschopní rozhodovat."
K McCoyovu překvapení Kirk souhlasně přikývl. "Máš pravdu, Kostro. Vzpomínám si, jak jsem přebíral velení na Enterprise. Myslel jsem tehdy, že musím být na můstku 24 hodin denně a Garry Mitchell i Spock mne museli doslova z můstku vyhánět." Na okamžik se zarazil, a bylo vidět, že ani po tolika letech se se smrtí svého přítele nevyrovnal. "Že, Spocku?"
"Jistě admirále. Když jste přišel na Enterprise, choval jste se vyloženě nelogicky."
"Ale to je minulost, pánové... ostatně vidím, že 3D šachy vám zrovna nesedly. Což abychom si zahráli něco jiného? Třeba poker?"
McCoy viditelně ožil. "No jasně, proč ne."
Spock se zatvářil ještě neutrálněji než obvykle. "Přiznám se, že tato hra ve mně nevzbuzuje valné nadšení. Příliš nelogická ..."
McCoy se zarazil. "Počkat, Spock by měl velkou výhodu, ten dokáže zbluffovat kohokoliv."
"Mýlíte se, doktore. Jsem vulkánec a z toho vyplývá, že nejsem schopen lži ani předstírání - a tudíž nejsem schopen ani, jak říkáte vy, bluffovat!"
"Zrovna teď bluffujete, Spocku! A neříkejte, že ne!" lehce podrážděně zvolal McCoy.
Kirk pokrčil rameny. "Dobře, poker tedy ne. Co takhle fizzbin? Co vy na to, Spocko?"
"Admirále, pokud si pamatuji, tak jste tehdy výklad pravidel této vskutku nelogické hry nedokončil..."
"Možná je na čase to udělat, Spocku!" Když viděl, že ani jeden z jeho přátel nejeví nějaké nadšení nad jeho návrhy, změnil téma.
"Tak dobrá, pánové. Vím, že oba pracujete usilovně na svých zprávách o tom, co jste zjistili a nehodlám vás nějak uhánět a je mi také jasné, že zejména vy, Spocku, budete pro dokončení své zprávy potřebovat i Strážce Věčnosti. Nicméně, pokud byste byli schopni mi ve stručnosti nastínit co jste vlastně prozatím zjistili, bylo by to, myslím, velmi zajímavé."
McCoy se na své židli nervózně zavrtěl. "Popravdě řečeno, Jime, já jsem prakticky hotov. A řeknu ti, že to je pěkně strašidelný."
Kirk se přestal houpat na židli a se zájmem v hlase řekl: "Povídej, Kostro, to vypadá zajímavě."
"Ono je to zajímavé hlavně z lékařského i technologického hlediska. Ti vojáci byli kdysi lidé, to je nepochybné. Ale jsou plní elektroniky a přídavných posilovačů. Představ si, mají v mozku zabudovaný kompletní počítač, který je schopen řídit tělo i autonomně, bez využití mozku biologického. Ovšem stojí ho to nějaký ten procesorový čas navíc, proto za normálních okolností tělesné funkce řídí biologický mozek a počítač jen funguje jako synaptický akcelerátor a komunikační zařízení."
McCoy se rychle podíval na Spocka. "Spocku, často o vás říkávám, že máte místo mozku počítač, ale oba víme že to tak není."
Spock jen chápavě kývnul hlavou a McCoy pokračoval. "Ale oni ano! A co víc! Mohou regulovat svou tělesnou teplotu podle potřeby. Když jsou v klidovém stavu, je jejich tělo doslova podchlazené a reaguje pomalu. Zato mají malou spotřebu živin. Když je zapotřebí, může jejich tělesná teplota stoupnout i přes normál a krátkodobě dokonce mohou mít i teplotu, kterou bychom u obyčejného člověka považovali za nebezpečnou. Ovšem, i oni by na ni mohli zemřít. Proto mají v těle nanoroboty, schopné do jisté míry opravovat poškozené tkáně - a je lhostejné jakého původu je to poškození. Tohle všechno umožnilo tomu jejich veliteli aby je zabil takříkajíc stisknutím tlačítka, kdy jejich nanoroboti zničili jejich mozky a zároveň došlo ke zkratování jejich implantovaného počítače."
"Ti jejich nanoroboti, mohou nás nějak ohrozit?" zeptal se Kirk.
McCoy zavrtěl hlavou. "Jejich konstruktéři mysleli i na toto. Každý z těch vojáků měl unikátní sadu nanorobotů kódovanou na jeho DNA. Po biologické smrti organismu byli nanoroboti naprogramováni na sebezničení. Bohužel byli až moc důkladní - i když Scotty a jeho lidé dělali co mohli, nepodařilo se jim nic zjistit, evidentně jejich konstruktéři počítali i s tou možností, že jejich technika padne nepříteli do rukou. Co se jejich vybavení týče, tady tě budu muset odkázat na Scotta a jeho lidi. Akorát ti povím, že měli u sebe docela špičkové vybavení... a že je evidentní, že tam u nich patří takové vybavení ke standardu."
Kirk pokýval hlavou. "Rozumím, Kostro. Což mne přivádí k další otázce... kde je vlastně ‚u nich'?"
"Myslím, že na tuto otázku už známe odpověď, admirále," řekl tiše Spock. "Již před časem jsem vyslovil jistou teorii stran původu oné lodi - a mohu jen říci, že výslech pana Teylera mou domněnku potvrdil v plném rozsahu. Ta loď mimo vší pochybnost pocházela z časové linie, ve které vyhrála 2. světovou válku nacistická Třetí říše."
"Dobře Spocku, ale vaše ujištění nám nestačí."
"Zajisté, admirále. Díky výslechu pana Teylera jsem byl schopen identifikovat spoustu dvojníků lidí z naší časové linie. Kromě vás, pochopitelně, protože vašeho dvojníka jsme viděli."
"Koho jste našel?"
"Například přímo pana Teylera. Když jsem nastoupil na Enterprise pod velením kapitána Pika, byl nynější komodor Jose Tyler navigátorem na Enterprise. Jde evidentně o obdobnou dvojici jako ve vašem případě, admirále."
McCoy se plácnul dlaní do čela. "No jistě, Jose Tyler, já celou dobu věděl, že mi ten chlap někoho připomíná!"
Spock pokračoval. "Prvním důstojníkem Vorgehen byl jistý Wilhem Dekker..."
"Decker? Will Decker?" ptal se neveřícím hlasem Kirk
"Velitelem Raumwaffe je jistý Garth von Isar, současným führerem je pak jistý Hans Gill."
"Neuvěřitelné..." hlesl Kirk. "Ještě mi řekněte, že je tam i Kodos Popravčí!"
Spock s vážnou tváří přikývl. "Je. Anton Kodos je vrchní velitel SS. Tihle všichni lidé jsou v důsledku vítězství nacistů ve druhé světové válce na postech, které jsou pro ně, mohu-li to tak vyjádřit, velmi případné."

"Jak by to bylo všechno možné, Spocku?"
"Admirále, předpokládám, že vás rozbor všech možných průběhů a důsledků druhé světové války nezajímá a že jde z vaši strany jen o řečnický obrat..." Kirk rychle přikývnul. "... ale na straně druhé, máme poměrně dost času na jakoukoliv debatu."
"No to máme, Spocku, jen si nejsem jist, zda-li jsem ten čas ochoten obětovat právě vám" poznamenal McCoy. "Vůbec jakouže rychlostí se to momentálně Enterprise řítí? Zaslechl jsem jak si dva lidi z navigace povídali cosi o warpu 20 nebo tak nějak!"
Spock pokýval hlavou. "Naše relativní rychlost je sice jen warp 9, ale naše absolutní rychlost, pokud bychom ji tedy převedli na přímočarý pohyb, by ve skutečnosti činila warp 21,544. V průměru se pohybujeme rychlostí 10 000 krát vyšší, než je rychlost světla. To nám umožní, abychom planety se Strážcem věčnosti dosáhli už za 29 dní, 16 minut..."
"Dost Spocku! Stačí mi že se řítíme rychlostí, kterou ještě nedosáhla žádná loď, nemusí se mi navíc rozskočit hlava z vašeho pedantismu!" vykřikl McCoy a po chvíli poněkud klidněji dodal: "Warp 21,5? Jak je to při všech svatých vůbec možné? To se Scotty po těch všech letech naučil měnit fyzikální zákony?"
"Nikoliv, doktore, právě naopak. Ale protože evidentně nemáte náladu ani na přednášku z dějepisu, natožpak z astrofyziky, omezím se na konstatování, že Enterprise nyní využívá jednu z tzv. warpových dálnic s vysokým Cochranovým faktorem. Na toto téma si můžete nalézt v lodní knihovně spoustu informací, budete-li mít zájem."
Během Spockových slov McCoy horlivě přikyvoval. "Přesně tak, Spocku. Vraťme se k původnímu tématu - a sice, jak je možné,..." McCoy rozhodil rukama "... jak je možné, že tam druhou světovou válku vyhráli nacisté a jak k tomu došlo."
"Nuže, doktore, odpovědi na první část vaší otázky bych se raději vyhnul. Popravdě, zejména na začátku oné války visely naděje celého demokratického světa nikoliv na příslovečném vlásku, ale daleko spíše na pavučince, abych se vyjádřil pro vás srozumitelně."
"No dobře, Spocku, to oba chápeme. Ale jak tedy došlo k vítězství nacistů v tomto konkrétním případě?" zeptal se Kirk."Koneckonců, všichni si pamatujeme na Edith Keelerovou... že pánové..."
McCoy jen smutně přikývnul.
Spock vstal ze svého místa. "Pánové, když dovolíte, zajdu si do své kajuty pro své materiály. Je toho docela dost a přiznám se, že ani já si vše nepamatuji nazpaměť."
"Opravdu ne, Spocku?" zeptal se McCoy pobaveně. "Vždyť vy máte pověst kráčející encyklopedie!"
"Nezaslouženě, doktore, opravdu nezaslouženě. Když mne tedy na okamžik omluvíte..."
"Jistě Spocku. Pokud myslíte je to nezbytné..." pokynul Spockovi Kirk.
Když osaměli, obrátil se McCoy na Kirka. "Jime, co ta druhá loď?"
"Nikdo o ní nic neví..." zavrtěl hlavou Kirk.
"No, potom můžeme jen doufat, že neuspěla, protože jestli ano, nebe nám budiž milostivo!" "To právě chci zjistit u Strážce věčnosti."

Chvíli seděli mlčky.

"Je to stejně ironie, Jime."
"Co máš na mysli, Kostro?"
"Mladý kluky a holky lákáme do flotily s příslibem dobrodružství, co zažijou - a podívej se kolem sebe" McCoy rozpažil "po většinu doby se tu můžeme ukousat nudou."
Kirk je pokýval hlavou v němém souhlasu.
"Ovšem, když se něco doopravdy semele, tak nevíme kam dřív skočit. Proč mi to dřív nevadilo, Jime?"
"Vadilo co?" Kirk evidentně chvíli nesledoval doktorův tok myšlenek.
"Ty hrozné výkyvy, to jak jdeme z extrému do extrému." McCoy chvíli mlčel. "Myslím, že mi to vadilo vždycky" uvažoval McCoy nahlas. "Akorát teď je to ještě tíživější něž kdykoli předtím, protože nikdo z nás neví, jestli se během příští vteřiny celý jeho vesmír nezmění po zásahu někoho v minulosti. K čertu, tyhle věci by se měly sledovat a měla by na to bejt nějaká časová policie, to přece nejni možný, aby si každej měnil minulost, jak se mu zamane."
"Jenže nebýt té jedné změny, tak tu pravděpodobně dneska nesedíme, Kostro. Je to krutá ironie. Za naši existenci vděčíme našemu nepříteli - romulanům."
"Zcela správně, admirále" ozval Spockův hlas.
"Spocku, vy už jste tady!"
"To je zcela evidentní, admirále. Není zapotřebí tuto zjevnou skutečnost ještě více zdůrazňovat."
Spock se posadil zpátky na své původní místo.
"Pánové, jistě si kladete otázku jakou změnu romulané provedli a hlavně kdy ji provedli."
"Přesně tak, Spocku."
"Před časem jsme na dané téma diskutovali, jak si jistě oba vzpomenete." Nečekal na jejich přikývnutí a rovnou pokračoval. "Je docela ironické, že řešení jsem přitom měl celou dobu na dosah ruky a že jsem si ho mohl odvodit ještě dříve, než tato krize započala."
"Spocku, vy mne překvapujete..." prohlásil McCoy. "Odkdy zrovna vy dáte na předtuchy?"
"Předtuchy mnoha druhů mohou být zdrojem velmi zajímavých informací" odměřeně řekl Spock. "Ale v tomto případě nejde ani tak o předtuchu, jako o fakta, která jsou celou dobu na stole a která si nikdo nebyl ochoten dát do souvislosti."
"Vy nás opravdu napínáte, Spocku" poznamenal Kirk.

"Na první nástin možnosti, že v pozemských dějinách není všechno tak docela v pořádku, jsem narazil, když jsem studoval historii pozemských námořních torpéd. Doktore, vy si jistě vzpomenete, že jsem se vám o tom zmiňoval v souvislosti s pokusy profesora Limetree." McCoy jen netrpělivě pokýval hlavou.
"Nuže, zdaleka nejfatálnější následky na vývoj historie měla torpéda, která používala na začátku 2. světové války německá Kriegsmarine. Jistě, i u ostatních národů se v oné době vyskytly problémy s torpédy, ale u žádného nedošlo k takovému ovlivnění vývoje. Kdyby německá torpéda fungovala tak, jak měla, nacisté by hladce vyhráli 2. světovou válku."
"Cože...?" vyhrkl McCoy. Kirk mu jen pokynul rukou, aby Spocka nerušil.
"Nejprve několik stručných výčtů fakt, pánové" prohlásil Spock a začal vyhledávat ve svém elektronickém bloku. "Například hned na začátku války, 14. září 1939, torpédovala německá ponorka U-39 britskou letadlovou loď Ark Royal. Útok se nezdařil, torpéda vybuchla hned po opuštění hlavní a část posádky oné ponorky byla zajata. Loď Ark Royal se pak v následujících válečných letech zúčastnila mnoha akcí. Nakonec byla potopena 14. listopadu 1941, když předtím stačila v předchozích akcích způsobit Německu a Itálii značné ztráty."
"No dobře Spocku, dejme tomu. Ale přece nám nechcete tvrdit, že existence Royal Navy stála a padala s jedinou lodí."
"Nikoliv, doktore. Právě naopak. Dá se říci, že ihned po vypuknutí války byly německé ponorky relativně úspěšné. Nicméně jejich úspěchy nebyly ani zdaleka takové, jaké mohly být, kdyby německá torpéda fungovala správně. A právě nefunkční torpéda se stala nacistům osudná."
"Pane Spocku, oceňuji váš zájem o pozemské dějiny, ale to co nám zde předkládáte, je jednoduše absurdní" poznamenal Kirk. "Vždyť německá ponorka se dokázala dostat i do základny Royal Navy a potopila tam bitevní loď!"
"Správně admirále. Dne 14.10.1939 se skutečně do britské základy Scapa Flow vplížila německá ponorka U-47, které se podařilo torpédovat a zničit bitevní loď Royal Oak. To jsou fakta, která naleznete v každé lepší učebnici dějepisu. Co v těchto učebnicích ovšem zpravidla nenaleznete, je fakt, že U-47 vystřílela bez účinku na Royal Oak pět torpéd a teprve šesté a sedmé vypuštěné torpédo loď zasáhlo a zničilo. Ale souhlasím, toto nemělo žádný vliv." Na chvíli se odmlčel a opět listoval ve svých poznámkách. "Nicméně, 30.10.1939 se stalo něco, co prohrálo Německu válku."
"Ale no tak Spocku... přestaňte si vymýšlet!"
"Já si nevymýšlím, taková jsou tvrdá fakta, doktore. Nuže onoho 30.10.1939 potkala v Severním moři německá ponorka U-56 svaz britské Home Fleet a vypustila na její vlajkovou loď Nelson tři torpéda. Ani jedno nevybuchlo, ačkoliv podle všeho zasáhla všechna."
"No a?" divil se doktor. "To se přece celkem běžně stávalo!"
"Na palubě HMS Nelson se v tom okamžiku nacházel tehdejší lord admirality Winston Churchill. Dovedete si jistě pánové představit, co by se stalo, kdyby ta torpéda fungovala."
Rozhostilo se ticho rušené jen vzdáleným hovorem ostatních členů posádky přítomných v rekreační místnosti.
"Velká Británie bez Winstona Churchilla, sužovaná německými ponorkami na moři a bombardovaná denně ze vzduchu Luftwaffe, nadto vedená kapitulantským lordem Halifaxem, který byl žhavým kandidátem na křeslo předsedy vlády v roce 1940 a nebýt Winstona Churchilla, tak by se jím jistě stal, by jistě velmi ochotně podepsala s Německem separátní mír. Král Edward VIII by se vrátil s velkou slávou do vlasti a Británie by se radostně zapojila do válečného úsilí proti židobolševismu. Americký prezident Roosevelt by nebyl potřetí zvolen a místo toho by v následujících letech došlo k postupné nacifikaci USA. S podporou celé Evropy a s tichou podporou USA by se pak Německo mohlo v klidu vrhnout na Sovětský Svaz a zvítězit a dokončit budování tisícileté Říše. A protože by Německo zvítězilo celkem hladce, dostalo by se záhy i do vesmíru, kde by pokračovalo ve své expanzivní politice. Žádná Spojená Země, žádná Federace. Jen nacistická Říše na Zemi i v celém známém vesmíru. A žádný konvenční prostředek, jak ji zastavit."
"To je ... to je strašné, Spocku..." zašeptal McCoy.
"Tohle všechno jste zjistil z myšlenek toho našeho vězně? zeptal se Kirk. Spock souhlasně přikývnul.
"Zkrátka, s trochou nadsázky se dá říci, že 30.10.1939 prohrálo Německo válku. Nikdo si toho sice tehdy nevšiml, ale je to nepochybné. Jediné, co nevím - a co nevěděli ani na Vorgehen, je, kdy přesně došlo k ovlivnění minulosti. Podle všeho k tomu došlo někdy ve třicátých letech, krátce před válkou. Na tuto otázku nám, jak doufám, odpoví Strážce věčnosti."
Chvíli bylo ticho. Pak doktor McCoy prohlásil: "No, budeme to muset utajit hlavně před Chekovem. Asi by tuto interpretaci historie nedokázal přenést přes své ruské srdce."

Pike se už několik dní cítil lépe. Od té doby, co měl onen sen o dobytí Talosu pozemskou Říší, se k němu chovali Talosané méně odměřeně a dokonce souhlasili s jeho přítomností v pilotní kabině lodi během přistávacího manévru.

Kabina talosské lodi byla stísněná a Pikovi ze všeho nejvíce připomínala kabinu dopravního letadla, přesně takového, které kdysi pilotoval v rámci výcviku na akademii. Můstek Enterprise byl ve srovnání se stísněným prostorem pilotní kabiny doslova promenáda. Pike záhy pochopil, že talosské lodi musí přistávat přímo na povrchu planet - k Pikovu překvapení nepoužívali Talosané transportní paprsek. Pike se musel v kabině velmi skrčit, aby do něčeho nevrazil hlavou - kabina byla konstruovaná na Talosany a ne na Pozemšťany. Všude kolem Pika blikaly obrazovky plné neznámých symbolů - a občas na nich objevil celkový schematický pohled na loď.

Loď opustila warp. S posádkou můstku to pořádně škublo, jak naskočily inerciální tlumiče.

"Jsme tady. Systém Brána."

"Naveďte nás k cílové planetě. Zatáhněte gondoly warp pohonu."

Pike fascinovaně sledoval průběh zatahování tří gondol do trupu. Když pilot zavřel poklopy, které chránily gondoly při průletu atmosférou, měl Pike pocit, že z nitra lodi skutečně zaslechl jak se těžké kryty zavřely.

"Na oběžné dráze cílové planety se nachází loď Federace."

Chvíli bylo ticho a Pike by přísahal, že všichni Talosané v kabině horečně přemýšlejí, co s nastalou situací udělat. "Pokračujeme podle plánu. Co je to za loď?"

Rozsvítila se jedna z pomocných obrazovek a Pike spatřil charakteristické tvary lodě Federace. Pak se zarazil... ano, ta loď podle označení patřila Federaci, ale její tvary byly jiné než na jaké byl Pike zvyklý. "Federace musela udělat značný pokrok ve stavbě lodí... a já u toho nebyl..." pomyslel si hořce.

"Zatím nás podle všeho nedetekovali, možná se nám podaří proklouznout."

"Stěží. Prozatím se věnují povrchu planety ale je jen otázkou času, než nás zaregistrují - už se stalo."

Loď se začala obracet směrem k Talosanům. Na okamžik byla vidět horní strana talířové sekce - Pikovi se málem zastavilo srdce: byla to Enterprise! "To znamená, že je to nová loď? Nebo snad přestavba?" uvažoval v duchu. Náhle pochopil, proč ho Talosané vzali sebou: ne pro jeho sny, nebo pro nějaký abstraktní výzkum. Poněkud se narovnal a nahlas řekl: "Mám stále ještě hodnost kapitána flotily Federace. Nejlepší bude, kontaktovat je přímo."

Na hangárové palubě Enterprise bylo živo. Technici i vědecký personál nakládali do člunu Copernicus nejrůznější vědecké vybavení, určené pro práci na povrchu se Strážcem věčnosti. Připravovali i druhý člun, Galileo, kterým měl na povrch planety odletět tým určený pro práci na povrchu. Kirkovi navíc připadalo vhodnější, aby ke Strážci věčnosti letěly čluny, než aby kolem něj začaly z transportního paprsku "pršet" zvědaví návštěvníci a jejich vybavení. Když navíc Spock podotkl, že po transportu by bylo nutno část zařízení na povrchu opět zkalibrovat, což zabere mnoho hodin, zatímco při dopravě člunem nikoliv, bylo o způsobu dopravy na povrch rozhodnuto.

Kirk, Spock a Scott procházeli jednotlivé položky přístrojového vybavení. Nad každou se strhla menší hádka: Scotty protestoval proti "přetěžování těch ubohejch lodiček", zatímco Spock nekompromisně trval na naložení veškerého vybavení, přičemž argumentoval, že i tak sebou bere na povrch jen to nejnutnější. A Kirkovi jako vždy připadla nevděčná úloha usmiřovatele.

Z dalšího utrpení Kirka vysvobodilo pípnutí palubního interkomu. Ozval se Uhuřin hlas: "Můstek volá admirála Kirka!" Kirk opustil dohadující se dvojici a rychle přiskočil k nástěnnému interkomu. Stisknul tlačítko, potvrzující příjem.

"Tady Kirk. Slyším. Co se děje, Uhuro?" Za sebou zaslechl polohlasé: "...už zase zapomněl osobní komunikátor v kajutě..." Kirk si pomyslel, že starosti některých lidí by příležitostně chtěl mít.

"Admirále, před několika vteřinami vyskočila z warpu loď neznámé konstrukce. Měl byste raději přijít na můstek."

"Rozumím, Uhuro. Už jsem na cestě."

Kirkovi připadala cesta turbovýtahem jako celá věčnost. Z hangárové paluby na můstek... na okamžik ho napadla absurdní myšlenka, že by tu vzdálenost musel překonat pěšky nebo přesněji lezením v průlezech... z té představy se mu udělalo lehce nevolno. Také si vzpomněl na jízdu turbovýtahem skrz zničenou loď USS Republic, kterou... ale to byla minulost. Dveře turbovýtahu se otevřely. Byl na můstku.

"Hlášení, pane Sulu!"

Sulu promptně vyklidil velitelské křeslo a přemístil se na své standardní stanoviště.

"Blíží se k nám loď neznámého původu a neznámé konfigurace, admirále." Obrátil se k hlavní obrazovce. na které byla vidět jen rychle pohybující se tečka.

"V pořádku, pane Sulu, děkuji, že jste mne zavolal. Zvětšete obraz!"

"To už je maximální zvětšení, pane!"

"Takže je to relativně malá loď." Kirk se pomalu posadil do křesla. "Dobrá tedy, podíváme se, co je zač. Žlutý poplach. Vyveďte nás z orbity, pane Sulu.

Uhuro, zavolejte pana Spocka a ať se pan Scott vrátí do strojovny!"

"Rozkaz, pane. Pan Spock už je na cestě."

"Uhuro, kontaktujte je!"

"Ano, admirále... odpovídají na standardní frekvenci!"

"Pusťte to skrz!"

Hlavní obrazovka blikla a objevil se na ní záběr na velmi stísněnou pilotní kabinu. Po stranách seděly bytosti s povědomě velkými hlavami... a zhruba uprostřed se hrbil člověk! Kirkovi byl velmi povědomý, ale stále ho nedokázal zařadit...

"Kapitáne Piku, co vás a vaše Talosské přátele přivádí do tohoto systému? Jste velmi daleko od Talosu!"

Kirk se otočil. Ve dveřích turbovýtahu stál Spock a sledoval dění na obrazovce. No jistě! Kapitán Pike, bývalý velitel Enterprise! Spock ho znal lépe než kdokoli jiný na palubě. A co ti Talosané?

Aby zakryl svůj vnitřní zmatek zeptal se Kirk nahlas: "Pane Spocku, nevztahuje se na tuto situaci Generální Rozkaz číslo 7?"

Spock velmi rozhodně odpověděl: "Nikoliv, admirále. Generální Rozkaz číslo 7 se vztahuje pouze na přímý kontakt s planetou Talos IV jako takovou, nikoliv s vesmírnou lodi původem z oné planety. Nikdo evidentně nepočítal s možností, že by Talosané mohli někdy podniknout vesmírný let."

Pike to všechno sledoval na malém monitoru v pilotní kabině. Potěšilo ho, že Spock je stále na palubě Enterprise. To znamenalo, že bude přinejmenším váhat se zahájením palby. Rozhodl se, že se zapojí do konverzace, která měla doposud jen velmi jednostranný charakter.

"Pane Spocku, rád vás opět vidím! Popravdě, nevěděl jsem kam letíme a začínám tušit, že se stalo něco významného.

Nicméně, během několika minut zahajujeme přistávací manévr. Pokud nás chcete sestřelit, máte nejvyšší čas. Pokud nás sestřelit nechcete, uvidíme se na povrchu. Moc bych se divil, kdybyste měli namířeno jinam, nežli my."

"Kapitáne Piku, hovoří admirál Kirk. Enterprise je zde na výzkumné misi. Neinterferujte s cílem naší mise - a já nebudu mít důvod na vás střílet. A jestli se chystáte tamtéž jako my," Kirk se na chvíli zarazil a usmál "pak myslím, že se tam všichni vejdeme. Řekl bych, že si máme všichni o čem povídat."

To tedy ano, napadlo Pika. Rád bych se zase podíval na Enterprise... a nahlas řekl jen: "Sejdeme se na povrchu. Pike končí."

Epilog

Posádky obou lodí stály v kruhu kolem Strážce věčnosti. Přístroje z Enterprise snímaly všechny obrazy, které Strážce ukazoval.

Najednou bylo vše jasné. Co se stalo, kdy se to stalo a jak se to stalo. A také, že Khellian už nikdy nikoho neohrozí.

Na berlínském Tirpitzuferu bylo už pozdě večer a v budově admirality už skoro nikdo nebyl - jen noční služba a mladý námořní poručík, který byl pověřen sepsáním zprávy o stavu torpédové výzbroje. Poručík už toho měl dost - hlášení byla stereotypně jednotvárná: torpéda nefungují! Rozhodl se, že si dá šálek kávy, než bude pokračovat se závěrečnou zprávou. Jak se ukázalo, v budově nebyl nikdo, kdo by mu ji uvařil. Poručík se mírně rozladěně vydal vařit kávu do kuchyňky na chodbě.

Na tento okamžik čekal muž v uniformně prostého námořníka, který se celou dobu ukrýval poblíž poručíkovy kanceláře. Jakmile bylo jasné, že se poručík vrátí až za nějakou dobu, muž vyrazil z úkrytu. Vstoupil do odemčené pracovny (měla být zamčená, ale kdo by se obtěžoval se zamykáním v liduprázdné a nadto hlídané budově?), rychle se zorientoval a namířil na hladu papírů na téma torpéda podivný přístroj. V hromadě něco zajiskřilo. Muž se usmál a rychle opustil místnost. V duchu si memoroval další úkoly, které ho ještě čekají, ale tenhle byl nejdůležitější... malá změna několika písmen a může rozhodnout o osudu celých světů!

Poručík se vracel rovnou s celou konví kávy. Posadil se zpátky ke své práci. Zběžně prolistoval zbylé materiály. Náhle se zarazil: co je tohle za nesmysl? Ta torpéda jsou přece vadná, to ví každý! A oni tady píší, že závady jsou nevýznamné a způsobené neodbornou obsluhou... no co, jsou na tom papíře podpisy spousty hlavounů, včetně velitele Kriegsmarine, proč on, pouhý poručík by se měl kvůli tomu stresovat? Pokračoval ve spisování své zprávy... a přemýšlel o tom, že si musí někdy vybrat dovolenou... zajít do někam do společnosti.. nebo alespoň na pořádný flám... a nejlepší by bylo nechat se převelet na nějakou loď, to by alespoň dělal něco pořádného, ne tohle papírování...

Konec (?)

Doslov

Bývá dobrým zvykem, že autor buď napíše předmluvu nebo doslov k textu, který právě skončil. Osobně dávám přednost doslovu - předpokládám, že jste můj příběh právě dočetli (tedy... doufám, že jste ho dočetli, snad se to dalo číst?) a tak nemusím být opatrný, co se "spoilerů" týče.

Nejprve stručně k historickému pozadí. Německá torpéda skutečně na začátku války trpěla celou řadou potíží, až se opravdu nabízí myšlenka sabotáže (podařené) - ke které se ovšem dodnes nikdo nepřiznal. Všechny incidenty, které jsem v textu zmínil se skutečně udály (ostatně, nezmiňuji jich zas až tolik) a je skutečností, že jen málokdo byl ochoten domyslet, co by se stalo, kdyby onoho 30.10.1939 německá torpéda fungovala.

Původní inspirací pro tento příběh mi byla -kupodivu- episoda ze seriálu Deep Space 9 "Past Tense", ve které se v jeden okamžik praví, že jediné, co je posádka Defiant schopna zachytit je vysílání tuším od Alfy Centauri - romulanské (ten díl jsem viděl před MNOHA lety a ještě ne úplně celý, takže mi prosím promiňte případné nepřesnosti). Každopádně, krátce poté mne napadlo cosi, co bychom nemohli nazvat ani nultou verzí tohoto příběhu, snad mínus první. V oné mínus první verzi neměli romulané německá torpéda sabotovat, ale naopak opravit (!) , aby se mohli zmocnit vlády nad galaxií. To bylo někdy ve druhé polovině 90. let minulého století. Někdy kolem roku 1998 nebo 1999 mne napadlo, že romulané opravující torpéda jsou v podstatě nepříliš dobrý nápad, nadto, jak by si chtěli poradit s německou říší, která by se na ně nevyhnutelně vrhla? A vůbec, co takhle jednou udělat z romulanů cosi jako "good guys"? Co takhle naopak nechat Německo zvítězit velmi hladce, takže se záhy dostane do vesmíru?

Nultá verze z roku 2000 už pracovala s obrácenou situací - romulané se snaží zachránit svůj druh za každou cenu a přitom, jako jakýsi vedlejší produkt, vznikne Federace v té podobě, jak ji známe. Záhy bylo zcela jasné, že nepůjde o konfrontaci dvou, ale hned tří lodí - více či méně už v tom stylu, jak je to v mém příběhu. Pokud se vám zdá konec jaksi podivně "rozcamraný", mohu vás uklidnit. Mně taky. Původně jsem předpokládal, že honičce na loď, kterou nyní znáte jako Khellian budu věnovat srovnatelný prostor jako honičce na Vorgehen (a tím pádem by šlo vlastně o dvojdílnou

záležitost a také měl být text jinak uspořádán). Ovšem, přece jen bylo něco jinak. Počítal jsem tehdy s vytvořením své vlastní lodi a posádky (loď měla být třídy Excelsior a děj se měl odehrávat v 90. letech 23. století) - a na tom jsem se na více než dva roky efektivně zasekl. Postavit kompletní vlastní posádku, která by fungovala, se ukázalo nad moje síly. Když v roce 2002 začala Česká Televize konečně vysílat klasický Star Trek ze 60. let, tak jsem asi po jedné a půl sezóně pochopil, že jsem se s vlastní posádkou stresoval zbytečně - navíc Kirk se svou vizáží z 60. let téměř dokonale odpovídá arijskému ideálu, tedy až na ty oči, že. Jakmile jsem si řešení uvědomil, šlo to už velmi rychle. Na podzim 2002 jsem upravil stručnou synopsi a osnovu pro potřeby děje na Enterprise a posunul děj o dvacet let, takže se nyní odehrává v 70. letech. V lednu 2003 vznikla podrobná synopse a technické poznámky (které jsem pak stejně ještě mnohokrát doplňoval) a v květnu 2003 jsem začal "Lovce času" konečně psát.

Teď k "treknologii" a jejímu vlivu na mou fanfic. Z logiky věci jsem se snažil o pokud možno maximální kompatibilitu s etablovanou "treknologií", jakkoliv ve specifických případech to nebylo tak docela možné.
Nejprve ovšem k mým inspiračním zdrojům. Z klasického Star Treku to byly určitě následující episody: "The City On The Edge Of Forever" (vítězství nacistů v důsledku změny v historii), "Mirror, Mirror" (paralelní vesmír - co dodat?) a pochopitelně též "Patterns Of Force" (jak jinak, navíc poskytla nádhernou distrakci, kterou jsem ovšem nedokázal plně využít, protože mne napadla až na poslední chvíli). Celá řada postav existuje i v paralelním vesmíru a zaujala tam pozice občas velmi zajímavé. Z TNG mne neinspirovalo přímo nic, jen pozornému čtenáři jistě neušlo, že jsem si z TNG půjčil všechna možná romulanská jména. Z DS9 to byla již zmiňovaná "Past Tense" a z Voyageru pak zcela jistě "Year of Hell" ("bludný holanďan" v čase, který hledá tu "správnou" realitu byl pro mne také inspirací, jakkoliv nepřímou).
Počáteční synopse byla vytvořena na základě Okudovy Encyklopedie, vydání z roku 1999. Odtamtud také pochází názor, že třída Soyuz je spíše vědeckého zaměření (a jakkoliv chápu výhrady spousty fanoušků vůči Okudovi, zrovna zde mám tendenci s ním spíše souhlasit - to by ovšem vydalo na samostatný článek) a také jméno jejího kapitána.
Pak jsem ovšem narazil na Internetu na vynikající Fandom Chronologii Star Treku od Jamese Dixona (a k ní přidružené "treknologické" texty) a až na další jsem čerpal hlavně z ní. Dixon na rozdíl od Okudy neignoruje TAS a knižní verze ST, takže bylo možno na základě jeho textů doplnit spoustu podrobností, které bych jinak neměl kde sehnat. Dixonova chronologie ovšem není na 100% kompatibilní s Okudovou a pro dataci jsem přeci jen zůstal u Okudy - kterého zná většina čtenářů.
Další inspirací mi byly počítačové hry od firmy Interplay (jaj...), ze kterých jsem na několika místech čerpal některé podružnosti.
Spoustu zajímavých postřehů na téma fyzika ve Star Treku jsem našel v knize "The Physics of Star Trek" od profesora Lawrence M. Krausse. Odtamtud také pochází tvrzení o schopnosti Enterprise používat primitivní maskovací zařízení, navíc tento fakt je i podpořen klasickou treknologií - a vůbec, napadlo vás někdy, jak se asi Enterprise A "procedila" ve filmu ST VI přes klingonské hranice?
Dále v textu najdete odkazy na "ztracenou flotilu" (třídy Hermes/Saladin, Ptolemy a Federation), která pochází ze známého Star Fleet Tech Manuálu od F.J. Schnaubelta. V textu předpokládám, že tyto lodě dílem prošly rekonstrukcí na nový standard a dílem byly v důsledku odzbrojovacích smluv postupně vyřazovány z provozu a že třída Excelsior byla primárně určena jakožto náhrada za dosluhující třídu Federation. Celá věc by pochopitelně vydala na samostatný článek - už takhle jsem jí věnoval více prostoru, nežli jsem kdy zamýšlel.
Lodní registrace v textu pocházejí z různých zdrojů a zcela narovinu přiznávám, že některé jsem si vymyslel.
A konečně spousta podrobností je ryze mou interpretací světa ST - včetně toho, že Enterprise je schopna vystřelit naráz torpéda čtyři a ne jen dvě, jak je nám dost často sugerováno (i když i pro toto existují reálné podklady, to bych si to ostatně nevymyslel). A také, na rozdíl od Okudy, mám zato, že systém Romii (nebo snad Rom2?) je samostatná hvězdná soustava, která nemá s planetou Remus nic společného.
Největší obavy jsem měl z toho, aby mi film Nemesis nezničil některý motiv kolem romulanů - po shlédnutí filmu jsem s ulehčením zjistil, že nikoliv a naopak se mi podařilo jeden motiv z Nemesis dostat do textu.

Praha, květen - prosinec 2003